Гра почалася, твій хід

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/39003150.

Рейтинг:	Підлітки та дорослі
Попередження щодо щодо	архіву: Попередження архіву не застосовуються
Категорія:	M/M
Фандом:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг
Стосунки:	Гаррі Поттер/Том Реддл
Персонажі:	Гаррі Поттер, Том Реддл, Абраксас Мелфой, Альбус Дамблдор, Геллерт Ґріндевальд, Рубеус Геґрід, Ейлін Принс
Додаткові теги:	Подорожі в часі, Альтернативний всесвіт - 1940-і роки, До тріщин ставляться серйозно, Вороги для коханців, Драматична іронія, Одержимий Том Реддл, Нахабний Гаррі Поттер, Том Реддл перехитрив сам себе, Гаррі Поттер - це кінець, Смертельні реліквії, Можливий хеппі-енд, Петля часу, Незначний Ґріндельдор, Доступний переклад
Мова:	англійська
Колекції:	Tomarry Supremacy □, A collection to keep my faves I'm following, across universes (everywhere I'm going) [TMRR], my heart is here, Harry Potter, [Сузір'я "Ананас" рекомендує вам ці твори мистецтва], S.T.I.L.L., i'd give you a chance (if I had forever), THE □ UBIQ УНІКАЛЬНІ 🎭, бог на небесах, найкращі повні фіки про Томаррімморта, найкращі з томаррі, томаррі_таймтревл_ау, найкращі найкращі речі, які я коли-небудь читала, Фіки, які змушують мене відчувати себе живою, перечитуватиму до самої смерті, Фанфіки по ГП, які я можу читати, навіть якщо нічого не знаю про серіал, Роботи Томаррі, Мої улюблені фіки по ГП, всі разом в одному місці, Золотий Томаризморт, Моя душа і серце люблять Томари, Список творів для читання, Гаррі Поттер, які я люблю, ~~Кленовий сироп□~~, ~~Томаризморт/Гаррі Морт~~, ~~я бачив твоє серце і воно моє~~
Статистика:	Опубліковано: 2022-05-15 Завершено: 2022-12-31 Слова: 74 853 Розділи: 17/17

Гра почалася, твій хід

by Ailora

Підсумок

Будьте пильні, мілорде, - пише Абраксас Мелфой, - *новий учень має намір вас убити.*

От тільки у Абраксаса жахливий почерк, а слова "*вбити"* і "*поцілувати"* виглядають жахливо схожими, написані неякісною скорописом.

Звісно, ситуація загострюється. Дуже сильно.

Примітки

Цей сюжетний кролик виріс з помилки, яку я зробив під час написання "*Винаходу парадоксів",* але я залишив його, бо існує лякаюча кількість шедеврів про подорожі в часі.

Моє оповідання не претендує на шедевр - це радше пляжне чтиво. Гратися з тропами подорожей у часі було дуже весело, а написання чогось легковажного і ненапруженого - це приємна зміна темпу. Якщо реальне життя сприяє, оновлення мають бути регулярними.

Будь ласка, не сприймайте нічого надто серйозно, і я сподіваюся, що вам сподобається дурість!

Український переклад Карі доступний тут: Гра почалася, твій хід. Дуже дякую!

Виноградна лоза

Усе почалося, як і годиться неприємностям, із завеликої кількості вогняного віскі у грифіндорській вітальні. Ігнатіус Прюетт підтримував у гуртожитку для хлопців сьомого курсу здоровий запас, незважаючи на те, що більшість грифіндорців були повними легковаговиками. Оскільки Альбус Дамблдор був надто зайнятий війною, що тривала в Європі, щоб стежити за дисципліною у своєму домі, вечірки на вихідних стали звичним явищем.

Том ніколи не відвідував їх, бо був заклопотаний більш продуктивними заняттями, такими як дослідження горокраксів та полювання на потаємні кімнати. Проте Абраксас насолоджувався своєю популярністю серед інших домів, і мало що тішило його більше, ніж кокетливий погляд гарненької чистокровної відьми. Чесно кажучи, Том іноді ставив під сумнів приналежність Абраксаса до Лицарів Вальпургії, але завжди нагадував собі, що заможні чистокровні з хорошими зв'язками - це перевага, хоч би якою пустопорожньою вона не була.

Сьогоднішній день був винятком: Абраксас мав бути на вечірці за завданням. Минулої неділі з'явився новий учень, який перевівся на Гриффіндор і був відсортований у приватному порядку. Справжню особистість Гаррі Еванса оточувало багато загадок. Студенти-переведенці вже були рідкістю в Гоґвортсі; останній задокументований переведений студент прибув з Боубатона у вісімнадцятому столітті, рятуючись від Французької революції. Учні-переведенці, які з'явилися на початку травня, коли до кінця навчального року залишалося менше двох місяців, були нелогічними.

Звісно, у Тома були свої теорії. Найпершою з них було те, що Еванс, зважаючи на його темне волосся та структуру обличчя, був нещодавно узаконеною позашлюбною дитиною Поттерів. З іншого боку, це не пояснювало, чому він не взяв прізвище Поттер, або чому Поттери зарахували його до Гоґвортсу на сьомий курс, а не найняли приватних репетиторів.

Більш захопливою теорією було те, що Еванс був шпигуном Геллерта Ґріндевальда, якому доручили проникнути до Гоґвортсу. З іншого боку, Томові важко було повірити, що Ґріндельвальд довірив би таку місію безіменному маглорожденному, тим паче тому, хто жив би прямо під носом у Дамблдора.

Або ж взагалі не було про що теоретизувати, і Еванс був таким же нудним, як і решта учнів школи. Ще одна людина, якій пощастило бути обдарованою магією, але яка абсолютно не гідна оволодіти нею.

Як би там не було, Том мав з'ясувати, чи варто йому витрачати зусилля на те, щоб подружитися з Евансом і завербувати його до себе. Зрештою, серед його Лицарів було місце лише для найкращих або найкорисніших.

"Я хочу знати про нього все, - наказав Том. "Хто він, що він знає, і, що важливіше, *чому* він тут".

"Я не підведу тебе, мій Господи", - пообіцяв Абраксас.

Обмін відбувся дві години тому, а Абраксас досі не відповів. Том постукав пером по своєму есе про зілля. Чого ж він так довго? Якби він піддався на хитрощі

ще однієї відьми, перш ніж виконати свою місію?

Нетерпіння вихлюпнулося через край, і Том схопив свій двосторонній пергамент, винаходом якого він дуже пишався. Поки він не знайшов способу фізично таврувати своїх Лицарів, кожен носив п р и собі клон пергаменту, щоб мати змогу зв'язатися з Томом у будь-яку мить.

"Абраксас, - написав він, - *є якісь новини?*

Чорнило просочилося в пергамент і зникло, сигналізуючи, що його прийняли на іншому кінці. Якщо Абраксас повернувся до Слизеринської вітальні п'яний і з порожніми руками, то Том мав піддослідну людину для нового закляття, яке він хотів перевірити.

На щастя для Абраксаса, з пергаменту долинуло відповідне дзижчання. Том примружився, дивлячись на відповідь. Як для члена Священної Двадцятки, Абраксас мав найжахливіший почерк. Сп'яніння, безумовно, не покращувало ситуацію.

Будьте напоготові, мілорде, він, здається, написав, що *нова студентка має намір вас поцілувати.*

Том втупився в ці слова і перечитав їх кілька разів. Гаррі Еванс хотів... поцілувати його? Навіщо? З моменту приїзду Еванса вони майже не спілкувалися, бо не жили в одному будинку і не були в одному році. Том був здивований, що Еванс взагалі знав, хто він такий.

З іншого боку, Том був префектом і найздібнішим учнем Гоґвортсу, не кажучи вже про те, що він був досить вродливим і об'єктом закоханості як чарівників, так і відьом. Можливо, незважаючи на короткий термін перебування на посаді, Еванс уже чув, як професори співали Томові дифірамби, або був свідком того, як інші ґрифіндорки мріють про нього.

Як несподівано, улесливо і трохи тривожно. Як самовпевнено з боку Еванса вважати, що у нього взагалі був шанс з Томом. Слизерин, можливо, і має цілком заслужену репутацію найрозпуснішого факультету, але у Тома були свої стандарти. Він не опускався до того, щоб цілуватися з кимось без родоводу або вражаючого сімейного склепу Ґрінґоттів.

У голові паморочилося від запитань, Том відкинувся на спинку стільця. Він з нетерпінням чекав на повернення Абраксаса.

Щойно Абраксас, похитуючись, повернувся до підземелля, Том потягнув його до чоловічого гуртожитку п'ятого курсу, щоб допитати в приватній кімнаті.

Що було нелегким завданням, зважаючи на жалюгідний стан Абраксаса: його зазвичай бліде обличчя почервоніло від алкоголю, і він ледве міг зв'язати два слова докупи. Незважаючи на всі винокурні, якими Малфої нібито володіли в Шотландії, вони були так само нездатні втримати свою випивку, як і найслабкіший грифіндорець зі слабким шлунком.

Абраксас опустився на край ліжка і застогнав. Том буркнув, роздратований, що не запланував заздалегідь зварити Зілля Тверезості.

"Розкажіть про вашу розмову з Евансом", - зажадав він.

"Еванс?" Очі Абраксаса витріщилися. "Хто такий Еванс?"

"Студент-перевідник. Людина, яку я просив тебе розслідувати". Том встиг опанувати себе лише тоді, коли Абраксас похитав головою, розуміючи, що до нього дійшло. "Як він?

"Еванс. Так. Дивний

хлопець." "Дивний?"

"Він розмовляв зі мною так, ніби знав мене. Він назвав мене Малфоєм і згадав про маєток. Розумієш, що я маю на увазі?"

Том не розумів, але це не мало значення. "Про що ви говорили?"

"Він жив за кордоном і хотів дізнатися більше про Британію. Тож ми говорили про гравців у квідич, професорів, книги, наші улюблені солодощі".

"На всі дуже важливі теми", - сухо відповів Том. "Куди за кордон?"

"Він не сказав. Потім ми обидва багато випили... Еванс під кінець був більш п'яний, ніж я".

Абраксас пихтів від гордості за сумнівний подвиг - перепити ґрифіндорця. Том закотив очі.

"Звичайно, ні, ніхто не переносить алкоголь так, як Малфой", - сказав він, ніколи не скупий на нещирі компліменти. "А тепер поясни мені, що означає твоє послання".

На обличчі Абраксаса промайнув перший проблиск настороженості. Він сів трохи прямiше. "Так, повідомлення. Якось увечері я підсипав йому в віскі "Правдиві краплі", як і планував".

Том кивнув. На відміну від "Верітасеруму", "Краплі правдивості" можна було легко придбати в крамниці жартів Зонко, і вони підштовхували, а не примушували питущого говорити правду. *Розв'язували язик конкуренту,* згідно з маркетинговим ходом. Їх ефективність зростала, коли п'яниця ставав менш обережним, тому вони добре змішувалися з алкоголем. Доки Міністерство не здогадалося про це, Том планував повною мірою використовувати "Краплі правди" для збору інформації.

"Як тільки він зробив кілька ковтків, я запитав його про Гоґвортс, і що він тут робить -"

Абраксас широко позіхнув, і в ніс Тома вдарив сильний запах алкоголю. Том блиснув очима.

"Вибачте. На чому я зупинився... так, я запитав його, що він тут робить, і він мені розповів, про що я вам одразу ж доповів".

Не зовсім одразу, але це не було важливо. "Ти впевнений, що він має на увазі мене?" запитав Том. У Гоґвортсі були й гірші Томи.

"Так". Абраксас виглядав серйозним. Він навіть сказав "Лорд Волдеморт".

Том замовк. Лорд Волдеморт був прізвиськом, яке він використовував тільки зі своїми лицарями, кожен з яких присягнувся зберігати таємницю. Звідки міг знати про це новий учень? Чи означало це, що він був шпигуном Ґріндельвальда?

"Що ще він сказав?"

"Перш ніж я встиг ще щось запитати, Лонгботтом і Шафік потягли його говорити про квідич, а Мелінда прийшла, щоб знайти мене".

Щоки Абраксаса порожевіли при згадці про Мелінду Макмілліан, його теперішнє заперечення проти захоплення, яке, за оцінками Тома, триватиме щонайбільше місяць. Малфої були відомі як непостійні коханці.

"Чи можете ви пригадати щось ще?"

Абраксас похитав головою. "Боюся, що на цьому наша сьогоднішня розмова закінчилася".

Незадоволений і не довіряючи тому, що Абраксас поділився всіма подробицями, Том витягнув свою чарівну паличку. "Поглянь на мене, Абраксасе", - сказав він, схопивши Абраксаса за підборіддя, щоб той не зміг вирватися. *"Легілименс!"*

Абраксас був надто п'яний, щоб чинити опір, коли Том пірнув у його свідомість, просіюючи розрізнені спогади про цей вечір. Ось Абраксас іде до Грифіндорської вежі. Ось Абраксас озирається на ґрифіндорських відьом у пошуках Мелінди. І... так, ідеально, був Абраксас, який сидів на дивані непристойно близько до Гаррі Еванса.

"Точно не майбутній чемпіонат світу", - сказав Еванс із самовдоволеним виразом обличчя. "Ставлю п'ять галеонів".

"Домовились", - відповів Абраксас, коли вони цокнулись вогняними віскі.

Том прокрутив розмову вперед, повз плітки про таємну шафу Слизоріга ("Він точно продає нелегальні зілля на стороні, щоб фінансувати вечірки слизеринців") і суперечку про маєток Малфоїв ("Кажу тобі, білі павичі - це вульгарно!"). Він з цікавістю спостерігав за змінами в поведінці Еванса та Абраксаса, коли вони ставали дедалі більш п'яними. Коли Абраксас нарешті зачепив тему, що цікавила Тома, Еванс напіврозпластався на дивані, окуляри насунуті навскіс, а слова вимовлялися нерозбірливо.

"Чому я приїхав до Гогвортсу так пізно в кінці семестру? Заради Лорда Волдеморта, звісно", - сказав Еванс, пестячи склади нового імені Тома.

"Лорд Волдеморт?" Тон Абраксаса був важким від здивування і

страху. Еванс кивнув. "Так, я хочу вбити..."

"Мілорде?" - вигукнув Абраксас у теперішньому часі, подвоюючись і вибиваючи Тома зі своїх думок. "Я... я не дуже добре себе почуваю, мені треба..."

Том не послабив своєї хватки. "*Ніхто* про це не дізнається. Я ясно висловився?"

"Так, звичайно - мій Господи, будь ласка, мені це потрібно".

Том відпустив його і жестом показав у бік ванної кімнати. "Іди, поки не смердітимеш на всю кімнату".

Абраксас підкорився, і не забарився. Через кілька секунд почувся звук сильної блювоти.

Том зморщив носа і наклав закляття свіжого повітря на ліжко. Він сподівався, що цього разу Абраксас піде в туалет, а не в раковину.

Недільного ранку Том прокинувся в тихому підземеллі. Багато студентів, включно з похмільним Абраксасом, спали допізна, а ті, хто рано встав на сніданок, відпочивали в загальній кімнаті. Том помітив Лукрецію і Вальбургу Блек, які фарбували одна одній нігті, а дорогою до виходу пройшов повз групу молодших слизеринців, які намагалися приховати докази переписування есе один в одного.

Том кивнув кузенам Блекам на знак привітання, але вислизнув, перш ніж вони встигли запросити його приєднатися. Для нього неділя означала заняття в бібліотеці, а не банальне спілкування.
Підготовка відмежовувала переможених від переможців, він любив проповідувати своїм лицарям і вважав себе відповідальним за те, щоб подавати гарний приклад.

Він сів за свій звичний стіл у бібліотеці, захований у кутку, де він мав гарний баланс між усамітненням і оглядом, і розклав свої книжки. У нього був давно відпрацьований розпорядок дня: виконати домашнє завдання за попередній тиждень, щоб переконатися, що він засвоїв матеріал, закінчити читання наступного тижня, щоб справити враження на професорів, і зробити прогрес у своїх особистих дослідженнях.

Останнє було найцікавішим, і теми його досліджень були найрізноманітнішими. Кілька років тому він відстежував свій родовід і з радістю виявив, що походить безпосередньо від Салазара Слізеріна. Згодом його увага переключилася на Таємну кімнату.

Ніхто, навіть його лицарі, не вірив, що кімната існує поза міськими легендами. Не дивно, адже менш проникливі уми не могли збагнути можливість того, що кімната могла існувати в Гоґвортсі століттями і не бути виявленою. Том був винятком. Ґрунтуючись на тому, що він дізнався про свого предка, і на тому, що він розумів про магію місця, він був переконаний, що Кімната дійсно існує і містить засоби, за допомогою яких Слизерин хотів очистити школу - і, зрештою, світ чарівників - від нечисті.

За останні кілька місяців Том просунувся вперед, звузивши коло пошуків місця, де можна було б розмістити кімнату. Наприклад, вона має бути розташована під школою, враховуючи прихильність Слізеріна до підземель і необхідність мати достатньо місця для монстра, якого він там залишив. У той же час, кімната повинна бути з'єднана з рештою замку фізичними, а не магічними засобами, тому що в іншому випадку вона була б виявлена під час попередніх обшуків замку. Нарешті, вхід до кімнати має бути очевидним, але замкненим, щоб туди могли потрапити лише нащадки Слізеріна.

Ключ до розгадки таємниці, був упевнений Том, лежить у кращому розумінні конструкції та планування Гоґвортсу. Тому, закінчивши шкільні заняття, він повернувся до вивчення своєї зростаючої колекції креслень Гоґвортсу та інших магічних замків, збудованих у ранньому середньовіччі на півночі Шотландії. Він був глибоко зосереджений, відстежуючи джерело особливо великого вентиляційного отвору на п'ятому поверсі замку поблизу Кернгормса, коли його вуха нашорошилися від характерного гучного голосу мадам Ренфрю.

"Містере Еванс, ви знову прийшли до Забороненої зони?"

Том підвів голову. Гаррі Еванс переминався з ноги на ногу, очевидно, йому було незручно, що бібліотекар оголошує про його візит на всю бібліотеку. Він схилив голову, щось пробурмотів і простягнув аркуш пергаменту.

"Бачу, той самий дозвіл від Альбуса Дамблдора. Для вашого незалежного дослідження Трансфігурації, чи не так?" Коли Еванс кивнув, вона махнула йому рукою. "Ідіть далі, і дайте мені знати, якщо вам знадобиться додаткова допомога".

Том був зацікавлений. Еванс був у Гоґвортсі лише тиждень, а вже був досить близьким з Дамблдором, щоб проводити самостійні дослідження, причому настільки, що про це знав навіть бібліотекар. Цікаво.

Він спостерігав, як Еванс прямує до Забороненої секції. За майже п'ять років він знав її розташування напам'ять, тож одразу помітив, що Еванс не прямує до секції Трансформацій. Натомість він прямував до секції, де вивчали магію часу і простору.

Випадково чи навмисно? Еванс був новачком у школі, але, з іншого боку, Дамблдор або мадам Ренфрьо, безсумнівно, підказали б йому, на якій полиці шукати.

Дуже цікаво. Том повернувся до вивчення вентиляційних отворів, але не спускав очей із Забороненої секції.

Через двадцять хвилин, коли Еванс так і не з'явився, Том підвівся на ноги, вирішивши, що йому треба розім'яти ноги. Пані Ренфрю не зробила йому жодного зауваження, коли він попрямував до Забороненої секції; Том міг вільно пересуватися бібліотекою з третього курсу.

Том продирався проходами та різними читальними залами, що перемежовувалися між собою. Враховуючи порожнечу бібліотеки, йому не знадобилося багато часу, щоб знайти Еванса. Той гортав підручник, на корінці якого підсвіченим шрифтом було написано "*Багато форм таймської магії*". Судячи з матеріалу та стилю палітурки, Том визначив, що книга, ймовірно, датується п'ятнадцятим століттям, коли багато магів епохи Відродження були одержимі мандрівками в минуле, щоб відновити знання, втрачені за часів Темних віків, але з обмеженим успіхом.

Шрифт був дрібним, а шрифт - вигадливим, тож Еванс нахилився до книги так близько, що його окуляри майже торкалися її. Його палець повільно рухався по сторінці, повторюючи кожне слово собі під ніс, створюючи враження, що він ледь грамотний. Очевидно, він ніколи не чув про збільшувальні чари.

Том пирхнув, що привернуло увагу Еванса. Він підняв голову, ставши настороженим і підозрілим. У такій близькості схожість Еванса з Чарлусом Поттером була вражаючою, за винятком тонкого шраму від блискавки на лобі та пари яскраво-зелених очей, які були наповнені емоціями, настільки непідробними, що вони затопили розум Тома, наче голий пензель легітимності.

Якби Том не знав, він би сказав, що Гаррі Еванс його *ненавидить*.

Завдяки розвідданим Абраксаса, він знав про це краще і був у доброму настрої, тому

посміхнувся Евансу. Еванс насупився у відповідь. "Чого витріщився?"

Це було грубо. Том знав, що в нього гарна посмішка. Посмішка, яка може запустити тисячу мітел, як колись сказала Друелла. Правильною реакцією було б зомліти, а не насупитися. Проте він вирішив бути люб'язним.

"Привіт, я не вірю, що ми зустрічалися", - сказав він. "Мене звати Том Реддл і я один з префектів Гоґвортсу. Приємно познайомитися і ласкаво просимо".

Еванс почухав носа, подивився на простягнуту руку Тома з такою неприязню, що Том незграбно впустив її. "Я знаю, хто ви. Можеш не представлятися".

Том зберіг приємний вираз обличчя. "Я чув, що ти проводиш дослідження з професором Дамблдором. Звучить дуже цікаво. А в якій саме частині Трансфігурації?"

"Звичайно, ви б підслуховували. Це не твоя справа".

Я не підслуховував, - сказав Том, прагнучи розставити всі крапки над "і". "Всі в головному читальному залі чули вашу розмову з пані Ренфрю. Я сам дуже цікавлюся просунутим Трансфігурацією і хотів би дізнатися більше".

"Не зважаючи на це, моє дослідження не є вашою справою". Еванс поплескав по книжці. "Тепер я можу повернутися до читання, пане префекте?"

Том відмовився здаватися. "Ти можеш додати до своїх окулярів збільшувальне закляття, щоб впоратися з дрібним шрифтом. А заклинання перекладу може допомогти зі старою англійською". Він показав на підручник. "Я можу тобі показати, якщо хочеш".

"Не треба. Я читаю повільно, але читаю добре. Якщо не заперечуєте, будь ласка, тримайте свої пропозиції при собі".

"Ну, якщо тобі щось знадобиться..."

"Мені не потрібна *твоя* допомога", - буркнув Еванс, закриваючи книгу. "Гарного дня, Ріддл."

Він підвівся на ноги, згорнув книжки в сумку і, не озираючись, перейшов в інший куток бібліотеки.

Том був ошелешений і більш ніж трохи ображений. Що *це* було, якась зворотна психологія? Чи це мала на увазі Вальбурга, коли казала, що іноді відьми

вдавали, що їм важко заманити своїх шанувальників?

Якщо це так, то страта Еванса поки що не вражає. Він нічого не отримав і все втратив, відкинувши спроби Тома бути дружнім. Можливо, правдою були чутки про те, що Еванс виріс в усамітненні і навчався вдома; він не мав жодного уявлення про те, як завойовувати об'єкт прихильності.

Том не міг позбутися відчуття жалю. Він очікував трохи більше інтриги, трохи більше хвилювання. Знайомства в Гоґвортсі нічим не відрізнялися від гри в музичні стільці, в яку іноді змушували грати сиріт матрони у Вулі. Через п'ять років усі, хто був хоч трохи привабливий і не був соціально невмілим, або вже переспали одне з одним, або зібрали достатньо даних, щоб утриматися від поцілунків. Еванс міг би стати вкрай необхідним вливанням свіжої крові в басейн поцілунків.

Натомість він був ще одним неотесаним грязнокровом, який не знав, як оцінити подарунок Тома - його увагу.

Як шкода і марнотратство цих гарних зелених очей.

Гамбіт.

Примітки до розділу

Дякуємо всім за ентузіазм та підтримку! Сподіваюся, ви продовжите насолоджуватися історією.

Коротко про вік Гаррі і Тома: ми перебуваємо в травні 1943 року, тому Гаррі 17 років, а Тому 16 (по суті, їхня різниця у віці з "*Винаходу парадоксів" перевернута)*. Тут не буде нічого неповнолітнього.

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Відкинувши Еванса як перспективу, Том зосередився на Таємній кімнаті і зробив величезний прорив.

Водопровід.

Озираючись назад, рішення щодо входу до кімнати було очевидним. Яка б система не використовувалася для розповсюдження води по всьому замку, вона могла так само добре транспортувати монстра Слізеріна.
Це означало, що вхід знаходився або на кухні, або у ванній кімнаті.

У Гоґвортсі була лише одна кухня, яку добре охороняли домовики, що залишало ванну кімнату ймовірним кандидатом на лігво монстра. Чесно кажучи, ванні кімнати більше відповідали естетиці Слізеріна. Там було сиро і темно, саме те середовище, де його монстр міг би процвітати.

На жаль, знайти саме ту ванну кімнату було нелегко, зважаючи на розміри та непередбачуваність замку. Потрібно було дослідити тисячі закутків, а деякі кімнати з'являлися за таких специфічних обставин, що Том сумнівався, чи знають про них навіть місцеві привиди. Закляття виявлення також не допомогли звузити сферу пошуку Тома; Салазар Слизерин був відомий своєю параноєю і потайливістю, тому, без сумніву, оберігався від магічного виявлення настільки, наскільки це було можливо.

В результаті Том опинився перед незавидним завданням особисто дослідити кожну вбиральню в Гоґвортсі. Як префект, він мав можливість включати туалети у свій графік патрулювання, але ця стратегія не працювала з дівочими вбиральнями. Він вирішив потурбуватися про це пізніше, адже Слизерин, *безперечно, не ускладнюватиме життя* своїм спадкоємцям.

У своїй звичній методичній манері Том розпочав розслідування, починаючи з нижніх поверхів, звідки було б легше дістатися до підземель, і повільно просуваючись угору, коли кожна ванна кімната не виявляла нічого цікавого.

Незабаром з'явилися й інші труднощі. По-перше, покоління ідіотів-студентів створили надто багато "червоних оселедців", коли справа стосувалася туалетів. Одного вечора Том був упевнений, що він близький до прориву в чоловічому туалеті на п'ятому поверсі, коли почув таємниче відлуння від стіни за туалетною кабінкою. Однак подальший огляд виявив лише порожнину, яку колишні студенти створили, щоб ділитися екзаменаційними конспектами.

З іншого боку, ванні кімнати після комендантської години, особливо ті, що знаходилися у віддалених куточках, були популярним місцем збору Пірса та безпритульних істот. Після вигнання третього за тиждень Боггарта - цього разу перевтіленого в рум'янощоку місіс Коул, яка забрала Тома з Гоґвортсу, - Том почав обурюватися на свого шанованого предка. Чому він не міг залишити мапу чи ще щось?

Нарешті з'явився Еванс.

Коли Том вперше знайшов Еванса на сьомому поверсі, він не надав цьому особливого значення, хоча так, його шлунок здригнувся від хвилювання перед перспективою знову розмовляти з дивним грифіндорцем.

"Чим я можу вам допомогти?" - запитав він, вирішивши показати, що не тримає зла на їхню зустріч у бібліотеці.

Еванс підскочив і відірвав погляд від Бармалея Варнави, який все ще намагався навчити тролів балету після століть невдач. Щойно він упізнав Тома, його рот стиснувся в тонку лінію. "Ні, дякую."

"Ви, здається, заблукали. Я можу показати тобі, як повернутися до Грифіндорської вежі".

"Забирайся геть", - огризнувся Еванс, перш ніж піти геть, залишивши Тома розгублено дивитися йому вслід.

Через кілька днів, коли Том побачив, що Еванс крутиться біля тієї ж картини, у нього зародилася підозра. Він обережно підійшов.

"Знову загубився?"

Еванс закам'янів, а на його обличчі промайнула суміш провини і непокори. Він зиркнув між Томом і глухою стіною навпроти картини, похитав головою і пішов геть. Том навіть не потрудився відповісти, але на той час Том вже достатньо звик до його грубості, щоб не відчувати себе ображеним.

Хоча... чому Еванс так багатозначно дивився на стіну? Звісно, той, хто пробув у Гоґвортсі лише кілька тижнів, не міг знати про Кімнату схованок, на розкриття якої Том витратив роки і де він планував сховати свої майбутні горокракси.

Том вирішив, що це, мабуть, збіг обставин, хоча все одно почувався трохи неспокійно.

Їхнє третє зіткнення сталося, як не дивно, на другому поверсі. Том проходив повз після вечері і побачив, як Еванс походжав біля жіночого туалету, ніби хотів зайти всередину.

Том знав, що розмовляти з Евансом марно, але нічого не міг з собою вдіяти. "Це дівоча вбиральня."

Еванс тяжко зітхнув. "Так, я знаю. Дякую, що констатуєте очевидне". "Ти на когось

чекаєш?

Було б цікаво, якби Еванс прийшов сюди на побачення, хоча його вибір місця був неоптимальним, оскільки ця ванна кімната мала найбільший пішохідний трафік, зважаючи на її близькість до Великої зали.

Еванс кинув на нього довгий, шукаючий погляд. "Так, для тебе", - саркастично сказав він і пішов далі по коридору.

Прощавай, подумав Том, дивлячись йому вслід. Що за гру затіяв Еванс? Нескінченно переслідувати Тома, поки той не набереться сміливості зізнатися у своїх почуттях?

Якщо це те, чого він хотів, він повинен був продовжувати, щоб Том міг відмовитися граціозно. Його терпець уривався. У нього були кращі справи, ніж ганятися за неслухняними грифіндорцями сьомого курсу, які не розуміли тонкощів і нюансів. Не кажучи вже про романтику.

А потім все змінилося після сумнозвісного засідання Дуельного клубу.

Дуельний клуб був ідеєю Філіуса Флітвіка. Чемпіон з дуелей в юності, він був п е р е к о н а н и й , що практика, а не лише вивчення дуелей, є ключем до подолання навислої загрози вторгнення Ґріндельвальда. Тому він подав петицію директору Діппету, поки вони з Галатеєю Веселухою не отримали дозвіл на організацію щотижневого дуельного клубу.

Налаштування було простим. Були запрошені всі зацікавлені студенти. Кожна зустріч складалася з практики під керівництвом професора з чарівними мішенями та манекенами, але головною подією були інсценовані дуелі, де студенти одного курсу змагалися о д и н з о д н и м у форматі турніру. Хоча Меррітоут і Флітвік наполягали на тому, що турнір був академічним, більш конкурентоспроможні студенти вели постійний підрахунок перемог і поразок. Том, зокрема, планував використати результати турніру як внесок у процес набору до Лицарів Вальпургії.

Не дивно, що Том був непереможним серед п'ятикурсників. Насправді він сумнівався, що багато хто зі старшокурсників міг би кинути йому виклик, тому вважав інсценовані дуелі нудними і волів закінчити їх якомога швидше на користь тренувань з шостими і сьомими курсами. Сьогодні ввечері він готувався до чергової нетривалої дуелі з іншим невдахою-п'ятикурсником, коли Великою залою пролунав гучний *удар.*

Дехто повернув голови. Том кинув побіжний погляд на інший кінець зали. На підлозі, стогнучи, лежав Рубеус Геґрід. Вже вибитий з дуелі? Тим більше, що напівкровки нічого не варті, їм не можна довіряти чарівні палички.

Не бачачи причин для занепокоєння, Том почав переключати свою увагу на власну дуель.

"Вибачся перед Хаґрідом!"

Цього разу повернулося більше голів. Еванс зайняв захисну позицію перед впалим тілом Гегріда.

"Що відбувається?" - запитала Весела Думка, метушачись.

"Вальбурга Блек поставила Геґріду підніжку, - відповів Еванс. "Йому треба в лікарняне крило, а Блек має отримати покарання".

"Затримання?" Вальбурга стояла, схрестивши руки, і в куточках її губ грала зарозуміла посмішка. "Навряд чи я винна в тому, що велетенський бовдур перечепився через власні ноги".

"Він не спіткнувся. Ти його зачарувала."

На той час метушня була в самому розпалі. Всі покинули свої справи, щоб спостерігати за суперечкою. Сховавши чарівну паличку в піхви, Том приєднався до кількох членів свого лицарського ордену.

"Обережно, кого ти звинувачуєш, Бруднокровка, - сказала Вальбурга, блиснувши темними очима. "Ніби я буду витрачати свій час на те, щоб збентежити третьокурсника".

"Міс Блек! Це неприйнятна мова".

"Я знаю, що я бачив, і, звичайно ж, ти впав би так низько", - гаряче заявив Еванс, перериваючи Флітвіка і відштовхуючи вбік руку Ігнатія Прюетта, що стримувала його. "Ти саме такий невпевнений і відчайдушний".

При цьому Оріон розплився у зловтішній посмішці. "Вальбурга зустріла собі пару".

Веселість зійшла з її обличчя, Вальбурга загарчала: "Я не потерплю догани від

грязнокровки". "Міс Блек, знову мушу нагадати вам..."

"І що ти збираєшся робити?" запитав Еванс. "Побіжиш до матусі і поплачешся про це?"

Вальбурга наставила на нього свою паличку. "Як ти смієш мене ображати?"

"Здається, я вже це робив, і не раз", - відстрілювався Еванс, піднімаючи свою чарівну паличку. "Чи твоя вигадлива чистокровна голова не змогла їх зареєструвати?"

"Міс Блек, містер Еванс", - попередила Весела

Думка. Ні той, ні інший не впізнали її.

"Не треба, Гаррі", - сказав Геґрід, який, здригнувшись, піднявся на ноги. "Я не вартий цього, і я в порядку."

Еванс розвернувся. "Ти вартий усього, Геґріде", - люто промовив він, і Тома пронизав біль. Ніхто ніколи його так не захищав.

Геґрід кивнув головою і дозволив Прюетту відвести його до найближчої лави Дому. Еванс знову повернувся обличчям до Вальбурги.

"Крім того, я її не боюся". Куточки його рота піднялися. "Б'юся об заклад, вона навіть не такий вже й хороший дуелянт".

Перехожі колективно зітхнули. Всі знали, що Вальбурга була однією з найкращих дуелянтів у клубі, поступаючись лише Лайнусу Розьє. Обидва вони змалку навчалися темних мистецтв: Вальбурга - у батьків, а Лайнус - у своєї сумнозвісної тітки Вінди.

І тут з'явився Гаррі Еванс, нікчема, який по-ідіотськи образив спадкоємицю славетного роду Блеків за честь напівкровки.

Такий скандал, така *драма*!

"Останній шанс вибачитися", - сказала Вальбурга тоном, м'яким від небезпеки, - "або ти пошкодуєш, що образив мене".

"Це дуельний клуб, чи не так?" насміхався Еванс. "Покажи, на що ти здатен".

Він не встиг закінчити, як Вальбурга кинула в нього своє перше закляття. Еванс ухилився, і вона вибухнула біля грифіндорського столу, розкидаючи уламки дерева, поки професори та студенти, що стояли поруч, не зібрали їх.

"Вальбурго, - насупившись, сказала Веселодумка, - це закляття не годиться використовувати на однокурсниці.

"Демонструємо заклинання з маминої і татової бібліотеки, так?" крикнула Еванс. *"Експелліармус!*"

З презирливим виглядом Вальбурга розвіяла закляття ще до того, як воно пройшло половину кімнати. Цього й слід було очікувати, адже Обеззброювальне закляття легко блокувалося досвідченим дуелянткою.

"*Експелліармус*, справді?" насміхався Абраксас. "Вальбурга, мабуть, ще в пелюшках від них відмовлялася".

"Мовчи", - сказав Том, дедалі більше зацікавлений у цій дуелі.

Вальбурга послала ще одне закляття, яке випалило частину кам'яної підлоги. Еванс ухилився і, в свою чергу, спробував закляття обеззброєння, але знову безрезультатно. Вальбурга змахнула паличкою і викликала хмару гострокрилих ворон. Еванс послав крізь птахів потужне Розсікаюче закляття, повернувши їм магічну енергію, і відправив ще одне Обеззброюючe закляття, яке було заблоковане.

"Що це, його фірмове закляття?" сказав Оріон, звучачи розчаровано. "Це все, що він

може?" "Ця дуель не триватиме довго", - сказав Лайнус, очевидно, самовдоволений тим,

що він не збирається затьмарювати його.

Том нічого не відповів. Він багато разів спостерігав за дуелями Вальбурґи, сам неодноразово бився з нею на дуелях, тож добре знав її агресивний стиль і міг вибудувати контрстратегію. Еванс виявився зовсім іншим типом супротивника.

Його сила була не в магії. Так, вона була сильною, але не надзвичайною, і його арсенал заклинань був обмеженим порівняно з Вальбургою та старшими слизеринцями. Його глодова паличка також не спрямовувала його магію гладко, що змусило Тома замислитися, чи була паличка його власною.

Натомість сила Еванса полягала в його швидкості та здатності протидіяти кожному кроку Вальбурґи. Хоча вона володіла широким спектром заклинань, яких він, звісно, не знав, він інстинктивно знав, коли захищатися, а коли атакувати, коли ухилятися, а коли наступати, і рухався з такою плавністю, що не відчував втоми після обміну кількома заклинаннями.

"Просто ухилятися від Вальбурги недостатньо, - сказав Ітан, перериваючи думки Тома. "Звичайно, зараз він може її стримувати, але з часом вона його здолає".

Том хмикнув, ні до чого не зобов'язуючись. Він відзначив, як Еванс сканував кімнату і як він вивчав манекени, розкидані по всій великій залі.

Щось було в його рукавах, але не те, щоб Том збирався щось сказати. Він не мав жодної вигоди від того, що захищав компетентність Еванса.

До цього часу студенти та викладачі відступили, щоб дати Вальбурзі та Евансу вільний простір. Дуель тривала, а заклинання Вальбурги ставали дедалі потужнішими, знову балансуючи на межі між дозволеним і недозволеним у школі. Ухилятися від її атак, як і передбачав Ітан, було вже недостатньо. Помітно задихаючись, з волоссям, що прилипло до чола від поту, Еванс видавав ознаки фізичних навантажень.

Вальбурга нещадно наступала, буквально заганяючи Еванса в кут. Її паличка зробила зигзаг, посилаючи спалах полум'я в бік Еванса. Руки Тома стиснулися.

Замість того, щоб зустріти його щитовим закляттям, як він це робив раніше, Еванс спрямував свою магію н а купу манекенів поруч. Один манекен піднявся, щоб поглинути удар. Пролунав міні-вибух, і повітря наповнилося запахом горілої гуми.

Кашлянувши, Вальбурга відступила на кілька кроків назад. Замість того, щоб скористатися цією можливістю і напасти на неї, Еванс тримав паличку на манекенах, хвилюючи повітря своєю магією, і це була справжня магія, чиста, чиста і потужна. Том вбирав її, дивуючись її звичності. Поруч з ним Лайнус перестав посміхатися.

Черговий спалах полум'я від Вальбурги порушив концентрацію Еванса, змусивши його перервати те, що він робив. Еванс пригнувся і змахнув чарівною паличкою так, що ще один манекен піднявся, щоб поглинути удар заклинання.

"Та годі тобі, - насміхалася Вальбурга. "Ти що, тепер будеш ховатися за цими манекенами? Це стає нудним".

З натовпу пролунало кілька розрізнених смішків, але більшість чекала, затамувавши подих. Люди розуміли, що Еванс не просто ховався за манекенами. Швидше за все, він намагався зробити щось більше, але що б це не було, це забирало надто багато часу, тому він був змушений щоразу відмовлятися від задуму.

Вальбурга вистрілила ще однією серією заклинань, сумішшю слизово-зеленого і темно-фіолетового світла, що загрожувала змусити Еванса знову відмовитися від свого плану. На обличчі Еванса промайнула тривога, а потім похмура рішучість. Він направив свою паличку на манекени, але цього разу не використав їх, щоб перехопити заклинання Вальбурґи.

В результаті вони влучили в плече Еванса, залишивши на ньому пухирі та кровоточиву рану. Кілька студентів закричали, третьокурсника зі слабким шлунком знудило на черевики, і навіть Том був стурбований. Йому вже доводилося отримувати прокльони від Вальбурґи, і це були серйозні прокльони. Навіть шкільна медсестра не змогла зняти їх, і Том тижнями страждав від болючих симптомів.

Хоч як погано виглядала ця травма, Еванс не знітився. Його обличчя перекосилося, але не від болю чи збентеження, а від люті, сприймаючи миттєву перемогу Вальбурґи як особисту образу.

"Готова здатися?" сказала Вальбурга. "Тобі залишилося небагато."

"Забавно, я можу сказати те саме про тебе", - сказав Еванс і випустив останню хвилю магії, таку потужну, що Велика зала затремтіла, а вогні свічок замерехтіли.

Усі манекени, що залишилися, як один, піднялися в повітря, перетворившись на плавучий взвод солдатів. Вальбурга роззявила рота, коли вони підлетіли, щоб оточити її.

Том зрозумів, що саме цим займався Еванс. Він намагався оживити кілька манекенів на живі об'єкти, якими можна було б керувати. Теоретично це звучало просто, але вимагало сильних навичок трансфігурації та чаклунства, не кажучи вже про творчий підхід, щоб вигадати таку стратегію.

Еванс завжди знав, що не зможе перемогти Вальбургу один на один. Невеличка армія солдатів-пустушок суттєво змінила хід подій на його користь.

Вальбурга, яку тепер щільно обступили манекени, дійшла такого ж висновку. І вираз її обличчя був *дивовижним*.

Еванс посміхнувся. "В атаку", - скомандував він.

Вальбурга намагалася захиститися за допомогою швидкої низки Вибухових чар, але одна чарівна паличка не могла впоратися з двадцятьма манекенами. Навіть коли шматки палаючої гуми сипалися у Велику залу з кожною *Бомбардою*, вцілілі манекени падали на неї зверху. Два манекени стиснули їй зап'ястя, а ще два скували кайданами щиколотки, обмежуючи діапазон її рухів, коли вона кидалася навсібіч.

"Expelliarmus!" - тріумфально вигукнув Еванс.

Вальбурга скрикнула і спробувала втримати паличку, але Обеззброювальне закляття прорвало її мізерний захист. Паличка полетіла в руку Еванса.

"Дай вгадаю, волоський горіх і драконяча серцевина?" - сказав він, розглядаючи її з ледь помітною посмішкою. "Яка тітка, така й племінниця".

Яка тітка? І звідки Еванс взагалі знає тітку Вальбурги? Том кинув на Оріона запитальний погляд, але Оріон був надто захоплений, спостерігаючи за поразкою своєї нареченої.

"Віддай!" - крикнула Вальбурга, і її владний фасад зсунувся.

"Тепер ти збираєшся вибачатися перед Гегрідом?"

"З напівкровкою? Ніколи!"

"Тоді я так не думаю", - сказала Еванс, підкидаючи і ловлячи свою паличку.

Флитвік прочистив горло. "Взагалі-то, містере Еванс, за правилами клубу, ви повинні повернути паличку міс Блек. Дуелі мають бути дружніми".

"О, в такому разі." Еванс поклав паличку на підлогу, трохи далі від Вальбурги. "Ось, будь ласка."

Відчайдушно намацуючи пальцями паличку, Вальбурга випустила з себе цілу низку лайливих слів, які б засоромили багато поколінь шляхетних негрів.

"А манекени, містере Еванс?" делікатно додала Весела Думка.

"Я не так добре вмію їх видаляти", - сказав Еванс, і вираз його обличчя був безневинним і безпорадним. "Можливо, ви з професором Флітвіком могли б допомогти Блеку?"

Професори перезирнулися і прибрали манекени, хоча і з більшими труднощами, ніж Том очікував.

Вальбурга схопилася на ноги, її укладене темне волосся було розкуйовджене, а обличчя залите червоним. "Ти!" - вигукнула вона, і якби погляд міг вбивати, Еванс перетворився б на обгорілий, димлячий труп.

Еванс не здригнувся. "Я так розумію, ми не будемо кланятися і

тиснути руки?" "Ти за це заплатиш". Рука Вальбурги затремтіла, коли

вона вимахувала чарівною паличкою.

Він знизав плечима. "Обережніше з тим, що ти заклинаєш. Твоя паличка віддає перевагу мені, тож ці чари можуть обернутися проти тебе".

З криком, що розривав вуха, Вальбурга затупотіла геть. Лукреція, посмикуючи ротом від сміху, побігла за кузиною. "Воллі, це нормально, що ти іноді програєш!" - чути було, як вона кричить.

"О, Боже, - пискнув Флітвік, - завтра у нас точно з'явиться кілька ревунів".

"Містере Еванс, - сказала Меррівезер, щипаючи себе за перенісся, - якщо ви не проти, пройдіть зі мною до кабінету професора Дамблдора".

"Він не винен, професоре!"

"Ви не зрозуміли, пане Хагрід. Я лише хочу обговорити з вашим головою, що сталося, а плече містера Еванса потребує негайної медичної допомоги".

"Зі мною все буде гаразд, Геґрід", - сказав Еванс і з високо піднятою головою пішов за Меррівезером з Великої зали, насолоджуючись шокованими і благоговійними поглядами інших учнів, коли він продирався крізь натовп.

Проходячи повз групу слизеринців, він задирав голову. Його зелені очі зустрілися з очима Тома, а рот скривився у викличній посмішці.

Послання було надто чітким.

Твій хід.

Після кількох раундів половинчастих поєдинків клуб зачинився. Ніхто не міг зосередитися після цього видовища, і на зворотному шляху до підземель сусіди Вальбурги Блек більше ні про що не говорили. Хоча на людях Слизеринці гуртувалися разом, її зарозумілість і грубість не додавали їй популярності серед сусідів по кімнаті в приватному житті.

"Брудна кров чи ні, але я починаю симпатизувати Евансу", - сказав Ітан. "Вальбурга сама напросилася".

"Уяви, що тебе *обеззброїв* грифіндорський нікчема", - сказав Оріон, посміхаючись. "Я *мушу* написати мамі й татові".

Він навіть не намагався приховати своє захоплення від перспективи ще більше збентежити свою наречену. Тому не треба було бути провидцем, щоб зрозуміти, що сімейне щастя не чекає на Оріона в майбутньому, і що це не його справа.

"Що скажеш, Лайнусе?" сказав Ітан. "Думаєш, ти міг би взяти його наступного разу?"

Лайнус кинув на нього брудний погляд і, не відповідаючи, пішов далі. Ітан хихикнув. "Я б заплатив Галеонам, щоб побачити, як Лайнус битиметься на дуелі з Евансом. Уявіть, якщо Еванс також переможе його!"

"Уяви собі, справді". Том позіхнув, вдаючи незацікавленість.

Кам'яна стіна розсунулася. У спільній кімнаті всі почули плач Вальбурги, що долинав з її гуртожитку. Ніхто з дівчат-семикласниць сьогодні не спав, це було точно.

Помітивши, що Абраксас краєм ока кидає на нього нервові погляди, Том попрямував до сходів. Абраксас поспішив за ним.

"Мілорде". Він озирнувся, щоб переконатися, що Ітан і Оріон були поза зоною чутності. "Я розумію, що це, мабуть, було дуже неприємно спостерігати.

"Вранці, Абраксас." "But my

Lord...

"Ми обговоримо це вранці. Якщо не заперечуєте, я б хотіла сьогодні піти додому раніше. Від криків Вальбурґи у мене сильно болить голова".

Абраксас закусив губу, але мудро утримався від подальшого протесту. Том пройшов повз нього і піднявся сходами. Він не поспішаючи прийняв душ і почистив зуби, а потім, усамітнившись у своєму ліжку, відтворив дуель.

Іншого слова для цього немає: ця дуель була приголомшливою. Незважаючи на незграбність виконання, оживити і контролювати двадцять манекенів було непросто. А останнє Обеззброюючe закляття - Том ще довго згадуватиме вогонь в очах Еванса та приниження на заплямованому обличчі Вальбурги.

Багрянок чи бастард Поттерів, Еванс, безумовно, піднявся в очах Тома. Чи не тому Альбус Дамблдор вважав за потрібне стати його наставником?

Том усміхнувся про себе. Еванс був тим активом, який він мав намір залучити до своєї справи, і, звичайно, він точно знав, як це зробити.

Дійсно, його хід.

Примітки до розділу наприкінці

Про роки навчання (та імена) всіх, кого ми вже представили, оскільки кожен письменник звертається до однокласників Тома дещо по-різному:

- Сьомий курс: Гаррі Поттер, Вальбурга Блек, Лукреція Блек, Лайнус Розьє, Ігнатіус Прюетт, Елджі Лонгботтом, Ібрагім Шафік
- Шостий курс: Мелінда Макміллан
- П'ятий курс: Том Ріддл, Абраксас Мелфой, Ітан Ейвері, Оріон Блек
- Четвертий курс: Друелла Розьє
- Третій курс: Рубеус Хаґрід

Кіт і миша

Примітки до розділу

Дякуємо всім за підтримку!

Цей розділ затримується, тому що я прийняв рішення об одинадцятій годині поміняти місцями деякі сцени між розділами 3 і 4. З іншого боку, це означає, що 4-й розділ вже наполовину написаний і скоро буде готовий.

Сподіваюся, вам сподобається!

Сповнений свіжої енергії після гарного сну, Том попрямував на сніданок і побачив, що у Великій залі панує пожвавлення. На відміну від прогнозу Флітвіка, від Чорної матріархи не прибуло жодного ревуна, але останнє совине повідомлення все ж принесло вибухову новину: згідно з заголовком "*Щоденного пророка"*, Геллерт Ґріндельвальд приземлився в Англії, щоб у к л а с т и угоду з британським і французьким міністерствами магії.

Думки розділилися на тих, хто відчував, що мир нарешті настав, і тих, хто підозрював, що цей жест був прикриттям темних мотивів. Том повністю належав до останнього табору; фальшивий мирний договір був стратегією, яку він міг би колись використати, щоб обдурити довірливих урядовців.

Побічним ефектом візиту Ґріндевальда стала битва між чистокровними спадкоємцями за можливість прийняти його, і ніде вона не була такою кривавою, як за столом Слизерину.

"У *нас* є екзотичні створіння, - оголосив Абраксас братам і сестрам Розьє. "Звісно, він обрав би маєток, а не ваш розвалений замок. У вас хоча б є належна ізоляція?"

"Досить тих клятих павичів, жодному чарівнику, який себе поважає, немає до них діла", - заперечила Друелла. "З іншого боку, наш зачарований сад був створений під керівництвом найвідомішого герболога в Туреччині, і в ньому ростуть виключно схрещені рослини, *що* гідно шляхетного роду".

Поки Абраксас обурювався, Том перевів погляд на інший кінець слизеринського столу, де інтерес до політики зменшився на користь особистої вендети. Вальбурга все ще дулася через учорашню дуель.

"Я запитала Доріо і Чарлуса, - сказала вона, грюкнувши кулаком по столу. "Чарлус ніколи не чув про Гаррі Еванса і не знає нікого з родини Поттерів, хто міг би бути батьком Еванса".

Том потягнув виделкою пюре зі сніданку і похитав головою. Заперечення Чарлуса мало

що означало. Жодна чистокровна родина, навіть ліберальні Поттери, не збиралася визнавати, що їхній спадкоємець має дітей від позашлюбних зв'язків з *маґлами.*

"Звідки їм знати? Чарлус же не може стежити за кожним Поттером у світі, - сказала Лукреція. "У будь-якому разі, Чарлус сказав, що він був би зацікавлений у спілкуванні з Евансом, незважаючи на його кров".

"Байстрюк завжди буде байстрюком", - кипіла Вальбурга. Лукреція та Оріон змовницьки посміхнулися.

Том перевів погляд на грифіндорський стіл. Еванс був заглиблений у читання "Щоденного *пророка"*. Поруч з ним Геґрід радісно жував величезну пачку булочок. Еванс підняв голову, зустрівся з Томом поглядом і блиснув очима, перш ніж повернутися до нього спиною.

"Мілорде?" Абраксас закінчив свою суперечку з Розірами про павичів і рослини. Він простежив за поглядом Тома до ґрифіндорського столу. "Усе гаразд?"

Том повернувся до слизеринського столу. "Звісно. А чого ти так хвилюєшся?"

"Ну, після вчорашньої дуелі..." Абраксас знизив голос. "Зрозуміло, що Еванса не можна недооцінювати".

"Це було дійсно вражаюче".

"Чи варто розповісти про нього іншим?"

Том закам'янів. Його статус об'єкта романтичної прихильності Гаррі Еванса був його справою, і нічиєю більше, особливо тепер, коли Еванс зарекомендував себе як людина, варта уваги. Він не хотів конкуренції.

"І якій меті, скажіть на милість, це послужить?" - запитав він, зберігаючи нейтральний тон і вираз обличчя.

"Ми повинні завербувати інших, щоб захистити тебе. Я розумію, що бачити Еванса в такому новому світлі, напевно, неприємно, але ми подбаємо про те, щоб він не наблизився до тебе".

"Це абсолютно не потрібно". Том не міг повністю приховати свого роздратування. Невже Абраксас думав, що Лорд Волан-де-Морт не здатен впоратися з маленьким поцілунком? "Я не засмучений, і ні тобі, ні будь-кому іншому не потрібно втручатися від мого імені".

"Я не сумніваюся у ваших здібностях, мій пане, - поспішив сказати Абраксас, - але краще бути пильним, коли йдеться про вашу безпеку".

Мене охопила злість. "Ти не віриш, що я можу сам дати раду

своїм справам?" "Звісно ні, мілорде, я й не думав, що це так".

"Тоді повірте мені, коли я скажу, що мене анітрохи не турбує те, що Еванс має намір зробити зі мною. Я зарекомендував себе дуже вправним у цій справі, як *багато хто* може підтвердити".

Абраксас принишк. "Це - це правда."

"Утримайтеся від безглуздих пропозицій у майбутньому".

"Звичайно, мілорд. Я перепрошую. Я лише хотів допомогти."

Вигляд розкаяного Абраксаса заспокоїв Тома. "Однак мені потрібна ваша допомога в іншій справі, - сказав він, перейшовши на більш спокійний тон. "Я хотів би дізнатися більше про Еванса.

"Ти хочеш, щоб я продовжував розслідувати його?" сказав Абраксас.

"Справді. Наприклад, надайте мені детальну розбивку генеалогії Поттерів. Кожного чоловіка, законного чи незаконнонародженого, чи бастарда, чи підозрюваного бастарда, мені потрібні їхні імена".

"Ти не думаєш...?"

"Крім того, - продовжував Том, - я хочу дізнатися про самого Еванса. Його розклад, інтереси, друзів. Залучи Мелінду та інших твоїх грифіндорських знайомих, щоб вони допомогли, якщо буде потрібно. До завтра я хочу мати повне досьє".

"Його... розклад? Ти маєш на увазі, що ти справді хочеш проводити з ним час?"

"Це залежатиме від результатів вашого розслідування", - сказав Том, не розкриваючи руки. "Я розглядаю таку можливість, так".

"Ти шукаєш можливості", - повторив Абраксас, припускаючи вираз обличчя людини, яка не може вирішити арифметичне рівняння.

Том постукав пальцями по руці і зітхнув. "Якісь проблеми?"

"Але *залицяння*..."

"Досить", - сказав Том, помітивши краєм ока кілька голів, що повернулися в його бік. Він не хотів, щоб хтось інший зі Слізеріна був залучений до цього делікатного танцю. "Я не хочу більше жодного слова на цю тему. Ви виконаєте чи не виконаєте те, про що я вас попросив?"

"Так. Так, звичайно, буду".

"Тоді нам більше немає про що говорити". Том нахилив голову до Абраксаса, досить близько, щоб залякати. "Просто пам'ятай, Абраксасе, це залишається нашою особливою таємницею".

Після цього він звернув увагу на Рендалла Селвіна, перспективного третьокурсника, якого хотів завербувати, залишивши бідолашного Абраксаса розшифровувати, чи це була честь для нього, чи загроза.

Абраксас склав досьє, але воно виявилося марним, оскільки він не знайшов жодного зв'язку між Евансом і Поттерами. Більше того, згідно з листуванням Лайнуса з тіткою Віндою, серед членів Ґріндельвальду не було нікого, хто б підходив під опис Еванса.

Покладатися лише на своїх лицарів було явно недостатньо, тож Том взяв на себе

обов'язок спостерігати за Евансом сам. Він організував патрулювання східної частини замку, де знаходилася вежа Гриффіндору, і отримав від Мелінди копію розкладу уроків сьомого курсу Гриффіндору, щоб максимізувати ймовірність зустрічі з Евансом між уроками.

Еванс залишався таким же колючим, як і раніше. Щоразу, коли він бачив Тома, він робив так, щоб його не було видно, перш ніж до нього можна було підійти. Водночас він продовжував крутитися біля Кімнати схованок і Рейвенкловської вежі, перешкоджаючи Томові дослідити діадему Рейвенклову.

"Відьми", - нарікав Абраксас після неминучого розриву з Меліндою ще до того, як минув місяць. "Вони такі непостійні. Вони завжди грають у цю гру в кішки-мишки, але ніколи не кажуть тобі, чи ти маєш бути кішкою, чи мишкою!"

Том хмикнув зі співчуттям, по секрету зазначивши, що опис Абраксаса ідеально підходить під Еванса.

Втім, зусилля Тома не були зовсім марними. Він дізнався про Еванса більше, ніж кілька речей, хоча не всі з них мали сенс.

Почнемо з того, що Еванс недбало ставився до навчання. Хоча він проводив непомірно багато часу в бібліотеці, постійно опрацьовуючи секцію з обмеженим доступом, він робив це за рахунок того, що пропускав більшість занять. За словами Мелінди, єдиними предметами, які він відвідував, були захист від темних мистецтв, чари і трансфігурація.

Однак Еванса ніколи не залишали після уроків, і це було пов'язано з другим відкриттям Тома: незважаючи на недовге знайомство, Дамблдор взяв Еванса під своє крило. Що ж, Дамблдор завжди прихильно ставився до слизеринців і ґрифіндорців, а Еванс був і тим, і іншим. Тож Еванс часто бував на першому поверсі вежі захисту від темних мистецтв, де розташовувався кабінет Дамблдора.

Звісно, Тому було дуже цікаво дізнатися, про що вони розмовляли, адже дослідницький проект не вимагав так багато приватних зустрічей. Підслуховувати, не викликаючи підозр, було важко, і єдиного разу, коли Томові це вдалося, він почув, як Еванс сказав: "Йому також сподобався лимонний щербет і всілякі солодощі від "Ханідюкс", на що Дамблдор хихикнув: "Як чудово. Ще лимонного щербету?"

Дамблдор був не єдиним у Гоґвортсі, кому подобався Еванс. Після виступу в Дуельному клубі Еванс став популярним серед учнів, які були в захваті від того, що хтось перервав ідеальну смугу Слізеріна. Він іноді обідав за столами Гафелпафу та Рейвенклову, ґрифіндорці відверто захоплювалися ним, і навіть снобістка Мелінда прихилилася до нього після того, як кинула Абраксас.

Чомусь замість того, щоб скористатися цією популярністю, Еванс демонстрував своєрідні смаки у виборі друзів. Окрім семикласників Прюетта, Ібрагіма Шафіка та Елджі Лонгботтома, він проводив багато часу з Рубеусом Гегрідом, демонструючи безмежне терпіння до жалюгідних спроб Гегріда спекти випічку та захоплення від чергової істоти, яку він нібито приручив.

Ще більш дивно, що Еванс проводила багато часу з Ейлін Прінс, другокурсницею, яка була піддана остракізму в Слізеріні, незважаючи на свій статус чистокровної. Ніхто не хотів спілкуватися зі щуроподібною дівчиною, від якої вічно тхнуло гоблінським смородом, і яка похмуро віталася з кожним, хто мав дурість заговорити з нею. Її єдиними друзями були такі ж знехтувані грязнокровки з клубу "Гобстоун".

І все ж Том не раз бачив, як Прінс і Еванс грали в "Гобстоунз" на великій галявині. Здавалося, Прінс насолоджувався його компанією, а Еванс залишалася добродушною, оскільки вона знищила його менш ніж за десять хвилин.

Оскільки Еванс виявилася не з тих, кого можна зламати, Том вирішив націлитися на своїх друзів-невдах як на слабку ланку, почавши з Прінса. Одного дня після уроків він підійшов до неї у звичному кутку вітальні, де вона сиділа, згорбившись над підручником зілля.

У відповідь на його привітання вона здивовано підняла голову і відкинула пасмо мокрого волосся з обличчя, що було цілком справедливою реакцією. Том ніколи не намагався заговорити з нею без **к р а й н ь о ї** потреби.

"Айлін, ми давно не розмовляли". Том опустився на сидіння навпроти неї. "Як навчання? Слизоріг тільки днями сказав мені, що ти вже можеш впоратися з О.В.Л. зіллям.

Лестощі творили дива з більшістю людей, але не з принцесою. Вона втупилася в нього прямим і настороженим поглядом. Коли Том спробував скористатися можливістю прочитати її думки, його зустріли напрочуд міцні щити Окупації і безцеремонно викинули.

Принцеса звузила очі і схрестила руки. "Чого ти хочеш?"

"Я бачу, що ти проводиш деякий час з новим студентом, Гаррі Евансом, - сказав Том, вирішивши, що немає сенсу оминати цю тему. "Я хотів би знати, що ти про нього думаєш.

"Яка тобі різниця?"

"Я радий бачити добрі стосунки між факультетами, особливо між Грифіндором і Слизерином. Це те, що я намагався підтримувати як префект".

Князь насміхався. "Невже? Вперше про це чую."

"Це довгий, делікатний процес".

"Ну, тоді, гадаю, мені краще розповісти тобі, чому ми проводимо так багато

часу разом". Том нахилився вперед.

"Команда Gobstones!"

Том витріщився. "Хіба у нас його вже немає?"

"У нас є клуб Gobstones, але він занадто розважальний, а мені не вистачало інтересу до змагальної команди, - пояснила вона. "Гаррі допомагав мені набирати інших гравців".

"Еванс вступив до Гоґвортсу три тижні тому. Звідки він може когось знати?"

"Він досить популярний після тієї дуелі з Вальбургою, хіба ти не помітила?" Вона затріпотіла віями. "Взагалі-то, мабуть, помітила. Я помітила, що ти ним дуже цікавишся. Майже нав'язливо".

"Я не одержимий, - сказав Том, насупившись.

"Гаразд, ти не одержима, - знизав плечима Принц. "Ну, про всяк випадок, знаєш, що могло б тобі сподобатися?"

Переборовши себе, Том нахилився. "Що?"

"Бички!"

"Бички", - повторив Том. "Ти знущаєшся з мене?"

"Я цілком серйозно налаштований. Еванс пообіцяв, що допоможе мені підняти команду на ноги, тож він буде приходити на зустрічі. Я навіть намагаюся переконати його стати співпрезидентом. Якщо ти його вразиш..." Її голос застиг на півслові.

Приєднуйтесь до команди Gobstones, щоб стати ближче до Еванса. Це обурливо. Він би *ніколи не опустився* до таких відчайдушних заходів.

"Я подумаю над цим", - почув Том власні слова і провів решту дня, стираючи з пам'яті образ самовдоволеного обличчя Принца.

Не отримавши жодної корисної інформації від Принца, Том звернувся до Рубеуса Хаґріда. Хоча він не був зацікавлений у розвитку справжньої дружби, він був обережним і захищав Хаґріда від шкільних хуліганів кілька разів. Лояльність напіввелетня могла б допомогти у створенні альянсів з велетнями в майбутньому.

Він натрапив на Геґріда, який сидів на гарбузовій грядці за хатиною Орґа і в'язав рожевий джемпер. Геґрід так захопився своїми стібками, що не помітив присутності Тома, аж поки на нього не впала його тінь. Тоді він підстрибнув і ледь не зарізав Тома своїми величезними спицями.

"О, привіт, Редл." Хаґрід хихикнув. "Твоє око викололи."

"Привіт, Рубеусе, - сказав Том, тримаючись на певній відстані від голок і сідаючи на землю. "Що ти робиш?

"Джемпер для Орґа. Хочеш подивитися?"

Геґрід підняв його, а Том вдав, що захоплюється, хоча не міг уявити старезного садівника в яскравій фущії інакше, як безглуздим. "Дуже акуратні стібки. Я вражений." Коли Геґрід надувся від гордості, Том продовжив: "Знаєш, ми з тобою давно не розмовляли".

"Ти хороший хлопець, Ріддле, але ми ніколи не розмовляємо".

"Ти перебільшуєш, - сказав Том, намагаючись здатися ображеним. "Я завжди дбав про твоє благополуччя. Я зробив догану Вальбурзі за те, що вона з тобою зробила".

Хаґрід моргнув. "Це дуже добре."

"Розкажи мені, як у тебе справи. Наприклад, я помітив, що ти проводиш багато часу з новим студентом, який перевівся".

Геґрід відвів очі, в них з'явилися перші натяки на недовіру. "Я не маю говорити з тобою про Гаррі."

"Чому? Тому що Еванс так сказав?"

Геґрід намацав спиці, фактично відповідаючи на запитання. Замість того, щоб розсердитися, Том був задоволений тим, що Еванс говорив про нього з Геґрідом. Він знав, що Еванс мусить колись проговоритися.

Том натягнув на себе натреновану посмішку. "Ми з Евансом не дуже добре познайомилися, але я не бажаю йому зла. Насправді, я знаходжу його досить... чудовим". Він зробив паузу. "Що ще він говорив про мене? Ти не зраджуєш його, розповідаючи мені, Рубеус. Я хочу все виправити".

Хвилі невпевненості накочувалися на Геґріда в міру того, як конкуруючі лояльності боролися між собою. "Він каже, що тобі не можна довіряти", - сказав він врешті-решт.

"Чому б і ні?"

"Він не сказав".

Том підтримував зоровий контакт, обережно підштовхуючи свідомість Геґріда. Його велетенська кров заважала читати думки, але Том зумів розгледіти нечіткі образи, які об'єднувалися у спогади. Хаґрід і Еванс навчаються разом у спільній кімнаті, Хаґрід і Еванс пробираються до Забороненого лісу, Хаґрід веде Еванса в підземелля, щоб показати йому картонну коробку.

Стривай, це була *акромантула*? Де Геґрід їх знайшов? Том відклав це в довгу

шухляду, відчуваючи, що це стане в нагоді.

Геґрід, не помічаючи ментального вторгнення, спостерігав за ним зі стурбованими губами. "Все гаразд, Редл?"

"Називай мене Томом, ми знаємо один одного

досить давно." "О, дякую... Том."

"Я радий, що ми змогли поговорити, Рубеусе, - сказав Том. "До речі, до мене дійшли чутки від студентів про неспокій у підземеллях. Дехто каже, що бачив велетенського павука. Ти, бува, нічого не знаєш про це?"

Геґрід міцно стиснув джемпер. "Ні", - непереконливо сказав він, і Том скористався нагодою, щоб витягнути з його свідомості ще один спогад.

Виявилося, що це був досить викривальний спогад. "Ти повинен відвести його до лісу, інакше він когось скривдить", - казав Еванс, а Геґрід благав: "Ще ні, він ще занадто малий, щоб залишати маму. Дайте нам кілька тижнів".

Тепер Том був майже впевнений, що Гегрід і Еванс задумали щось протизаконне, пов'язане з акромантулою. Принаймні, це могло б стати корисним важелем впливу на майбутнє.

Зберігаючи самовладання, Том підвівся, попрощався з Геґрідом і повернувся до замку із задоволенням від добре проведеного допиту.

Прорив іншого роду стався після занять у п'ятницю. Абраксас хотів похвалитися своєю найновішою мітлою, тож потягнув сусідів по гуртожитку на квідичне поле, пообіцявши після цього щойно доставлені десерти з Малфой-маєтку.

Спочатку Том планував пробути лише необхідні десять хвилин, а потім піти, щоб зайнятися більш продуктивними справами. Як виявилося, у когось іншого була така ж ідея, як у Абраксаса. Том одразу впізнав струнку фігуру Еванса, який бездоганно виконував складні повороти і пірнання н а х и т к і й шкільній мітлі.

Він добре виглядав. Дійсно добре. Захоплююче добре. Том ніколи не був фанатом квідичу, вважаючи правила гри заплутаними, але Еванс випромінював таку радість від польоту, таку свободу і впевненість, ніби всі можливості світу були у нього під рукою.

Том не міг відвести очей.

Тим часом Абраксас виглядав абсолютно розлюченим.

"Досить просунуті польоти там," зауважив Оріон, посміхаючись. "У нього статура, як у Шукача, тобі так не здається?"

"Безумовно, ловець, і до того ж хороший", - погодився Ітан, ніколи не втрачаючи нагоди підколоти Абраксаса. "Уяви, якби він грав за Гриффіндор. Слизерин не мав би жодного шансу на Кубку з квідичу".

"У мене є ідея", - яскраво сказав Оріон. "Чому б вам двом не потренуватися разом, Абраксасе?"

"Жодного шансу", - огризнувся Абраксас. "Дехто з нас справді має кошти на якісні мітли. Він не встигне. До того ж, я передумав. Погода сьогодні не сприяє польотам".

"Хіба ні?" сказав Ітан. "Еванс, здається, *чудово* з цим справляється. Можливо, він зможе навчити тебе дечому або двом речам".

Абраксас почервонів, а Оріон та Ітан хихикнули.

"Ну, якщо ти не збираєшся летіти, - сказав Оріон, - ми можемо повернутися назад. Ми все одно отримаємо цукерки, так?"

Абраксас буркнув на знак згоди. Коли троє Лицарів попрямували до галявини, Том затримався позаду. Напевно, Еванс уже помітив його. Чи не буде це надто зухвало, якщо Том почне розмову після тренування?

"Мілорд?" Абраксас повернувся. "Ти приєднуєшся?"

Том нахилив голову і засунув руки в кишені. "Незабаром, так. Ви йдіть вперед."

Абраксас подивився на Еванса, потім знову на Тома. "Ви не повинні залишатися з Евансом наодинці, бо, якщо ви пам'ятаєте мою інформацію..."

"Яка інформація? Минулого тижня я попросив тебе розслідувати справу Еванс і Поттерів, і єдине цінне, що ти мені дав у цьому жалюгідному досьє, - це розклад занять Мелінди".

Абраксас схилив голову. "Запевняю вас, я все ще працюю над додатковими оновленнями, але я мав на увазі мою первинну інформацію". Коли Том не відреагував, він додав: "Те, що я сказав тобі після грифіндорської вечірки. Ти... пам'ятаєш?"

"*Очевидно,* я пам'ятаю". Невже Абраксас сумнівався в пам'яті Тома на додачу до його

вміння цілуватися? "Я знаю, що мій почерк часом важко розшифрувати".

"Це справді жахливо, але навряд чи його важче розшифрувати, ніж

стародавні письмена". "Він сказав, що хоче вбити..."

Еванс пірнув, від чого Абраксас впустив мітлу і спіткнувся. Коли Еванс виринув з води, він зустрівся поглядом з Томом. Той був розпатланий, але в той же час абсолютно нормальний, зі спітнілою копицею волосся і розпашілими щоками.

Том подарував йому переможну посмішку.

Еванс зняв одну руку з мітли, зробив грубий жест рукою і смикнув мітлу назад, прагнучи створити якомога більшу відстань між собою і слизеринцями.

Том більше не був збентежений. Було зрозуміло, що зараз відбувається. Еванс, безумовно, мав до нього потяг, але він вступив до Абраксаса під впливом вогняного віскі та крапельниць правдивості. Чи то він не пам'ятав, чи то не відчував себе гідним Тома. Як наслідок, він робив усе можливе, щоб приховати ці почуття.

Що ж, Том поклав би край цим негараздам.

"З вами все гаразд, мілорде?" Абраксас задихався. "Це був досить близький

виклик." "I'm fine.

"Він - загроза".

Том схрестив руки. Так, Еванс був дуже небезпечним, подумав він із задоволенням. Можливо, він планував поцілувати Тома в повітрі, а Абраксас став на заваді. Хто знав, що Еванс спробує зробити далі? Якою ж захоплюючою виявилася ця гра.

"Ходімо назад, інакше Оріон і Люсі швидко зроблять шоколадний мус твоєї мами".

Абраксас слухняно пішов за ним. Ніколи не затримуючись на серйозних темах, він почав теревенити про те, як Малфої намагаються здобути прихильність Ґріндевальда. "Ось побачить Друелла кошик з фруктами, який йому прислала мама! Кожен фрукт коштує тисячу галеонів".

Том відключив його. Його думки були зосереджені на дивних залицяннях між ним та Евансом. Останній погляд, яким вони обмінялися перед тим, як Еванс виринув із занурення, був просто *пронизаний* напругою і тугою.

Він робив успіхи. Незабаром Еванс здався і відмовився від цієї гри в кота і мишу.

Він був (майже) впевнений у цьому.

Рукавичка

Примітки до розділу

Дякуємо всім за заохочення та підтримку! Сподіваюся, вам сподобається оновлення.

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Життя в Гоґвортсі не рухалося, хоча певні події порушували монотонність.

Після запеклої кампанії Малфої виграли тендер на прийом Геллерта Ґріндевальда, що призвело до нестерпного Абраксаса та відчутної напруги серед спадкоємців Священної Двадцятки. "Ми влаштовуємо для нього вітальний бал", - оголосив Абраксас під час зустрічі Лицарів Вальпургії, роздаючи всім бажаючим яскраві запрошення з тисненням. "Бал на *тему павичів,* тому що лорд Ґріндельвальд дуже любить екзотичних створінь. Особливо птахів. З в і с н о , ви всі запрошені", - великодушно додав він.

Переборюючи бажання *заткнути* Абраксаса, Том зробив собі застереження не залишати ідіота наодинці з Лайнусом в осяжному майбутньому, щоб не втратити двох Лицарів через розбіжності щодо павичів, до всього іншого.

Еванс продовжував порушувати ієрархію в "Дуельному клубі". На другій зустрічі йому кинув виклик Лайнус, якого підбурювали сусіди по кімнаті та тиснула Вальбурга. Ніхто, включно з професорами, не робив вигляд, що займається чимось іншим, окрім як спостерігає за їхньою дуеллю.

Хоча Лайнус подбав про те, щоб заховати манекени, у нього була одна слабкість, якою скористався Еванс: він мав претензійну манеру вимови, що сповільнювало його роботу над складними заклинаннями. Врешті-решт дуель зайшла в глухий кут, залишивши половину Великої зали в тліючих руїнах, що змусило Флітвіка і Веселуна закінчити заняття достроково. Вальбурга виглядала більш ображеною поразкою Лайнуса, ніж своєю власною, а Абраксас відчув полегшення, розділивши тягар Лайнусового гніву.

Через два дні після Дуельного клубу Том відвідав першу відкриту зустріч молодої команди Gobstones. Для дослідження та можливого набору, сказав він собі. У цьому натовпі можуть бути самоцвіти.

Студенти здивовано зітхнули, коли він представився, і він не міг не причепуритися, щоб не привернути до себе увагу. Зрештою, більшість із цих невдах ніколи не були б гідні того, щоб дихати з ним одним повітрям.

Еванс був єдиним винятком. Він напівпідвівся зі свого зігнутого положення на підлозі, де малював ігрові кола, і кинув на Прінса докірливий погляд.

"Чому *він* тут?" - прошипів він.

"Це хороша реклама", - прошепотів Принц у відповідь, перш ніж обдарувати Тома променистою посмішкою. "Ласкаво просимо, Томе, я сподівався, що ти з'явишся! Чому б тобі не приєднатися до п'ятикурсників? Сьогодні ми не плутаємо роки".

Неохоче Том сів поруч із групою ошелешених гафелпафців, які одразу ж почали битися між собою за привілей грати проти нього першим. Після того, як він трохи програв у маглівські кульки у Вула і визнав гру нудною, Том цілком очікував, що годинний турнір буде нестерпно болісним. Збивати камінці докупи не вимагало особливих навичок.

На його здивування, версія з чаклунством викликала звикання і приносила таке задоволення, якого дуель ніколи не могла дати. Дуелі були надто цивілізованими, тоді як іноді Тому *хотілося* зірвати претензійні фасади з усіх у Слізеріні і звести рахунки з боргами у спосіб, який полюбляють сироти Іст-Енду: брудний і фізичний.

У цьому випадку плювання гнилою рідиною в обличчя того, хто програв.

"Ти молодець, Томе, - сказав Принц наприкінці зустрічі, після того, як Том поклав чотирьох гафелпафців поспіль, а п'ятого вже зарізав. "Продовжуй у тому ж дусі, і ти можеш претендувати на місце другого капітана". Вона нахилилася і додала змовницьким шепотом: "Якщо ти продовжуватимеш приходити, наступного разу я поставлю тебе і Гаррі в пару".

Том моргнув; він так захопився своїми іграми, намагаючись оптимізувати кут і силу кожного руху, що забув, як взагалі опинився в цьому покинутому класі.

"Я подумаю над цим", - сказав він досить голосно, щоб

Еванс міг почути. Еванс насупився.

Том повернувся до підземель Слізеріна практично на плаву. *Звісно*, йому довелося прийняти дуже довгий душ, щоб вивітрити сморід від рідини з "Гобстоунів", але година була проведена з користю.

Незважаючи на свою кар'єру гравця Гобстоунів, Том починав розчаровуватися через відсутність прогресу на іншому фронті. Обстеживши всі відомі чоловічі туалети, а також туалет префектів, він дійшов невтішного висновку, що Салазар Слизерин має жахливе почуття гумору. Якимось чином він вирішив, що вхід до Таємної кімнати знаходиться в *дівочому туалеті*.

Том не хотів, щоб його поставили в глухий кут. Зазвичай він не міг зайти до дівочого туалету, не піднявши брів, але розслідування після комендантської години під закляттям розчарування давало йому велику свободу дій. Таким чином, дослідження ванних кімнат у підвалі та на першому поверсі пройшло без інцидентів. У процесі він також дізнався, що відьми *набагато* охайніші за чаклунів.

На другому поверсі він зіткнувся з неприємностями. Низка невдач почалася з першої спроби, коли Півз з'явився з нізвідки і почав кричати, що студентка не спить у ліжку. Хоча Том був невидимим, а Півз не дивився в його бік, хаос, що виник, змусив його перервати розслідування.

Вдруге божевільний доглядач Аполліон Прінгл походжав коридором, розмахуючи своїм сумнозвісним ціпком. Раз чи двічі він мало не зачепив розчарованого Тома. Ще одна випадкова невдача, вирішив Том, перш ніж переключити увагу на третій поверх на решту ночі. (Хоча у ванній кімнаті було спокійно, він також нічого не знайшов).

Третього разу ванна кімната на другому поверсі була обмотана стрічками, схожими на маглівські. "Зачинено на прибирання"*, - свідчив* супровідний напис, написаний безладними каракулями.

За весь час навчання у Гоґвортсі Том жодного разу не бачив зачиненої на прибирання ванної кімнати, адже найгірші інциденти вирішував *Скунсифік.* Це, мабуть, був жарт? Щойно Том вирішив, що все одно ризикне і зайде всередину, як вивіска змінилася. *Ти впевнений?* Тепер там було написано. *Ти можеш пошкодувати про це.*

"Я не боюся тебе, чорт забирай!" Том зірвав напис, на секунду забувши про обережність. Це мала бути робота студента-жартівника. Мабуть.

У відповідь на його скептицизм у трубах туалету щось забряжчало. Унітази в унісон змили, і з них почала просочуватися темна рідина. Том встиг втекти якраз перед тим, як на сцену вискочив недоброзичливий Прінгл.

Наступного ранку, йдучи на сніданок, Том вирішив обійти ту ванну кімнату, яка його образила. Серед б і л о г о дня вона насміхалася з нього своєю звичайністю та невинністю. Зсередини з а к р у т и л и с я крани, і вийшли дві дівчини, весело перемовляючись. Вони помітили Тома і захихотіли, але Том не звернув на них уваги.

Його голова йшла обертом. Чи були останні три ночі просто збігом обставин, чи правда була більш мерзенною?

Чи була ця ванна кімната проклята від чоловічого вторгнення?

Чи це була частина випробування Слізеріну, щоб переконатися, що його спадкоємець справді прагне знайти Таємну кімнату?

Поки Том роздумував над можливостями, Еванс вийшов з-за рогу, побачив Тома і зупинився на його слідах. Він посміхнувся. "Це *дівоча вбиральня*, Ріддле".

Обличчя Тома почервоніло, але перш ніж він зміг щось відповісти, Еванс вже розвернувся і пішов.

Чесно кажучи, Том не був упевнений, що може сказати. Він не міг точно сказати, що вірить у те, що його предок міг заховати свій спадок у сантехніці, але він не мав під рукою інших законних причин, щоб пояснити свою зацікавленість дівочою вбиральнею.

Секундочку. Хіба він не знайшов Еванс біля жіночого туалету і не скористався тією ж самою чергою? До речі, хіба це не була та сама вбиральня?

Ось вам і Евансова закомплексованість, презирливо подумав Том. Еванс був так само одержимий цією ванною, та, на відміну від Тома, у нього не було поважної причини.

Хіба що... Том був його виправданням.

Шматочки пазла зійшлися. Чи міг *Еванс* бути тим, хто заважає йому? Чи не помітив він якось інтерес Тома до ванних кімнат і вирішив таким чином привернути його увагу? Можливо, спостерігаючи за тим, як Том долає перешкоди у ванній кімнаті, Еванс намагався з'ясувати, чи щирі наміри Тома.

Ця можливість була настільки розпусною, настільки малоймовірною, що роздратування Тома розвіялося, змінившись інтригою та азартом.

Якщо Еванс хотів грати, хто був Том, щоб відмовити?

Гра почалася, Евансе.

Виникла патова ситуація. Потрібен був час, щоб перегрупуватися, і Том тимчасово переключив свою увагу на інші поверхи та дослідження діадеми Рейвенкло. Жодне з цих досліджень не було плідним.

Опівночі в неділю він знову наважився піднятися на другий поверх. Наближаючись до жіночого туалету, він затамував подих, але цієї ночі нічого не сталося. Ні раптової появи Пірса чи Прінглза, ні глузливих знаків, ні затоплення туалету.

Натомість дівчина схлипувала. Щось про свої окуляри і прищі. Як банально. Більшість студентів мали або жахливі смаки в окулярах, або жахливий догляд за шкірою, навряд чи було про що плакати.

Що ж, принаймні це означало, що Тому сьогодні пощастило. Після того, як він вигнав цю дівчину з погрозою затримання, він міг викреслити цю ванну кімнату зі свого контрольного списку і вразити Еванса в процесі.

Вже збираючись відкинути свої чари розчарування, Том зрозумів, що дівчинка була

не сама. "Олів Хорнбі - задирака", - сказав характерний голос Еванс. "Вона не має

значення!"

Том одразу ж присунувся ближче до дверей, щоб краще чути розмову.

"Вона завжди була такою злою до мене!" - скиглила дівчинка. "Навіть коли я намагаюся бути доброю".

"Слухай, я знаю її тип, я виросла з такою, як вона. Такі люди хочуть зробити інших нещасними, тому що вони самі нещасні, тому ви повинні або ігнорувати їх, або давати їм відсіч. Наприклад, дати їм в морду".

"Я не можу вдарити Олів!"

"Ну, тобі не обов'язково бити її. Просто покажи, що ти не боїшся, інакше вона ніколи не зупиниться".

Ридання трохи вщухли. Том зазирнув всередину. Еванс сидів на підлозі з дівчинкою, яка стискала його руки і ридала в плече. Їхня близькість викликала б у Тома ревнощі, якби він не помітив, що Еванс незграбно поплескує її по спині і з покірним виглядом дивиться на свою долю як на хустинку в людський зріст.

Після недоречно довгої, на думку Тома, перерви, дівчина нарешті підняла голову і витерла очі. "Дякую, Гаррі. Я почуваюся краще".

Тепер, коли він міг бачити її обличчя, Том упізнав Міртл Воррен, третьокурсницю Рейвенклову, над якою знущалися відтоді, як вона переступила поріг Гоґвортсу. І справді, хто міг звинувачувати інших учнів? Неприваблива грязнокровка з характером мокрої ковдри практично накликала на себе презирство, хоча Хорнбі був особливо кричущим у цьому відношенні.

"Тобі треба повертатися", - лагідно сказав Еванс, допомагаючи їй піднятися на ноги. "Ходімо, я проведу тебе".

"О, ні, все гаразд. Я не хочу, щоб у тебе були неприємності". Уоррен перейшов на трохи кокетливий тон. "Я маю на увазі, що ти не повинна бути тут. Що ти взагалі тут робиш?"

Еванс кашлянув. "Я... заблукав. У всякому разі, ось, візьміть це." Він витягнув щось зі своєї сумки. "Завтра повернеш мені."

Том затамував подих, коли взяв сріблястий плащ, який передав йому Еванс. Якщо він не помилявся, то це був плащ-невидимка. Як хтось на кшталт Еванса натрапив на щось настільки рідкісне і дороге?

"Це дивовижно, дуже вам дякую", - сказала Уоррен, коли накинула плащ і помилувалася своїм відображенням у дзеркалі. Лише її безтілесна голова залишалася видимою. "Я справді в боргу перед тобою за сьогоднішній вечір. Дай мені знати, якщо я колись зможу тобі віддячити".

"Взагалі-то, можеш. Пообіцяй мені ось що: наступного разу, коли тобі доведеться плакати у ванній, обери іншу ванну кімнату".

"Вибери іншу... ванну?"

"Так, - твердо сказав Еванс. "Будь-яку, але не цю. Ця ванна не годиться. Обіцяй мені."

"Гаразд, обіцяю", - нерішуче сказав Уоррен. "Ну, тоді до завтра. Добраніч. Бережи себе."

Вона накинула капюшон і повністю зникла з поля зору. Том відійшов від входу вчасно, щоб відчути, як вона пройшла повз нього.

Тепер Еванс був сам у ванній кімнаті. Якраз вчасно. Том закінчив заклинання Розчарування і зайшов всередину. До біса Пірса, Прінгла чи будь-кого іншого, цього разу він не відпустить Еванса.

Еванс стояв у глибокому роздумі перед раковиною у ванній, тому йому знадобилося кілька секунд, щоб помітити присутність Тома. Коли він це зробив, його очі розширилися, а потім звузилися. "Ти все це підслуховував, чи не так?"

"Не навмисно, я патрулював".

"Чудова робота, враховуючи, що ви дозволяєте учням знущатися один над одним

під вашим наглядом". "Я намагався допомогти."

"Звісно, що так". Еванс схрестив руки. "Отже, ти нарешті прийшов. Щось ти довго

йшов." Відчуваючи укол тріумфу, Том ступив крок вперед. "Що ж, я нарешті тут, як ти і

хотів. "Кумедно, я хотів, щоб ти пішов геть, але ти, схоже, не зрозумів."

Навіть зараз Еванс був налаштований антагоністично. Йому пощастило, що Том мав терпіння святого.

"Тобі не здається, що ця гра трохи набридла?" сказав Том. "Нам не обов'язково кружляти один навколо одного".

"Для цього є дуже просте рішення. Залиште мене в спокої, і коли я кажу "залиште мене в спокої", я також маю на увазі, що тримайте своїх поплічників подалі від мене".

"Я не знаю, про що ви."

Еванс пирхнув. "Я бачив, як Абраксас Мелфой скрадався і розмовляв з моїми сусідами по кімнаті. Він не надто витончений".

Том зітхнув. Звісно, Абраксас завалить його місію. Іноді він дивувався, навіщо взагалі взявся його тренувати.

"І не тільки Малфой, - продовжував Еванс. "Ти теж. Навіщо ти допитував Хаґріда й Айлін? Навіщо ти приєднався до клятої команди "Гобстоунз"?"

"Гаразд, я робив усе це, - зізнався Том, змінюючи тактику, - але це йде в обидва боки. Я знаю, що ти теж стежила за мною. Знаю, що я тобі цікавий".

При цьому Еванс прийняв кумедний вигляд. Знову ця суміш провини і непокори.

Підбадьорений, Том присунувся ще ближче. "Слухай, ми почали не з тієї ноги..."

"Можна й так сказати", - пробурмотів Еванс, що, чесно кажучи, було надмірною реакцією. Під час їхньої першої зустрічі Том запропонував допомогти йому зі старими бібліотечними книжками. Що в цьому було такого суперечливого?

Том, незважаючи на це, продовжував. "У мене ніколи не було поганих намірів щодо тебе. Насправді, я навіть захоплююся тобою, бо вважаю, що ти можеш багато чого запропонувати".

"Багато чого запропонувати", - повторив Еванс, хитаючи головою. "Тепер я бачу. Ти зволиш побрататися з маглівським уродженцем, тому що я корисний?"

"Ти щонайменше напівкровка, - впевнено сказав Том. "Ніхто, хто б'ється на дуелі так, як ти, не може бути маглівського походження.

"Ти себе чуєш? *Саме* тому ми не можемо бути друзями. Ти такий фанатик і навіть не усвідомлюєш цього".

"Послухай, Гаррі..."

"*Не* вимовляй моє

ім'я."

"Я на твоєму боці. Я хочу бути твоїм другом". Том зробив ще один крок, так що вони опинилися за кілька сантиметрів один від одного, і вказівним пальцем погладив Еванса по плечу. "До речі, як твоє плече? Вальбурга наклала на нього неприємне закляття".

"Моє плече - не твоя справа", - сказав Еванс, але не відсахнувся від дотику Тома. Його очі бігали між обличчям Тома і його рукою, і Томові подобалося, як тремтіли його чудові довгі вії.

Тепер Том був на знайомій території. Його недарма вважали найчарівнішим слизеринцем. "Припини боротися з цим, Гаррі. Немає нічого ганебного в тому, щоб хотіти того, чого хочеш. Насправді, - сказав він, знизивши голос у спробі принизитися, - можливо, я хочу того ж самого".

Їхні погляди зійшлися. В голові Еванса була плутанина емоцій, розгубленість, хвилювання і ненависть. Том дозволив своїй руці ковзнути з плеча Еванса на його біцепс, який він злегка стиснув.

"Я хочу зробити тобі пропозицію, - сказав він. "Ти талановита, і такий талант, як твій, заслуговує на те, щоб його плекали і визнавали. Я хочу, щоб ти була поруч зі мною".

"Твоя сторона?" Еванс задихнувся. "Не зацікавлений. Ніколи."

"Не треба соромитися. Ти не мусиш більше заперечувати себе. Це те, чого ти хочеш, ти сам це визнав, хіба ти не пам'ятаєш?" Том нахилився. "Немає жодної причини, чому ми обидва не можемо бути задоволені".

"Клятий псих, забирайся геть!"

Еванс не встиг закінчити. Том схопив його за обидві руки, притиснув до стіни і поцілував.

Його губи піддалися, і, о, вони були теплими, милими і потрісканими, такими несхожими на надмірно зволожені і м'ятні чистокровні губи, до яких Том звик. Ці губи п'янили, і Том хотів закарбувати в пам'яті кожну деталь.

Том притиснувся ближче, бажаючи - ні, *жадаючи* - більше. Він ніжно розтулив губи Еванса, підняв його підборіддя догори і -

Еванс відштовхнув його і кинувся до найближчої туалетної кабінки, де продовжив сухе випорожнення.

Том образився. Він регулярно чистив зуби якісною зубною пастою, люб'язно наданою Малфоями, і знав, що його дихання приємно пахне. Його поцілунки були далекі від того, щоб викликати блювоту.

Нарешті унітаз змив, і Еванс обернувся. "Що це, в біса, було?" - запитав він, витираючи рот тильною стороною долоні.

"Я надаю тобі честь", - відповів Том, пересилюючи ледь помітне хвилювання. "*Як*

саме?"

"Ти сказав Абраксасу, що хочеш мене поцілувати".

"Я сказав Абраксасу, що хочу..." Еванс згреб волосся, від чого воно стало дибки ще більше, ніж зазвичай. "Тож Абраксас від самого початку шпигував за мною, а ти подумав, що я хочу тебе поцілувати.

Том притримав язика. Уся ситуація йшла не за сценарієм, і він не був певен, чому. "Ти

подумав, що я хочу тебе *поцілувати,* - сказала Еванс, цього разу повільно й обдумано.

Потім, ні з того ні з сього, він почав сміятися. Він сміявся так істерично, що впав на стіну кабінки і захрипів.

"Неймовірно", - сказав він, коли зміг випростатися і перевести подих. "Неймовірно, чорт забирай. Звісно, Лорд Волдеморт виявиться тією самою Вілою, про яку так хвилювалася Джіні".

Еванс втрачав контроль над ситуацією. Том не був Веелою - він перевершував його в усіх відношеннях - і хто, в ім'я Салазара, була Джіні? Чи був у Еванса колишній коханець, якого йому потрібно було усунути?

"Я не бачу джерела веселощів", - холодно сказав Том.

Очі Еванса спалахнули. Його веселість згасала, на зміну їй прийшла лють. Неспокій оселився в ямі Тома в шлунку.

"Джерело моєї розваги, Ріддле, - сказав Еванс, наближаючись, - це *ти*. Ти, з твоїм величезним его і повною відсутністю емпатії. Ти думаєш, що я стану ще одним підлабузником, який піддасться твоїй харизмі? Ти чекаєш, що я впаду до твоїх ніг? Ти чекаєш, що я розповім тобі свої секрети, щоб ти вважав мене гідною твоєї уваги?"

Том загадково знизав плечима, хоча, власне кажучи, очікував усього цього.

"Мені шкода тебе розчаровувати, але я не хочу *нічого з* цього. Хочеш знати, чому?" Еванс не став чекати на відповідь. "Ось моя трагічна історія життя, яка тебе так цікавить. Через тебе померли мої батьки, і я ніколи їх не знав. Через тебе я виріс у

в комірчині під сходами з родичами, які ненавиділи мене. Через тебе я все життя маю цю дурнувату штуку, яка позначає мене".

Він штрикнув себе в лоб, і Том побачив нерівний шрам, що різко виділявся на тлі блідої шкіри Еванса. Він вгамував бажання провести пальцем по розлюченій червоній блискавці.

"Через вас я провів останні дев'ять місяців, рятуючись від небезпеки і боячись за всіх, кого я любив. Через вас стільки невинних людей втратили свої домівки або життя. Через тебе я намагався пожертвувати собою, щоб врятувати всіх, але не зміг зробити це належним чином, і в підсумку опинився в пастці саме тут, в цьому місці". Еванс глибоко вдихнув і стиснув руки в кулаки. "Люди гинуть, тому що я не знаю, як повернутися. І тепер, після всього, ти думаєш, що я хочу тебе поцілувати. Ти себе *чуєш*?"

Без сумніву, Еванс був цілком і повністю несповна розуму. Ніщо з того, що він говорив, не мало жодного сенсу. Але навіть коли він просторікував, Том не міг відірвати погляд від заворожуючої зелені його очей, рожевого рум'янцю щік, чорнильного безладу волосся.

Навіть зараз він згадував гріховно смачний смак з рота Еванса. Більше того, він потребував *більше*.

"Бляха, я втомився від цього. Я не маю часу розбиратися з Волдемортом *і* тобою". Еванс підняв свою паличку так, що відтіснив Тома на відстань вістря палички. "Слухай, Ріддл, дозволь мені повідомити тобі новину, - сказав він, його тон був суворим і грубим. "Я не маю жодного наміру цілувати тебе. Якби я міг, то *вбив би* тебе".

Вбити тебе.

Ох.

Новий студент-перекладач хоче тебе вбити.

Це має... більше сенсу.

Нещасний Абраксас і його жахливий почерк.

"Але я не збираюся, тому що я просто хочу забратися з вашої *дурнуватої* часової лінії якнайшвидше, - сказав Еванс. "Тож не випробовуй моє терпіння. Якщо ти продовжуватимеш стояти у мене на шляху, я можу передумати. Зрештою, я знаю, що у тебе немає ніяких горокраксів".

Цього разу Том не зміг приховати свого подиву. Ніхто, навіть його лицарі, навіть не здогадувалися, що він працював над безсмертям.

Потворне задоволення розпливлося по обличчю Еванса. Він встромив чарівну паличку в грудину Тома. "Ти зрозумів мене, Редл?"

Его Тома відмовлялося дозволити Евансу сказати останнє слово. "Це погана ідея -

погрожувати мені, - відповів він. "Я улюбленець Діппета і Слизорога, і маю великий вплив серед слизеринців. Я можу і зроблю твоє життя пеклом".

Еванс зареготав. "Ти вже перетворив моє життя на пекло. Що ти ще можеш зробити?"

"Ти можеш не боятися мене, - сказав Том, відкинувши в цей момент будь-яку подобу привітності, - але як щодо твоїх друзів? Що, як команда Ейлін з "Гобстоунів" зазнає невдачі через те, що вона не змогла отримати схвалення професорів? Що, як Рейвенкловці дізнаються, що Міртл постійно плаче у ванній?"

Еванс голосно ковтнув. Чудово.

"А якщо хтось пронюхає про нового улюбленця Рубеуса?" Том наполягав на своєму, підбадьорений появою проломів у броні Еванса. "Чи сподобається професорам, що акромантула розгулює на волі? Думаю, Рада керуючих і оком не змигне, як вижене його звідси".

Еванс ворухнувся. Цього разу Тома відштовхнули до стіни. Захеканий, він дивився на розлючене обличчя Еванса, що наближалося.

"Будь ти проклятий, - прогарчав Еванс, з кожним словом сердито пускаючи повітря в щоку Тома. "Ти такий самий, як він. Ти все руйнуєш".

Інстинкт, відточений роками боротьби з іншими сиротами, штовхнув Тома назад, від чого той спіткнувся об слизьку кахельну підлогу. Однак Еванс продовжував бити кулаками по халату Тома, тож Том впав разом з ним, сплутавшись у клубок ліктів і колін. Коли вони приземлилися на холодну підлогу, з наплічної сумки Еванса почулося оглушливе дзижчання.

Еванс вилаявся, відштовхнув Тома і витягнув з його сумки бібліотечну книгу, щоб оглянути її на предмет пошкоджень. Обкладинка в твердій палітурці була вм'ята від падіння хлопців, а корінець дещо потріскався. Під пильним поглядом хлопців книга відкрилася сама і перегорнулася на сторінку з ілюстрацією складного годинника, золотого і всипаного різнокольоровими дорогоцінними каменями.

"Геть з дороги, Ріддле!" - вигукнув Еванс, коли книга випромінювала потужний вибух магії.

Їх зустрів ураган кольорів і звуків. Древня магія з книги, зрозумів Том, заплющивши очі; древня магія, яка зовсім не любила, коли її порушували.

У тісному просторі не було де сховатися. Магія омивала ванну кімнату, розтягуючи кожну секунду на те, що здавалося годинами. Том гостро відчув холодну плитку під ногами, задушливе повітря, звук води, що падала з крану, який протікав. *Капає, капає, капає.*

Раптом ураган припинився. Залишилася тільки тиша.

"Загадка?" Еванс трохи запанікував. М'яка рука обережно торкнулася його зап'ястя. "Ти живий?"

Том розплющив очі. "Більш-менш", - відповів він, озираючись навколо. Ванна кімната виглядала нормально. Книга була закрита, і її саме запихали назад у сумку Еванса. "Що це було?"

Еванс прибрав руку, і його короткий вираз занепокоєння знову змінився відразою. "Мій дослідницький проект з Дамблдором", - сказав він, і Том знав, що не варто зараз оскаржувати його брехню.

"Слухай, щодо сьогоднішнього вечора..."

"Ти нікому не скажеш", - сказав Еванс, і Том помітив, що він все ще стискає свою паличку. "І не тільки це. Тримайся до біса подалі від мене і тримайся до біса подалі від моїх друзів. Інакше, повір мені, ти пошкодуєш. Я знаю кожну темну таємницю, яку ти приховуєш. Зрозумів?"

Смішно, звичайно, але він не збирався на це погоджуватися. У Еванса на нього нічого не було. Том відкрив рота, щоб назвати Еванса блефом. Натомість вирвався стогін. Він, мабуть, вдарився головою під час падіння.

"Добре, я більше не гаятиму тут часу". Еванс кинув на Тома лютий погляд і рушив до дверей. На півдорозі він озирнувся через плече. "До речі, якщо у тебе болить голова, тобі варто піти до медсестри і перевірити, чи немає струсу мозку. Я б не хотів, щоб твоя смерть була на моїх руках. Добраніч."

З цими словами він вийшов з ванної кімнати і зник у коридорі.

Притиснувши одну руку до пульсуючої голови, Том відкинувся на стіну, його апетит досліджувати цю ванну давно згас. Він намагався переварити те, що щойно сталося, і що було несподіваним у багатьох відношеннях.

Чи був Еванс агентом Ґріндевальда? Чи був Еванс бастардом Поттера, розчарованим його покинутістю? Чи правда була чимось темнішим, чимось небезпечнішим?

Чому Еванс кинувся з усіма цими звинуваченнями на Тома, хоча вони ніколи не зустрічалися до цього місяця? Якимось чином, було щось - і щось досить суттєве - що пов'язувало їх обох разом. Що ж це було?

І нарешті, яке відношення до всього цього має магічний вибух?

Очевидно, що в житті Еванса було багато таємниць, і Том не наблизився до розгадки ж о д н о ї з них. Втім, він не був розчарований. Розплутати, а головне - приборкати Гаррі Еванса виявилося неабияким викликом, але Том завжди любив виклики. А цей, зокрема, був набагато цікавішим, ніж дослідження сантехніки у ванній кімнаті.

Том помилявся. Їхня гра не втомлювала. Вона тільки починалася, і до того ж ставки щойно зростали. "Тримайся від мене подалі", - міг би сказати Еванс, але Том ніколи не підкорявся чужим правилам. Ні вихователькам сиротинця, ні професорам, ні, тим паче, не дуже цікавій напівкровці. Насправді, Том уже з нетерпінням чекав їхньої наступної сутички.

Хоча спершу він справді має прочитати Абраксасу лекцію про його почерк.

Як виявилося, незабаром це стало найменшою з його проблем.

Примітки до розділу наприкінці

За моїм початковим задумом, фік мав на цьому закінчитися: хлопці поцілуються, посміються над своїми непорозуміннями і житимуть довго і щасливо. Однак Гаррі відмовився співпрацювати, тож у нас ще багато чого попереду.

Не хвилюйтеся, буде ще багато нав'язливого Тома і нахабного Гаррі та їхніх диких пригод. Я з нетерпінням чекаю на те, що нас чекає, що буде дещо експериментальним (для мене), і сподіваюся, що вам сподобається подорож :)

Морський тральщик

Примітки до розділу

Дякуємо всім за підтримку!

Деякі коментатори запитували, чому Том не зрозумів, що Гаррі мандрівник у часі, з усіх підказок, і це справедливе запитання. Я вважаю, що в каноні подорожі в часі трапляються вкрай рідко через складну магію та правила Міністерства, тому, на відміну від нас, фанатів Томаррі, Том не знайомий з цим тропом. Тим не менш, він не зможе довго уникати правди :)

Сподіваємося, вам сподобається оновлення!

Недільний ранок розпочався з важкого старту. Буквально.

Щойно захмелілий Том увійшов до вітальні, як перечепився через жменю Гобстоунів, спричинивши вибух слизу і потребуючи кількох *Бичувань,* перш ніж знову відчути себе презентабельно. Ейлін Прінс наважилася відійти від свого звичного кутка, щоб зайняти найкраще місце для своїх ранкових ігор у Гобстоун.

Принц не здригнувся під виснаженим поглядом Тома. "Добре спав, Томе? Ти встав пізніше, ніж зазвичай".

"Досить добре", - огризнувся Том, хоча він цього не робив. Він жестом показав на підлогу. "Не хочеш пояснити?"

Вона засяяла. "Хіба вони не чудові? Тато купив мені лімітований набір Gobstones, і вчора ввечері його нарешті доставили. Я чекала цілий тиждень. Бачиш? Вони мають унікальні кольори та текстури. І ти можеш навчити їх вибухати!"

"Вони створюють небезпеку спіткнутися", - сказав Том, не бачачи в цих особливостях жодної користі.

"Навколо майже нікого немає". Вона знизала плечима, анітрохи не розкаюючись. "Тобі варто бути менш напруженим, Томе. Гаррі, зрештою, дуже вільнодумний".

На півдорозі до виходу Том обернувся, щоб кинути на Принцесу останній смертельний погляд, але вона вже не звертала на нього уваги. Натомість вона знову сиділа на підлозі зі своїми новими Gobstones. Зі зростанням інтересу до її команди Gobstones - очевидно, завдяки присутності Тома - вона ставала все сміливішою і сміливішою. Йому потрібно було якнайшвидше вирішити проблему її недисциплінованості.

Настрій Тома трохи покращився під час сніданку. Слизеринський стіл був рідшим, ніж зазвичай, як через пізню годину, так і через те, що багато хто з видатних чистокровних

спадкоємців був відсутній,

включаючи Абраксаса та Ітана, напередодні ввечері розійшлися по домівках, щоб підготуватися до вітального балу Гріндельвальда. Іншими словами, було менше людей, які б відволікали його увагу та енергію.

Наливши собі чашку чорної кави, Том розташувався між Розьє, які не пробачили образи, що їх не прийняли за господаря Гріндельвальда.

"Звичайно, ми повинні були прийняти запрошення, - сказав Лайнус, - але ми приїдемо настільки пізно, наскільки це соціально прийнятно".

"Ми з мамою знайшли найкращих павичів для моєї сукні, аж з південно-східної Азії", - сказала Друелла, накручуючи пасмо білявих кучерів на палець. "Абраксас подумає двічі, перш ніж наступного разу хвалитися своїми павичами-альбіносами".

"І якщо старий Малфой не думає, що батько переконає Ґріндевальда приїхати до нас на кілька днів, то на нього чекає сюрприз".

"*Ти* згоден, що наш замок набагато гостинніший, чи не так, Томе?"

Том хмикнув у відповідь. По правді кажучи, замок Розьє справив не менше враження, ніж маєток Малфоїв. Це була розвалена, сувора споруда, зосереджена на тому, щоб засліплювати відвідувачів марними архітектурними деталями, а не на тому, щоб забезпечити справжній комфорт.

У будь-якому разі, хоча він і був у списку запрошених, йому було не надто цікаво спостерігати за виснажливими та безглуздими іграми розуму, в які грали між собою чистокровні сім'ї. До того ж, окрім харизми, Ґріндельвальд був відомим маніпулятором, який не цінував і не поважав нікого, окрім себе і, якщо вірити чуткам, Альбуса Дамблдора. Не той, кому можна довіряти без належної перевірки. Тому замість нього на зустрічі були присутні його лицарі, і якщо їхні доповіді про Ґріндельвальда були багатообіцяючими, він просив Абраксаса організувати приватну зустріч.

Поки брати і сестри Розьє продовжували викладати свій план, як перевершити Малфоїв, Том крадькома поглянув на стіл Гриффіндору. У перервах між укусами булочки Еванс жваво розмовляв з Шафіком і Прюетом, виглядав бадьорим і уважним, наче не спав далеко за північ. У галасі Великої зали їхня бійка у ванній здавалася сюрреалістичною.

Міртл Воррен підійшла до грифіндорців, тримаючи в руках загорнутий пакунок. Еванс привітав її з усмішкою і посунувся, щоб звільнити для неї місце на лавці. Навіть після того, як пакунок був повернутий і захований, вона затрималася, хихикаючи і час від часу торкаючись своїм плечем плеча Еванса.

Як це *безсоромно*.

Якби відблиски могли вбивати, Уоррен зараз був би стогнучим привидом у ванній кімнаті на другому поверсі.

Еванс посунувся, щоб узяти ще одну булочку, і повернув голову в бік Тома. Перш ніж Том встиг помітити його погляд, він відвів погляд і схопив "Щоденний *пророк", що*

лежав біля тарілки Лайнуса.

Як завжди, заголовки були невтішними, ще одним доказом того, що журналістські стандарти у чарівному світі падають. Окрім статті, що підсумовувала зустріч Ґріндевальда з британським та французьким міністерствами магії (жодних висновків щодо мирного договору, як це шокуюче) та неповної інформації про війну маґлів (війська союзників посилюють свої атаки в Німеччині, якраз вчасно), інші статті висвітлювали несерйозні теми. Була велика стаття про павиний бал Малфоїв, який, без сумніву, влаштувала Гертруда Малфой. Був детальний (і значною мірою невірний) огляд маглівської зброї та принципів її дії. А потім була тристорінкова стаття під заголовком "*Петиція досягає точки перегину для Вестмінстерської виставки трупів!"*.

На це Том пирхнув у свою каву. Лукреція нахилилася. "А, так, це", - сказала вона. "Енналіз була на сьомому небі від щастя, чула б ти її раніше. Очевидно, стара вдова Селвін роками лобіювала, щоб вона могла похизуватися своїми чистокровними крупами".

"Захоплююче", - сухо промовив Том.

"До речі, ми їдемо до Гоґсміду, щоб Друелла востаннє приміряла мантію. Хочеш з нами? Ти ж казала, що тобі потрібне нове перо, чи не так?"

Том зморщив носа. Спостерігати, як Друелла метушиться над павиним пір'ям, було найменше, що йому хотілося робити.

"Чи, може, у вас є більш приємні плани?" Лукреція злегка посміхнулася. "Я чула від маленької змійки, що ти вчора пізно повернувся до гуртожитку. Хоча суботніми вечорами ти не патрулюєш".

Оріон, мабуть, помітив і настукав сестрі. Том похитав головою. У цю гру могли грати двоє. "На жаль, мені треба закінчити домашнє завдання, - сказав він, - але я впевнений, що Ігнатій буде більш ніж щасливий супроводжувати вас. Я чув, що на днях у комірчині з мітлами стався якийсь переполох".

Як і передбачалося, Лукреція почервоніла і припинила розмову. Допивши каву з кашею, Том схопив сумку і вибачився. Зі здоровою ін'єкцією кофеїну в організмі на нього чекав продуктивний ранок у бібліотеці.

Бібліотека виявилася жахливою ідеєю. Таємна кімната і горокракс були поганим відволікаючим маневром, коли в голові Тома лунали дивні звинувачення Еванса.

Через нього загинули друзі та рідні Еванса. Через

нього Еванс опинився в пастці в Гоґвортсі.

Через нього... але *як*?

Покинувши власні дослідження, Том попрямував до Забороненої секції. Він сумнівався, що знайде ще один примірник таємничої книги Еванса, оскільки більшість книг з обмеженим доступом були єдиними у своєму роді, але були й інші книги про магію часу, з якими він міг би проконсультуватися.

Томи й томи можливостей зустрічали його. Книжки про побудову часових верстатів, часові ритуали, навіть зілля, що повертали час назад (а отже, і старіння), призначені для особливо марнославних чаклунів і відьом. Том взагалі вважав, що вся ця сфера магії часу містить багато нісенітниць, бо обіцяє так багато теоретично і так мало емпірично, але, можливо, тут є суть, яку він раніше не помічав.

Оскільки Еванс під час своєї промови згадував *хронологію,* Том зосередив свої пошуки на маніпуляціях з хронологією і повернувся зі стосом книжок, які потрібно було проглянути. Існувало багато шкіл щодо того, як працюють часові лінії. Деякі експерти стверджували, що час є негнучким і чинить опір будь-яким спробам його змінити. Інші стверджували, що він податливий і постійно змінюється. Одні порівнювали його з річкою, яка може текти вперед і назад, інші - з нитками, які можна зв'язати докупи.

Втім, усі експерти сходилися в одному: магія часу дуже небезпечна, і в неї не варто втручатися.

І напрошувалося питання: чому сімнадцятирічний напівкровний вивчав її, і яке значення мала його книга?

Відповідь промайнула на краю свідомості Тома, спокусливо недосяжна. Щоразу, коли він наближався, він згадував відчуття губ Еванса на своїх губах, биття серця Еванса в його грудях і тепло тіла Еванса в його обіймах.

Це було безнадійно.

Том грюкнув книжками по столу, налякавши сусідніх учнів і отримавши зауваження від пані Ренфрю.

Розчарований своєю нездатністю зосередитися, Том не повернувся до бібліотеки після обіду. Натомість він вийшов на вулицю подихати свіжим повітрям. Завдяки теплій весняній погоді на галявині відпочивало чимало учнів, які відмовилися від поїздки до Гоґсміду. Принц, що не дивно, вихвалялася своїм новим комплектом "Гобстоунз" і своїми дивакуватими товаришами по команді "Гобстоунз".

"Це мій новий набір! Вони вибухають і все таке!" - оголосила вона. "Гей, Гаррі, приєднуйся до нас!"

Еванс був на деякій відстані, супроводжуваний Геґрідом і його незакінченим рожевим джемпером. "Може, пізніше", - вигукнув він у відповідь, перш ніж повести Геґріда в напрямку гарбузової грядки. Судячи з його жестикуляції, він намагався переконати Геґріда в чомусь, і судячи з того, як захисно Геґрід обіймав джемпер, він чинив опір.

Перш ніж Принц спробував завербувати його, Том відокремився від натовпу і попрямував до свого початкового пункту призначення. Одним з його улюблених місць у Гоґвортсі був маленький куточок біля Чорного озера. До того, як політика підземелля і дослідження бібліотеки поглинули більшу частину його уваги, він любив відпочивати там у вільний час.

Том ліг на траву і втупився в яскраво-блакитне небо. Майже п'ять років потому Гоґвортс залишався для нього одкровенням, святилищем, яке дозволяло йому входити туди на

десять благословенних місяців щороку. На противагу цьому, його світ у Вулі був обмежений тісними квадратними футами його кімнати.

Замість яскравих кольорів і потужної магії він був наповнений тьмяним від смогу небом, їдким запахом палаючих вулиць і ночами, розбитими виттям сирен.

Думки про сиротинець нагадали йому, що через місяць він має повернутися до цієї пекельної діри, і настрій Тома стрімко зіпсувався. Два місяці дихати повітрям з нікчемними маґлами, два місяці недоїдати, два місяці виживати без магії в умовах війни, що посилюється. Якби ж то можна було розтягнути час і відтягнути літо...

Важкі кроки привели Тома до тями. "Тоді сьогодні ввечері", - сказав Еванс. Вони з Геґрідом проходили повз, прямуючи на галявину, але через високу траву не помітили присутності Тома. "Зустрінемось у передпокої.

"Сьогодні ввечері, - погодився Геґрід з покірним виглядом.

Вони зникли на пагорбі, щоб приєднатися до Принцеси та її друзів з Гобстоунз на галявині. У Тома розгорілася цікавість, він відчув запах потенційного матеріалу для шантажу, завжди корисного для майбутнього переконання і примусу. Що Еванс задумав цього разу? Чи було це пов'язано з Геґрідом і його божевільними вихованцями? Чи означало це, що ніхто не втручатиметься в його дослідження у ванній сьогодні ввечері?

Ти все руйнуєш.

У Тома зашуміло в голові. Він знову звернув увагу на Чорне озеро і дозволив хвилястим хвилям відволікти його від Еванса, сиротинця і війни на деякий час.

Коли настав вечір, Тома все ще мучили млявість і мігрень. Він хотів завершити патрулювання, насолодитися довгим відмоканням у ванній кімнаті префекта, а потім прийняти зілля від головного болю, прописане шкільною медсестрою.

На щастя, він побачив Вальбургу та Еванса, що стояли у передпокої одне проти одного. Вони складали дивну пару: Вальбурга у темно-фіолетовій мантії та золотих прикрасах, яка явно збиралася отримати ключ від маєтку Малфоїв, і Еванс у поношеному маглівському одязі, який явно збирався порушити шкільні правила.

Вальбурга думала так само. "Кудись тікаєш, Евансе?" - сказала вона. "Така негідна поведінка для Поттера".

Еванс перебільшено зітхнув. "Я вже казав тобі і твоїм кузенам, що не маю відношення до Поттерів. Я просто маглівський уродженець, і зараз я просто повертаю дещо до комори".

Останнє не було правдоподібним виправданням, хоча Вальбурга і не заперечувала. Вона закинула голову, темні очі під блискучими віями розважливо дивилися на мене. "Бруднокровка чи ні, але Чарлус зацікавлений у зустрічі з тобою. Він може бути у Малфоїв сьогодні ввечері, тож, якщо хочеш, можеш прийти на бал як моя пара".

"І знайти мій труп у канаві? Ні, дякую."

Вальбурга зігнула пальці, демонструючи щойно нафарбовані нігті. "Знаєш, скільки б хто принижувався заради такої честі?"

"Тоді вибирай їх. Я не хочу брататися з такими, як ти, у зарозумілому балу чистокровних".

Вальбурга загарчала і зробила крок вперед. Еванс зупинив її, погрожуючи чарівною

паличкою.

"Я не боюся знову тебе принизити, Воллі, - сказав він. "І припини з цим обличчям. Ти погано старієш".

"Тобі не завадило б навчитися гарних манер у товаристві чистокровних", - гаркнула вона, хапаючи свою чарівну паличку.

Якщо Том не втрутиться, це може стати неприємною ситуацією, хоча він мав діяти обережно. Відчуження нареченої Оріона і фаворитки Полакса Блека не піде на користь його майбутньому, але він також не хотів ще більше розпалювати вогонь проти Еванс.

"Вальбурґо, - сказав він, привертаючи увагу двох ворожих облич. "Лайнус і Друелла шукають тебе. Вони думають, що ти забрала той самий ключ".

Куточок рота Вальбурги піднявся. "Я не думала, що Друелла коли-небудь перестане метушитися з тим дурнуватим пір'ям".

"Ну, вона нарешті закінчила, - сказав Том, сподіваючись, що це правда, - і їй не терпиться побачити твою сукню".

Вальбурга кинула на Еванса погляд, який був сповна повернутий.

"Якщо я не помиляюся, танець відкриття незабаром почнеться", - додав Том.

"Гаразд, - сказала вона, поступаючись, - немає сенсу псувати мені вечір через невдячних грязнокровок. Побачимося на балу".

"Насолоджуйтесь", - сказав Том і відійшов убік, щоб дати їй змогу розвіятися у повному стилі. Коли клацання її черевиків на підборах стихло, він повернувся до Еванса, який поплескував свою сумку, ніби перевіряючи, чи там ще щось залишилося.

"Припини ходити за мною", - сказав він, помітивши, що Том дивиться на нього. Героїчний порятунок Тома не викликав у нього особливої прихильності. "Хіба тобі не треба йти на м'яч?"

"Ні, я не планувала йти".

"Кумедно, я подумав, що це буде тобі до душі. Темний Лорд 101 і все таке."

Натяк на те, що Том знову став якимось масовим убивцею. Так, Том жадав влади і панування, і так, будуть побічні жертви, але він ніколи не опуститься до грубих методів Ґріндельвальда. Нурменгард був таким плебейським порівняно з тим, що мав на думці Том.

Не втримавшись від спокуси відповісти легковажним зауваженням, Том сказав більш щиро, ніж планував: "Якщо ви були на одному з цих балів, то ви були на сотні. Це здебільшого старі сім'ї, які намагаються затьмарити один одного і не розуміють, що за гроші не можна купити повагу. І навіть якщо..."

Том зупинився. *Хоча їхні діти дивляться на мене, вони дивляться на мене зверхньо,* - мало не сказав він, і це було б надто відвертим викриттям.

Він міг би розповісти ще багато чого. Як спокусливо смакувала їжа для того, хто ніколи не наїдався в дитинстві і не впізнавав половину страв; як ретельно він вивчав правильне користування столовими приборами і виправляв свій акцент, щоб приховати виховання в Східному Лондоні; як він дозволяв собі випадкові прояви магії без чарівної палички, щоб натякнути старшим чистокровним, що він не з тих, кому можна переходити дорогу.

Еванс спостерігав за ним. Вперше його вираз обличчя не був дошкульним. Швидше, він був задумливим, і в ньому був натяк на -

Жалість? Ні, це було не зовсім так; Том знав би, що таке жалість, бо регулярно піддавався їй до свого підйому в Слизеринській ієрархічній драбині. Жалість була тупою і потворною, тоді як ця емоція була ніжною і заспокійливою. Існувало й інше слово для неї.

Це було... співчуття?

"Гаррі? Так, я готовий. Хаґрід незграбно кашлянув. "Привіт, Ріддл."

Еванс відірвав погляд від Тома і присунувся ближче до свого друга-напіввелетня. "Так, нам справді треба піти до комори", - сказав він. "Ти ж не проти, Ріддле? Ми повернемося до комендантської години".

Не чекаючи дозволу Тома, він схопив Геґріда за руку і повів його до вхідних дверей. Геґрід продовжував озиратися через плече, випромінюючи стільки провини, що він міг би зізнатися прямо тут і зараз.

Том ущипнув себе за перенісся. На щастя для них, він був набагато більше зацікавлений у ванні з піною, ніж у дотриманні шкільних правил, тож не намагався їх зупинити.

Ванна кімната префекта, на щастя, була порожня. Для додаткової страховки Том замкнув двері на ключ і поставив їх під охорону. Під мерехтливим світлом люстри зі свічками та цікавими очима портрета русалки він наповнив велетенську ванну своєю улюбленою сумішшю з води та мильних бульбашок. Давненько він не мав часу на такі розваги, і якщо він мав слабкість до лавандової води та райдужних мильних бульбашок, то хто, окрім німої русалки, міг про це знати?

Після того, як ванна була підготовлена до його задоволення, Том заліз до неї з підручниками з Імпервіусу і провів тиху годину за читанням. Ще довго після того, як ванна закінчилася і вода злилася, він лежав у зручному халаті, насолоджуючись розкішшю справжньої ванної кімнати після майже місяця дослідження менших туалетів.

Привітальний бал, мабуть, був у розпалі, і всі Священні Двадцять Вісім, мабуть, виставляли себе дурнями, намагаючись зацікавити Ґріндельвальда. Він з нетерпінням чекав завтрашнього звіту своїх лицарів.

Коли Том повернувся до підземелля, було вже близько опівночі, і в підземеллі панувала блаженна тиша. Без хропіння Абраксаса та неспокійного метання Ітана не було потреби в *Silencio*.

Том одним ковтком випив зілля від головного болю і заліз у ліжко. Виснаження накрило його важкою ковдрою, що було досить іронічно для дня, протягом якого він не зробив нічого, о к р і м я к п р и й н я в ванну з піною. Заплющивши очі, він подумав про Еванса. Чи була його таємна місія з Геґрідом успішною?

Гадаю, я дізнаюся про це завтра, - сонно подумав Том, перш ніж зануритися в темряву і поринути в безсонний сон.

Том прокинувся значно відпочившим. Сьогоднішній день мав бути кращим, він відчував це своїми кістками.

Він одягнувся, спустився сходами вниз і раптом спіткнувся об вибухнувший камінь.

...а може, й ні.

"Я ж казав тобі, що вони створюють небезпеку спіткнутися", - огризнувся він на Принца після того, як той прибрав безлад. Принаймні, цього разу це був лише один камінь. "Що ти робиш, граєшся в "Гобстоунз" прямо зараз?"

Принц підняла голову зі схрещених ніг на підлозі, забувши про те, що заняття мали розпочатися менш ніж за дві години. "Тато купив мені лімітований набір Gobstones, і я щойно закінчила його розпаковувати. Дякую, що знайшов його для мене".

Вона простягнула руку, і Том, закотивши очі, впустив їй на долоню ображений камінь. "Навіщо тобі ще один набір?" - запитав він. Старий Принц потребував втручання з приводу розбещеності своєї доньки. Скільки ж лімітованих наборів Gobstones потрібно було цій божевільній дівчинці?

"Дивись, вони мають гарну текстуру та кольори, і ти навіть можеш навчити їх вибухати за командою. Хіба це не чудово? Не можу дочекатися нашої наступної командної зустрічі".

Том потер скроні, відчуваючи, як до нього повертається мігрень. З такою швидкістю йому знадобиться подвійна доза мікстури від головного болю від шкільної медсестри, перш ніж ранок закінчиться.

"Прибери тут", - сказав він, прямуючи до виходу зі спільної кімнати. "Заняття незабаром розпочнуться".

"Ти надто напружена. Гаррі досить вільнодумний, ти ж знаєш. Ти ніколи нічого не доб'єшся такими темпами."

Том подивився на нього, але Принц, захоплений налаштуванням нової гри, вже не звертав на нього уваги. Їй *справді* потрібно було навчитися дисципліни та поваги.

Велика зала була порожнішою, ніж очікувалося для ранку понеділка. За слизеринським столом все ще не було більшості лицарів Тома, включно з Абраксасом, який пообіцяв повернутися вранці з новими даними. Привітальний бал, мабуть, пройшов успішно, хоча навіть успішний бал не врятував би їх від несхвалення професорів.

Присутні студенти сиділи приблизно так само, як і вчора. Том сів біля Розьє і потягнувся до кавника.

"І тоді я сказала мамі, що якщо вони збираються влаштувати вечірку на тему павичів, то мені знадобиться найкрасивіша павича сукня, - розповідала Друелла Лукреції. "І, звичайно, ми одразу ж домовилися про зустріч з Твілфіттом і Таттінгсом. Насправді, мені потрібно зробити останню примірку сьогодні. Хочеш піти зі мною?"

Коли Лукреція охоче кивнула, Том звернувся до Лайнуса. "Ще один бал на тему павичів?"

Лайнус знизав плечима, переглядаючи щойно доставлений "*Щоденний пророк".* "Відьми", - сказав він, і Том визнав, що це була влучна відповідь.

Приберігаючи запитання на м'ячі для Абраксаса, Том за ковтками чорної кави вивчав свої конспекти з чаклунства, готуючись до Трансфігурації та Дамблдора. Його думки блукали, ловлячи й відкидаючи уривки розмов навколо.

"...павичі... південно-східна Азія..."

"...Гертруда Малфой... така пуста..."

"...Батько, звичайно, буде за ним

залицятися..."

Дивно, що Розі все ще говорили про бал. Звісно, після вчорашнього балу вони могли б кілька годин не ображати Малфоїв.

"...Ґріндельвальд ніколи не підписував договорів..."

"...напали на Німеччину, маґли серйозно

налаштовані..."

Ці військові новини викликали у Тома серйозне відчуття дежавю. Хіба напередодні не було атаковано велике німецьке місто?

"... "гвинтівки"... яке смішне слово для зброї..."

"...петиція про проведення Вестмінстерської виставки трупів

нарешті отримала достатню підтримку..." Знову зброя і виставка

трупів, чесно кажучи, *Пророку* потрібно було... Зачекайте.

Том поставив кавову чашку. "Що ти сказав?"

Енналіз Селвін, любителька карасів, яка походила з відомого роду селекціонерів карасів з боку своєї напівкровної матері, загорілася від його зацікавленості. "Ми щойно говорили про

"Ти чув про виставку маґлівських собак у Вестмінстері? Ти чув про

маґлівську Вестмінстерську виставку собак?" Він нетерпляче кивнув.

"Бабуся вже давно намагається створити чарівний еквівалент для крупів, адже крупи явно перевершують маглівських собак. На жаль, міністри Спенсер-Мун і Фоулі так опиралися цій ідеї, і лише вчора її петиція нарешті досягла переломного моменту".

"Точка *перегину*?"

"Так, бабуся була геніальна. Вона знала, що чиновники ніколи не зацікавляться, тому вона звернулася до..."

Том вихопив газету у переляканої Енналіз. Він читав і перечитував статтю, а потім втупився в заголовок так сильно, що вона скоро згоріла б від його пильного вдивляння. Але слова не змінилися. Вони були точнісінько такими, як він прочитав їх день тому.

Петиція досягла точки перегину для Вестмінстерського шоу трупів!

Тремтячими руками він перегорнув першу сторінку, де його зустрічала дата, виведена великим друкованим шрифтом.

Неділя, 30 травня 1943 року.

Хованки

Примітки до розділу

Дякую всім за підтримку! Мені було приємно дізнатися, що вас зацікавила петля часу, і я з задоволенням прочитав ваші теорії в коментарях. Сподіваюся, мій вибір цього шляху стане зрозумілим протягом наступних кількох розділів. Теги також були оновлені, щоб відобразити новий розвиток сюжету.

Сподіваємося, вам сподобається оновлення!

Це мав бути розіграш, жахливий

розіграш. Як хтось *посмів знущатися з*

нього.

Приховуючи своє внутрішнє сум'яття, Том поклав "Щоденний *пророк"* і оглянув стіл, який представляв собою цілком буденну сцену сніданку. Дивлячись у вічі своїм сусідам, він читав їхні думки. *Чому Том так дивно ставиться до крупів... недільні ранкові булочки завжди найкращі... заняття починаються завтра, сьогодні треба зробити домашнє завдання... нарешті, ще одні вихідні в Гогсміді... моя павичева сукня має бути ідеальною...*

Ні тріумфальної радості, ні замаскованої злоби, ні очевидного винуватця.

Том відвернувся від Друелли, серце калатало. Якщо тільки всі раптом не стали досвідченими Окклюменсами, що було б абсурдом саме по собі, він міг зробити лише один висновок: він якимось чином переживає вчорашній день.

Але як? *Чому?*

Відмовившись від сніданку, Том поспішив до бібліотеки, де відчуття дежавю ще більше посилилося. Ті самі студенти сиділи на тих самих місцях, пані Ренфрьо переглядала той самий каталог літератури, а книжки про магію часу стояли саме там, де він їх к о л и с ь знайшов.

Том поклав усе це до свого столу і цього разу ретельніше переглянув документи. Після довгих досліджень і перехресних посилань він знайшов три можливих пояснення того, що відбувається.

По-перше, подорожі в часі. Хоча вони суворо регулювалися Міністерством, контрольовані подорожі в минуле були добре вивчені і добре задокументовані. На той час відомий рекорд становив місяць, досягнутий східноафриканським чаклуном, тож подорож на один день назад була цілком можливою.

Однак подорож у часі означала б, що існувала попередня версія Тома, а це не так.

Ні, не подорож у часі.

По-друге, уповільнення часу. Час можна було розтягнути так, щоб він плив повільніше, хоча ефект був надзвичайно локальним. Наприклад, у Хорватії була експериментальна камера, в якій час сповільнювався втричі всередині, а ззовні йшов нормально, і яку використовували для вивчення росту рідкісних рослин. Однак проблема тут полягала не в тому, що час плив надто повільно, а в тому, що цілий шматок часу було втрачено взагалі.

Ні, і не уповільнення часу теж.

Нарешті, часова петля. Зазначену одиницю часу можна було повторювати до нудоти. Як і у випадку з уповільненням часу, ефект був локалізований, хоча, на відміну від уповільнення часу, локалізація стосувалася однієї людини, а не місця. Ця людина постійно переживала один і той самий період часу з повним усвідомленням, тоді як усі інші обнуляли свої спогади з кожним повторенням.

Це було багатообіцяюче, адже часова петля добре вписувалася в ситуацію: Том переживав неділю, тоді як всі інші не мали жодного уявлення, що цей день уже настав. На жаль, петлі часу зустрічалися вкрай рідко, тому жоден з текстів не мав переконливих доказів того, як вони створювалися і завершувалися. Переважала теорія, що кожна часова петля замикалася на заздалегідь визначеній умові і закінчувалася, коли вона виконувалася, за винятком того, що заздалегідь визначені умови могли охоплювати все, що завгодно.

Не допомогло й те, що Том не пам'ятав, як створював часову петлю. Не допомогло й те, що більшість задокументованих випадків створення часових петель навряд чи заслуговували на більшу довіру, ніж міські легенди. Том знайшов лише один випадок, підтверджений свідченнями очевидців, - випадок англійця у п'ятнадцятому столітті, якому мали відрубати голову за державну зраду, і який пережив годину перед стратою, поки не був готовий зустріти смерть.

(Що, на думку Тома, було смішно. Якщо цей передбачуваний чарівник мав стільки часу і таланту, чи не повинен він спробувати уникнути страти або втекти?)

Вичерпавши свій стос книжок, Том повернувся до секції з обмеженим доступом, щоб пошукати іншу відповідну літературу. Він нічого не знайшов, оскільки на полицях, які могли б містити перспективні напрямки, зараз були лише порожні місця.

"Пані Ренфрьо, дозвольте поставити запитання", - сказав він, підходячи до бібліотекарки з посмішкою, яка найкраще демонструвала його ямочки на обличчі.

"Звичайно", - сказала вона, відірвавши погляд від каталогу. "Чим я можу вам допомогти, містере Ріддл?"

"Я працюю над дослідницьким проектом з історії "вертушок часу" та інших подібних пристроїв. Кілька книг, які мене цікавлять, здаються перевіреними".

"А, так." Мадам Ренфрьо зсунула окуляри на ніс. "Інший студент останнім часом цікавиться тією ж темою..."

Том кивнув, намагаючись зберегти зоровий контакт. Розум бібліотекаря був організований як міні-бібліотека, доповнена ментальними нотатками та знаками. Він пройшовся проходами, розглядаючи студентів, які нещодавно брали книги, і натрапив на образ Гаррі Еванса. *Дивний*

але ввічливий хлопчик, - зауважила мадам Ренфрьо. *Альбусу подобається. Відвідує бібліотеку під час уроків.*

Звісно ж, Еванс має до цього якесь відношення, Еванс з його нехтуванням правилами та одержимістю Забороненою Секцією. Життя Тома було нормальним, поки він не з'явився з нізвідки.

Том переспрямував свою магію на те, щоб привернути увагу до книжок в руках Еванса, на випадок, якщо якась із них виявиться корисною. "*Антологія магії часу"*; він читав інше видання цієї книги і вважав її занадто академічною. Загублені обряди *Кайроса*; авторка була відома своїми відкриттями в галузі подорожей у часі, але не в інших сферах магії часу. *Історії минулого: Занурення відьми в римські часи"* - більше нагадувала дешеві романи, які полюбляла місіс Коул, аніж легітимний науковий текст.

Хм, "*Багато форм магії чебрецю"*; ця книга звучала і виглядала знайомо. Чи не читав Еванс саме її, коли вони вперше зустрілися? Можливо, це навіть та книга, що вибухнула, судячи з її палітурки та товщини.

"...але я дам вам знати, коли книги знову з'являться у продажу, ймовірно, на початку-середині наступного тижня".

Том вислизнув з поля зору мадам Ренфрьо і зобразив на обличчі вдячний вираз. "Це було б дуже корисно, дякую", - сказав він, хоча чекати, що Еванс поверне книги, було безглуздо.

Неважливо. Ця розмова допомогла виявити винуватця - причому дуже ймовірного - його скрутного становища.

Том вийшов з бібліотеки з новою рішучістю. Шпигун, поттерівський бастард чи початківець-чарівник часу, він збирався протистояти Евансу. Він не мав жодного уявлення, навіщо Еванс створив часову петлю, і як він пропонує з неї вибратися, але це була гра, в якій він не мав жодного наміру брати участь.

Том не був знайомий з розкладом вихідних Еванса, але, на щастя, він точно знав, де буде Еванс.

"Гей, Гаррі!" крикнув Принц з галявини.

"Приєднуйся до нас!" "Може, пізніше!"

За межами замку Еванс і Геґрід знову повільно йшли до гарбузового поля. Том швидко опинився на відстані чутності, і завдяки студентам, що крутилися навколо, ніхто з грифіндорців не помітив їхнього нового супутника. Уривки їхніх розмов долітали назад, підхоплені весняним вітерцем.

"Не знаю, - відповів Геґрід, вовтузячись у своєму рожевому джемпері. "Гадаю, ще зарано. Ти обіцяв, що я зможу залишити дитину ще на тиждень."

"Це було раніше", - сказав Еванс. Його манера говорити була напрочуд беззвучною, ніби він був відволікаючим. "Хтось у школі знає про Араґоґа, і у тебе будуть неприємності.

"Але…"

"Це також для блага Араґоґа. Як ти думаєш, що зробить школа, коли дізнається про це?"

Геґрід опустив голову. "Він ще такий молодий..."

Еванс простягнув руку, щоб потиснути плече друга. "Я ж казав тобі, з Арагогом все буде гаразд, - сказав він, заспокоюючись. "Він виросте великим і грізним і буде тероризувати ліс разом зі своїми дітьми. *І* онуками, і правнуками".

Геґрід на це здивувався. "Обіцяєш?"

"Обіцяю", - твердо сказав Еванс. "Тепер, щодо сьогоднішнього вечора..."

Захоплений підслуховуванням, Том випадково наткнувся на купу опалого гілля. Еванс обернувся, насторожені зелені очі звузилися.

"Ти можеш хоч раз не підслуховувати, Ріддл?" - сказав він. "Ми намагаємося вести приватну розмову."

"Гаррі!" злякано вигукнув Гегрід. Він смикнув Еванса за рукав, але його відштовхнули.

"Привіт, Рубеусе, гарний день, чи не так?" сказав Том, пропонуючи йому дружню посмішку. "Евансе, якщо у тебе є хвилинка, я хотів би з тобою поговорити".

"Можеш поговорити зі мною тут. Раз ти не віриш у приватність".

Щелепа Еванса застигла, явно не бажаючи зрушити з місця. Том обміркував свої варіанти і вирішив, що не хоче влаштовувати сцену.

"Дуже добре, я хочу поговорити з тобою про вчорашній день", - сказав він, залишаючи свої формулювання розпливчастими.

Еванс лише знизав плечима. "Ви маєте на увазі, що дозволяєте знущатися над студентами під вашим наглядом? Вам слід поговорити про це з професором, а не зі мною".

"Це ще не все, що сталося", - спокійно сказав Том.

Еванс зробив кілька кроків уперед, залишаючи Геґріда поза зоною чутності. "Що ти маєш на увазі?

Чи Еванс навмисне був тупим? Його розгубленість здавалася непідробною. Витримавши цей гнівний погляд, Том обережно пошкріб поверхню своєї свідомості. Роздратування, підозра, занепокоєння за Геґріда... поки що нічого осудливого, і вже точно нічого, що свідчило б про його усвідомлення того, що сьогодні вже сталося.

Том спробував пірнути трохи глибше і, на свій подив, натрапив на щит окупації. Він

перевірив його легким поштовхом. Хоча він не був сильним, його сили було достатньо, щоб попередити Еванса про те, що

Вторгнення Тома, якби він досліджував далі.

Гаразд, йому потрібно було ще трохи спровокувати Еванса.

"Як пройшла твоя поїздка до лісу?" запитав Том. "Вночі досить небезпечно, чи не так?"

За мить Еванс уже тримав паличку в руках, хоча й не підняв її. "Не спокушай мене,

Ріддл." "Здається, це недоречно. Ми можемо поговорити ввічливо, Гаррі."

Обличчя Еванса перекосилося, але щит окупанта залишився на місці. Він зробив ще один крок вперед.

"Якщо мені не зраджує пам'ять, - сказав він тихим голосом, - я досить чітко висловив свою позицію. Ви не зв'язуєтеся ні зі мною, ні з моїми друзями".

"Поки ти не порушуєш правил, - сказав Том. "Не варто *повторювати* ті самі помилки".

Еванс смикнув Тома за слово "*повторювати",* і саме тоді, коли Том спробував знову зануритися у свої думки, Геґрід кинувся до свого друга.

"Гаррі нічого не зробив!" - кричав він, виставивши руку як щит. "Це я винен. Він допомагає мені!"

"Хаґріде, все гаразд", - сказав Еванс, не відриваючись від Тома. Його очі були широко розплющені і майже не кліпали. "Ніхто з нас не в біді".

"Але Ріддл сказав -"

"Ріддл повний драконячого посліду. Ти не зробив нічого поганого."

Брови зв'язалися, Геґрід зиркнув між ними, але мудро опустив руку і замовк. Про всяк випадок Том просканував його думки. Як і очікувалося, єдиними турботами Геґріда були його акромантула і захист Еванса, і нічого про часову петлю. Дякувати Салазару, Том *не* хотів би опинитися в пастці разом з ним.

"Це все, Ріддл?" сказав Еванс. "Тому що, якщо ти не проти, Хаґрід хоче показати мені свої нові гарбузи".

Том завагався. Він хотів продовжувати перевіряти Еванса - той робив успіхи, - але учні, що проходили повз, почали витріщатися на їхню трійцю. Звичайно, вони виглядали помітно, з Евансом, який тримав паличку, і винуватим обличчям Геґріда, але увага була небажаною.

"Звичайно, ні", - сказав він, знову посміхаючись. "Ідіть і насолоджуйтеся. Приємно було поспілкуватися з вами обома", - додав він для перехожих.

Еванс пирхнув. "Ходімо, Хаґріде, ходімо. А Редл?" Його дихання було таким теплим біля вуха, що Том аж здригнувся. "Пам'ятаєш, що я сказав? Я не надто переймаюся тим, що мене виключать, якщо ти розумієш, про що я".

З цією останньою погрозою Еванс почав підштовхувати Геґріда до котеджу Орґа, а Геґрід весь час вибачливо озирався через його плече.

Том зберігав ввічливу посмішку, поки Еванс і Геґрід не зникли, а цікавий натовп не розійшовся. Тоді він перестав посміхатися й насупився.

Що ж, це було непереконливо.

З одного боку, Еванс відійшов від своїх "вчорашніх" дій, не кажучи вже про те, що він гостро відреагував на натяки Тома про ліс і повторення помилок. І те, і інше було викривальним.

З іншого боку, Том спровокував усю цю конфронтацію, тож він, по суті, змусив Еванса діяти не за сценарієм. Крім того, якби Еванс зрозумів натяки Тома, він міг би дати зрозуміти, *що* знає, що сьогоднішній вчорашній день відрізняється від вчорашнього вчорашнього дня.

Але, з іншого боку, можливо, Еванс навмисно був тупим, щоби насолити. Це було б зовсім не в його стилі.

Том застогнав. Цей логічний висновок можна було б продовжувати ще довго. У цьому й полягала проблема, коли мав справу з такою запальною людиною, як Еванс. Ці двоє працювали на таких різних хвилях, що Том мав проблеми з його розумінням навіть за допомогою "Легітимності". Будь-яку його реакцію можна було пояснити неприязню, недовірою, нечесністю або поєднанням усіх трьох.

І навіть якщо Еванс був відповідальним, чи були якісь гарантії, що він знає, як виплутатися з петлі, або що він допоможе Тому? Чи був шанс, що Том переживе 30 травня 1943 року назавжди?

Це була протверезлива думка.

Том опустився у свій куточок на березі озера і роздратовано провів рукою по волоссю, розпатлавши свою акуратну зачіску. Сонце вже звично спускалося в оточенні хмар, а Гігантський Кальмар бив щупальцями вдалині, викликаючи знайомі брижі на хвилях.

Перебравши кілька можливих варіантів дій, він прийняв рішення. Якщо Еванс був відповідальним за часову петлю, то рано чи пізно він мав проколотися. Тим часом Том продовжував розслідувати інших студентів чи професорів, на випадок, якщо хтось інший був відповідальним.

Добре це чи погано, але часу у нього було вдосталь.

До обіду винуватець часової петлі так і не з'явився. Думки кожного були нічим не примітні, і хоча Том хотів би знати, чи причетний до цього Дамблдор, його легітимність не йшла ні в яке порівняння з окупаційною владою старшого чарівника.

Не маючи поки що жодних ідей, Том вирішив піти спати раніше. Якщо пощастить, сьогоднішній - чи вчорашній - день був просто дуже яскравим сном, і він прокинеться до

понеділка менш ніж за дванадцять годин.

Перед цим він зробив дві зупинки. Першою зупинкою був передпокій, тому що він не відкидав можливості, що Еванс знає про часову петлю. Якби Еванс також переживав свій день, він міг би обрати інший час для зустрічі з Геґрідом, щоб уникнути зустрічі з Вальбурґою. Як наслідок, якщо він з'явився в початковий час, то це свідчило б про те, що він *не перебуває в* часовій петлі.

Хвиля розчарування накрила Тома, коли він побачив, що Вальбурга та Еванс застрягли в одній суперечці. Як дивно; не схоже, що він взагалі хотів опинитися в пастці часової петлі з Гаррі Евансом.

Він майже вирішив не втручатися, просто подивитись, що буде далі, але щойно Вальбурга змахнула паличкою на Еванса, він ступив крок уперед, як актор, що реагує на репліку. Слова вилетіли механічно: брехня про Розьє, нагадування про те, що танець починається.

Як і раніше, Вальбурга заспокоїлася і пішла, але цього разу Том не залишився, щоб поговорити з Евансом, а побажав йому на добраніч. Йому здалося, що на обличчі Еванса з'явився натяк на розчарування, але, можливо, він просто видав бажане за дійсне.

Другою його зупинкою була ванна кімната префектів, адже після подвійно довгого дня дуже хотілося прийняти ванну з піною. Перевагою сьогоднішнього повторного візиту було те, що Том зміг спробувати різні види води для ванни та піни для ванни. Як виявилося, йому найбільше сподобалася вода з запахом жасмину.

В люстрі над головою мерехтіло світло свічок, а русалонька хихотіла за її рукою. Зануривши у теплий затишок своєї ванни, Том заснув у мармуровій ванні.

Коли Том прокинувся, він лежав у своєму ліжку, а понеділок так і не настав.

Він знову спіткнувся об камінь Принца - *як* ці штуки опинилися скрізь?! - і вислухав ще одне пояснення щодо її лімітованого набору Gobstones. Принаймні, цього разу вона не встигла звинуватити його у скутості.

Гаразд. Новий план.

Том збирався вкрасти вибухонебезпечну книгу Еванса.

По правді кажучи, він не був упевнений, що вона допоможе, коли жодна інша бібліотечна книга не допомогла, але міркував, що вона не може зашкодити. Якщо щось у книжці спричинило часову петлю, то щось у книжці могло б її розірвати. Принаймні, така була надія.

З іншого боку, він мав чудову нагоду прокрастися сьогодні ввечері до гуртожитку для хлопців сьомого курсу. Гриффіндорські префекти не надто переймалися відвідувачами не з Гриффіндору, а на балу буде чимало старшокласників. А головне, Еванс був би зайнятий випуском акромантули в лісі, а це також означало, що він навряд чи тягав би з собою темпераментну і важку книгу. Не те, щоб упіймання мало реальні наслідки для Тома, якби все п о ч а л о с я с п о ч а т к у , але завжди краще перестрахуватися, ніж потім жалкувати.

День промайнув як у тумані. Сніданок і обід були швидкими, бо Том міг витримати лише стільки теревенів про павине пір'я та крупи. Решту часу він провів у бібліотеці, чергуючи половинчасті дослідження горокраксів з шаленим вивченням петлі часу. Ні те, ні інше не було особливо продуктивним.

Після вечері Том знайшов дорогу до ґрифіндорської вежі. Кілька милих зауважень Товстусі про шанувальників її портрета, і Мелінда вже висовувала з дірки в портреті свою голову, вкриту бігудями.

"Ти шукав мене, Томе?" - запитала вона.

"Так. Абраксас залишив щось тут і попросив мене забрати це для

нього". Мелінда здригнулася від згадки про свого колишнього

залицяльника. "Що він залишив?"

"Книга з його сімейної бібліотеки. Він позичив її Гаррі Евансу, але повинен повернути сьогодні ввечері".

"*Книжка*?" - перепитала вона, піднявши брови. Абраксас не була відомою затятою

читачкою. "Так, для класного проекту. Він надіслав мені записку. Бачиш?"

Том простягнув їй складений шматок пергаменту, і вона примружилася. "Це каракулі."

"Ну, ти ж знаєш почерк Абраксаса", - сказав Том, додавши багатостраждальне зітхання для більшої виразності. Насправді він просто намалював каракулі на пергаменті з емблемою Малфоя, але, чесно кажучи, ефект не надто відрізнявся від справжньої записки від Абраксаса.

Мелінда пожувала губу. "Не те, щоб я не хотіла допомогти. Просто зараз не найкращий час. Гаррі не в Тауері, а я саме збираюся".

"Для балу, так. Тобі *дуже личить* цей золотий колір". Це було смішно, як чистокровні люди накручували себе заради дурного політичного балу. "Я можу зайти всередину і взяти його сам. Я швидко, і ми обоє знаємо, що Прюветт не проти відвідувачів зі Слізеріна".

Він підморгнув їй повним хлоп'ячого шарму поглядом, і вона зітхнула. "Гаразд, але поквапся. Виходь, якщо мене не буде до того часу, як ти закінчиш".

Том подякував їй і піднявся в загальну кімнату. Це був перший раз, коли він побачив Грифіндорську вежу зсередини. Як і очікувалося, все було оздоблено в кричущих червоному і золотому кольорах, без елегантності зеленого і срібного, хоча Том мусив визнати, що заздрить відкритому східному краєвиду, яким насолоджувалися грифіндорці.

Більшість у загальній кімнаті розмовляли між собою, намагалися закінчити домашнє завдання або готувалися до передачі ключів від маєтку Малфоїв. Ті, хто помітив присутність Тома, були швидко заспокоєні його значком префекта.

Оскільки Прюетт і Шафік були на балу, а Лонгботтом допомагав кільком першокурсникам з гербологією біля вогнища, гуртожиток для хлопців сьомого курсу був порожній.

Том зморщив носа від безладу: брудні шкарпетки на підлозі, зім'яті простирадла на ліжку, недоїдені закуски на підвіконні.

Він легко впізнав ліжко Еванса, бо біля його підніжжя стояла найбільш побита скриня. Коли він наблизився, його охопила цікавість. Ось вона, можливість нарешті зазирнути під шари таємничості Еванса. Тимчасово забувши про початкову мету візиту, він порився у скрині, щоб побачити, що Еванс зберігав всередині. Окрім величезного стосу книг, він знайшов дивний набір дрібничок. Розбитий уламок дзеркала. Порожні флакони з-під зілля. Латаний і великий маглівський одяг. І дві половинки зламаної палички.

Том простягнув руку всередину і доторкнувся до палички. Падуб із серцевиною з пір'я фенікса, якщо він не помилявся, відрізнявся від глодової палички, яку носив Еванс. Дивно, але ця паличка загуділа при контакті, а його власна паличка затремтіла у відповідь. Він відсмикнув руку, з б е н т е ж е н и й . Такого ніколи не траплялося з жодною з його лицарських паличок.

Далі він звернув увагу на книжки. Більшість з них були вживаними підручниками - невже Поттери були надто скупими, щоб витрачати гроші на свого байстрюка? - але в самому низу стопки Том знайшов те, що шукав. "*Багато форм магії Тайму"*, корінець і обкладинка якої все ще були вм'ятинами від сутички у ванній кімнаті.

Сховавши книжку в портфель, Том повернувся до загальної зали. Мелінда та більшість відвідувачів балу вже пішли, тож, не висовуючись, він виліз з отвору для портретів.

Не встиг він зітхнути з полегшенням, як хтось майже стрімголов влетів у нього: Еванс, якого не супроводжував Геґрід і який не виглядав таким, що щойно повернувся з вилазки до Забороненого лісу. Але він звідкись прийшов, судячи з того, як він задихався і пітнів.

Вони моргнули один одному. Еванс оговтався першим. "Що ти робиш у Грифіндорській вежі?" - запитав він.

"Забираю дещо для Абраксаса", - відповів Том. Час був невдалим, але коли Еванс помітить крадіжку, буде вже запізно, а до перезавантаження дня залишалися лічені години.

"Зрозуміло", - сказав Еванс і, на подив Тома, більше нічого не відповів. Як і раніше, він здавався розсіяним. Його очі ковзнули по стінах, ніби шукаючи щось, а потім знову повернулися до Тома. Він відкрив було рота, але зупинився і злегка похитав головою. "Тоді на добраніч".

Том прочистив горло. "Добраніч."

Еванс відступив убік, щоб пропустити Тома, і поки той не завернув за поворот коридору, Том знав, що Еванс стежить за кожним його кроком.

"Чари Тайму" були гарним читанням на ніч. Як випливає з назви, у ній йшлося про маніпуляції з часовими лініями, зокрема про складнішу магію, яка змінювала часові лінії на різні форми з метою досягнення різних результатів, включно з часовими петлями.

Цікаво, що в цій книзі стверджувалося, що, на відміну від інших форм часової магії, петлі часу живляться емоціями, і, як наслідок, вони запускаються за бажанням заклинателя. Виконання цього бажання, продовжувала книга, завершило б часову петлю і дозволило б постраждалим чаклунам піти.

Бажання чого? У Тома були свої бажання, але більшість з них були або швидкоплинними фантазіями, як-от поцілунок з Еванс, або вимагали довгострокових інвестицій, як-от захоплення чарівної Британії. Жодне з них не підходило для запуску часових петель.

І взагалі, як бажання можуть створити щось настільки потужне, як часові петлі? Це звучало як нісенітниця, яку міг би вигадати Дамблдор.

Що за маячня, подумав Том, відкладаючи книгу вбік і вимикаючи світло. Чесно кажучи, *бажання*.

Що ж, завтра буде ще один день, і до того часу він вигадає новий план.

Наступний ранок обіцяв стати ще однією непродуктивною неділею, хоча вперше Томові вдалося не спіткнутися об камінь-оберег. Він вийшов з вітальні, надто зайнятий плануванням свого дня, щоб одразу помітити відвідувача.

Потім він завмер. Еванс чекав його на вулиці.

"Доброго ранку, Ріддл", - сказав він. Його руки були схрещені, а посмішка безтурботна. "Нам треба поговорити".

Сміливіше.

Примітки до розділу

Ще раз дякую за вашу підтримку! Цей розділ став довгим, тому я розділив його на дві частини і сподіваюся, що наступна частина буде готова найближчим часом.

Сподіваємось, вам сподобається оновлення :)

"Про що ти хочеш поговорити?" запитав Том, вдаючи невинність.

"Думаю, ти знаєш", - похмуро сказав Еванс. Він розвернувся і пішов далі по коридору, лише підтверджуючи підозри Тома.

Вони попрямували до найближчого класу, напруга зростала з кожним кроком. Коли Еванс зачинив за ними двері, Том більше не міг мовчати. Він вигукнув: "Це все твоя вина, чи не так?"

"*Я* винен?"

"Ти замкнув нас у часовій петлі!"

Там звинувачення було відкритим. На задоволення Тома, Еванс не заперечував його, але на роздратування Тома, він не виявляв особливої провини.

"З тобою було б усе гаразд, якби ти просто залишила мене в спокої", - відповів він, сідаючи на стіл і схрещуючи ноги. "Тож це частково твоя провина. І навіщо ти рився в моїх речах?"

"Очевидно, думав, як вирватися з петлі". "І що,

вийшло?"

"Звичайно, ні", - огризнувся Том. "Якби так, то мене б тут не

було." "Хм, це дуже погано. Я думав, що щось пропустив."

Безтурботність Еванса діяла Тому на нерви, замінюючи його праведний гнів чистим роздратуванням.

"Досить", - сказав він. "Прийшов час розповісти мені, що відбувається".

"Ми вже говоримо про це. Моя книга затягнула нас у часову петлю, і ніхто з нас не знає, як з неї вибратися".

"Я не це мав на увазі, - сказав Том, активно опираючись бажанню наврочити Евансу. "Я маю на увазі, що настав час перестати бути таким до біса загадковим і розповісти мені, що відбувається. З тобою".

При цьому Еванс втупився в Тома довгим, шукаючим поглядом. Том майже чув, як крутяться гвинтики в його маленькому грифіндорському мозку.

"Я вже казав вам раніше, що це не ваша справа", - сказав Еванс.

"Це вже моя справа, - сказав Том. "Ти з'явився нізвідки, почав проводити явно небезпечні дослідження з Дамблдором і хотів убити мене за злочини, яких я ніколи не скоював. А тепер ти втягнув нас у цю халепу через власну некомпетентність. Хто ти насправді?"

"Ні".

"Скажи мені", - прошипів Том, такий роздратований, що аж послизнувся на пастушачому язиці.

На відміну від реакції більшості людей на мову змій, Еванс не виявив ні здивування, ні страху. Замість цього він нахилив голову, ніби зрозумів слова Тома, хоча й продовжував вперто мовчати.

"Дуже добре", - сказав Том. "Ось що я думаю. Ким би ти не був, ти перебуваєш у Гоґвортсі проти своєї волі, ймовірно, з причин, пов'язаних з магією часу, і саме тому ти працюєш над своїм дослідницьким проектом, але не досягаєш того прогресу, на який сподіваєшся, і тому все більше впадаєш у відчай. Можливо, ти родич Поттерів, але з якихось причин відмовляєшся йти до них на контакт".

Хоча Еванс продовжував витріщатися замість відповіді, Том зрозумів по його спазмах обличчя, що він на правильному шляху.

"Я знаю, що ти мене не любиш, - сказав Том, навмисне пом'якшуючи свій тон. Еванс пирхнув від такої недомовленості, але продовжив. "Можливо, хтось із моїх предків скривдив твоїх, або ж до тебе дійшли злісні чутки про мене. Але я на твоєму боці. Що б між нами не сталося, я хочу вирватися з часової петлі так само, як і ти. Я можу тобі допомогти".

"Ти остання людина, від якої я б прийняв допомогу".

"У тебе немає вибору. Більше нікого немає в часовій петлі, тож ти застряг зі мною".

Це був постріл у темряву - Том не був упевнений, що ніхто більше не в курсі, - але, судячи з похмурого вигляду Еванса, він мав рацію.

"Я можу багато чого запропонувати, - сказав Том, відчуваючи близьку перемогу, - я знаю бібліотеку краще, ніж будь-хто в Гоґвортсі, включно з Дамблдором. Я навіть можу отримати доступ до бібліотек будь-якої чистокровної родини Слізеріна. Якщо ми будемо працювати разом, я впевнений, що ми зможемо втекти".

Насправді він був менш впевнений у ймовірності їхнього успіху, але йому потрібно було

лише, щоб Еванс повірив у його цінність.

І Еванс справді вагався. "У чому підступ?" - запитав він. "Ти ніколи нічого не робиш по доброті душевній".

"Я не знаю, - зізнався Том, нітрохи не бентежачись. "Я очікую, що ти будеш чесним зі мною про те, хто ти і чому ти бавишся з магією часу. Я очікую, що ти відповіси на мої запитання. Натомість я обіцяю, що буду чесним з тобою".

Остання обіцянка була брехнею, але не схоже, що Еванс міг дотриматись свого слова. Том, затамувавши подих, чекав на відповідь Еванса.

"Гаразд, - сказав Еванс, на подив Тома, - але спершу ти маєш дати Незламну обітницю. Без неї я тобі нічого не скажу".

"Незламна обітниця?" повторив Том. "Це абсурд! Ніщо з того, що ти мені розповів, не може бути підставою для застосування Незламної Клятви. Навіть міністр магії не дає таких обітниць".

"Неважливо. Я не довірю тобі свої секрети, поки ми не зробимо їх".

Том склав руки. "Тоді ми в глухому куті."

"Гадаю, так, і, чесно кажучи, це на краще", - сказав Еванс, знизавши плечима. "Я не думаю, що ти все одно не впораєшся з правдою. Твоє его надто вразливе".

"Крихкий?" вигукнув Том. "Я не *боюся,* якщо ти на це натякаєш.

"Гадаю, тепер ти вже ніколи не дізнаєшся. Але удачі тобі в твоїх

дослідженнях".

Еванс зіскочив з парти і попрямував до дверей класу, але зупинився, поклавши руку на дверну ручку. Том стиснув руки. Еванс здався? Чи передумав Еванс? Чи зрозумів Еванс, що Том весь цей час мав перевагу?

Еванс не зробив нічого з цього. "Якщо я знайду рішення для часової петлі, - сказав він з посмішкою, - то, можливо, навіть візьму тебе з собою. За умови, що я буду в доброму гуморі, звісно. Гарного дня, Ріддл".

Перш ніж Том встиг придумати гідну відповідь, Еванс пішов.

Том кипів протягом усього сніданку. Вразливе его? Не в змозі самостійно розв'язати петлю? Як сміє Еванс робити стільки необґрунтованих і несправедливих припущень!

Він штрикнув ножем у свою кашу. Кому взагалі потрібна була допомога Еванса? Том збирався вирватися з часової петлі і залишити Еванса страждати на самоті.

Після ще однієї години безрезультатних пошуків у бібліотеці Том почав передумувати. Не було жодних сумнівів, що Еванс мав скарбницю таємниць. Що, як він знав, що замикає часову петлю? Що ще важливіше, що якщо він володіє інформацією, яка може бути корисною для Тома після петлі? Наприклад, він міг знати більше про сім'ю Тома,

бо розумів мову парселтонів. Або

він міг би знати більше про Ґріндевальда, адже для Дамблдорової прихильності мала бути глибша причина.

І "Незламні обітниці" не обов'язково працювали проти нього. За своєю суттю вони були непорушними, але для того, щоб вони були належним чином пов'язані, потрібна згода обох сторін. Том міг погодитися зараз і відмовитися пізніше, якщо Еванс спробує нав'язати нерозумні умови. Він навіть міг би знайти лазівки в майбутньому.

Укладання угоди з Евансом було ризикованим, без сумніву. Тим не менш, Слизеринці були відомі своїми амбіціями, а жодні амбіції не можуть бути повністю реалізовані без певної міри ризику.

Том знайшов Еванса, який сидів на трибунах для квідичу, підкидаючи і ловлячи снітч. Над ним члени квідичної команди Рейвенкло грали в квідич. Ніхто з них не літав так добре, як Еванс, але Том не збирався йому про це казати.

Він ковзнув на сидіння поруч з Евансом. "Чудовий ранок, чи не так?"

Еванс буркнув, але принаймні не відійшов. Він підкинув Снітча в повітря, і той, відбиваючи яскраве сонячне світло на своєму золотистому тілі, пурхнув назад і приземлився на долоні Еванса.

"Не можна брати квідичне спорядження без дозволу, якщо ти не в команді факультету, - сказав Том. "Я можу зняти бали за крадіжку.

"Це мій стукач, - сказав Еванс. "На відміну від тебе, я не

краду". Том наїжачився. "Я не краду!"

На його думку, це не вважалося крадіжкою, якщо його не спіймали.

Еванс насміхався. "Ви взяли мою книгу без дозволу. За вашим визначенням, пане префекте, це крадіжка".

"Були пом'якшувальні обставини".

"Звичайно, були. У вашому світі правила на вас не поширюються". Еванс підкинув і знову зловив стукача. "Такі люди, як ти, пливуть по життю на харизмі та пихатості, вигадують правила, щоб служити власним інтересам, і в кінцевому підсумку руйнують життя всім іншим, при цьому прикидаючись добрими та благородними. Мені хочеться накласти закляття на твоє ідеальне обличчя".

"Нех my - ти думаєш, моє обличчя ідеальне?"

Еванс вистрілив у нього смертельним поглядом. "Ми закінчили з розмовами? Чого ти

хочеш, Ріддле?" Том глибоко зітхнув. "Я зроблю це."

"Що робити?"

"Я дам обітницю."

"Це досить швидка зміна думки".

"Я вирішив, що, можливо, поспішив у своїх судженнях".

Куточки рота Еванса сіпнулися. "То ти погоджуєшся з цим "абсурдним" проханням?"

"Так, - відповів Том, перш ніж встиг передумати, - але я залишаю за собою право відмовитися від будь-якої необґрунтованої умови".

Еванс підкинув і зловив "Стукача" востаннє, а потім запхав його назад до кишені. "Гаразд, тоді. Маєш трохи часу?"

"Прямо зараз?"

"Я знаю декого, хто може допомогти нам з Обітницею". Він підняв брови, побачивши, що Том вагається. "Хіба що тобі потрібно більше часу, щоб морально підготуватися?"

В очах Еванса знову з'явився той викличний блиск, нотка презирства в його тоні, досить явна, щоб викликати у Тома неабияку тривогу.

Він схопив свій портфель і став першим. "Ходімо."

Том насупився, коли Еванс грюкнув кісточками пальців у двері Дамблдорового кабінету. Звісно, Еванс вибрав Дамблдора на роль Бондера.

Його надії на те, що Дамблдор десь далеко, розвіялися, коли двері відчинилися і йому відповів знайомий голос.

"Ах, Гаррі, як мило..." Помітивши Тома, усмішка Дамблдора згасла, а блакитні очі застигли, як лід. "Містер Реддл.

"Професор Дамблдор, - так само холодно відповів Том.

"Можна нам увійти, професоре?" сказав Еванс. "Є дещо, що ми хотіли б обговорити з вами наодинці".

Дамблдор запросив їх до кабінету. Його кабінет був світлим і чистим, заставленим книжками, делікатними інструментами та кліткою, в якій сидів його домашній фенікс. На початку своєї кар'єри в Гоґвортсі Том відвідував цей кабінет напіврегулярно, бо директор Діппет хотів, щоб Дамблдор допоміг йому адаптуватися до магічного світу. Незабаром обидві сторони визнали, що ці візити не приносять задоволення, тому вони припинилися і більше ніколи не поновлювалися.

Дамблдор жестом без чарівної палички зачинив двері кабінету і викликав два стільці. Еванс одразу ж сів, а Том обережно наслідував його приклад, гостро відчуваючи пильний погляд Дамблдора.

Передавши бляшанку з лимонним щербетом, з якої Еванс узяв жменю, а Том **не удостоїв** поглядом, Дамблдор сів у крісло і відкинувся на спинку. "Чим я можу вам допомогти, хлопці?"

"У нас трохи делікатна ситуація, - сказав Еванс. "Як ви знаєте, я проводив багато досліджень у Забороненому відділі".

"Так, ви згадували, що робите певний прогрес, коли ми востаннє розмовляли".

"Так, я думав, що так, але стався невеликий казус. Одна з книг погано відреагувала на, гм, конфронтацію. Я не знаю, що саме сталося, але в результаті **м и** з Ріддлом опинилися в часовій петлі".

Настала пауза, Дамблдор зняв окуляри, потер лінзи об мантію і вдягнув їх на місце.

"Ти впевнений, що це саме петля часу?" - запитав він. "Часові петлі досить рідкісні і, наскільки я розумію, вимагають багато магії, щоб ініціювати і підтримувати їх".

"Цілком впевнений, - сказав Еванс. "Я можу вам це довести. Я можу назвати вам заголовки всіх статей у вечірньому випуску "*Daily Prophet"*, що ми будемо їсти на обід і вечерю, що кожен скаже або зробить. Я навіть можу сказати тобі твій розклад на решту дня".

"Я не сумніваюся, що ви можете, але цього також можна досягти за допомогою просунутої легітимності і, якщо можна так сказати, хитрощів".

Еванс злегка посміхнувся. "Думаю, ви знаєте мене краще, професоре".

Дамблдор усміхнувся у відповідь, визнаючи свою правоту. "Я не хочу сумніватися в тобі, Гаррі. Те, що ти стверджуєш, дуже незвичайне".

"Нічого страшного. Насправді, я мав дуже схожі розмови з тобою останні два дні - е-е, петлі".

Дамбльдор тоді точно не був частиною циклу. Ну от і добре.

"Ах, я не пам'ятаю, тож перепрошую". Дамблдор погладив бороду. "Чи багато я допоміг у попередніх петлях?"

"Дещо. Ми обговорювали теорії про те, чим може закінчитися ця петля часу, але деякі умови буде важко реалізувати".

Дамблдор стиснув пальці. "Але тепер ти віриш, що зробив прорив. "Типу того. Ми з

Ріддлом щойно зрозуміли, що ми разом в одній справі, і він запропонував свою

допомогу".

"Том Редл хоче тобі допомогти", - сказав Дамблдор з натяком на недовіру. Він кинув на Тома погляд, недовіра і неприязнь були надто очевидні на його зморшкуватому обличчі.

"Так, але натомість він хоче знати про... мене". "А

він вже...?"

Еванс одразу ж похитав головою. "Ні, тільки підозри".

"Тоді ти впевнений, що залучення містера Редла - це розумно, Гаррі? Я розумію, що опинитися в пастці часової петлі дуже неприємно, тому у тебе є спокуса прийняти допомогу з несподіваного боку, але певна інформація може мати жахливі наслідки в чужих руках. Якщо тобі потрібна допомога, то цілком можливо, навіть ймовірно, що я зможу допомогти тобі, маючи більше часу, якого у тебе нескінченно багато".

Серце Тома тьохнуло. Дамблдор мав рацію: не-петлі все ще могли запропонувати суттєву допомогу. Між Евансом і Дамблдором існували способи передачі знань через часові петлі. Спогади, наприклад, можна було б витягти в Pensieve, щоб можна було ділитися знаннями, отриманими в минулих циклах.

"Я думав про це, професоре. Справа не лише в допомозі. Деякі книги з магії часу припускають, що часова петля замикається на бажаннях, і виконання цього бажання дозволяє петлі закінчитися". Еванс нахилився вперед і стишив голос. "Пам'ятаєш, що я розповів тобі, коли вперше приїхав до Гоґвортсу?"

Вони обмінялися поглядами, наповненими змістом.

"То ти вважаєш, що *це і* є бажання", - повільно промовив

Дамблдор. "Так, і саме тому... я думаю, що у нас є

можливість.

Том зрушив з місця, намагаючись приховати своє нетерпіння. Розмова пролітала над його головою, а він ненавидів бути відсунутим на узбіччя.

Еванс і Дамблдор дивилися на Тома, Дамблдор вороже, а Еванс з цікавістю.

"Боюся, я все ще не зовсім розумію, як це може зіграти на вашу користь".

"Ріддл пообіцяв дати незламну обітницю, - пояснив Еванс. "Я думаю, що, якщо обітниця буде добре сформульована, вона піде на користь усім, коли ми вийдемо з петлі".

В очах Дамблдора знову з'явився блиск, що ніколи не було добрим знаком для Тома. "Здається, я розумію, чого ти прагнеш досягти".

"Я хочу уточнити одну річ, - сказав Еванс. "Чи буде незламна обітниця діяти через цикли, чи Ріддлу доведеться щоразу давати нову обітницю?"

Пальці Тома вчепилися в підлокітники крісла, не знаючи, якою буде реакція Дамблдора. Це могла б бути добросовісна лазівка, яка дозволила б йому дізнатися секрети Еванса, не будучи пов'язаним зобов'язаннями секретності. Водночас, лазівка поставила б під сумнів їхню співпрацю, що залишило б Тома без таємниць і, потенційно, без шляхів до втечі.

"Гарне запитання, - задумливо промовив Дамблдор. "Я вважаю, що обітниця все одно спрацює, бо вона пов'язана з вашою магією, яка не скидається між циклами". Том і Еванс розслабилися. "Крім того, я залишу за собою право стерти пам'ять містера Редла, якщо це не спрацює.

У Тома відвисла щелепа. "Ви не можете - це незаконно!"

"Задля більшого блага, містере Ріддл, я можу і зроблю це, навіть якщо це віддасть мене на милість Візенгамоту і Ради керуючих. Звісно, якщо з Обітницею все буде гаразд, цього ніколи не станеться".

"Але…"

Еванс повернувся до Тома. "Це твій останній шанс відступити".

Том проковтнув. Інстинкт підказував йому, що він повинен відступити, що він втрачає більше, ніж здобуває з Незламною Обітницею, але він зайшов надто далеко в цей момент. Він простягнув праву руку.

"Я готовий."

Вони стали обличчям один до одного через стіл Дамблдора і взялися за правиці. Дамблдор став між ними і підняв свою чарівну паличку. Атмосфера була напружена очікуванням.

"Можеш починати, Гаррі", - сказав Дамблдор.

Еванс втупився в Тома очима. "Ти обіцяєш зробити все можливе, щоб витягнути нас обох з часової петлі?"

Це було легко. "Згоден".

Тонкий язичок вогню вирвався з кінця Дамблдорової палички і закрутився навколо їхніх стиснутих рук. Том здригнувся, але, незважаючи на пекучий червоний колір, вогонь не завдав болю.

На відміну від нього, Еванс не виглядав анітрохи обуреним. Він продовжував. "Ви обіцяєте, що ніколи не розповісте нічого з того, що я вам скажу, нікому за межами цієї кімнати?"

Це було боляче. Том був великим прихильником делегування завдань своїм лицарям, і це було б важче робити, якби не було можливості ділитися знаннями. Також було б набагато складніше використовувати його нові знання після завершення циклу.

"Так".

Язик вогню згустився і щільніше обвився навколо їхніх рук, освітлюючи обвислі щоки Дамблдора і подряпаний ніс Еванса. Томова долоня почала пітніти.

Еванс трохи завагався, перш ніж висунути третю умову. "Чи обіцяєш ти ніколи не використовувати нічого з того, що я тобі скажу, щоб зашкодити іншим, особливо будь-кому з родини Поттерів?"

Голова Тома смикнулася, щоб вивчити Еванса, віддзеркалюючи танцююче світло вогню в ясно-зелених очах.

Отже, чутки таки були правдою. Гаррі Еванс був Поттером, який настільки піклувався про свою родину, що включив цей додатковий пункт, хоч він і не мав у ньому

особливого сенсу. Хоча Поттерів вигнали зі Священного Двадцяти Восьми за зв'язок з маґлами і маґлівськими...

Том не мав сильних почуттів до них, оскільки вони були народжені без передбачливості замітати сліди, як це робили Малфої, і не відчував до них ніякої неприязні.

Вогонь лизав їхні долоні, а в кімнаті з кожною секундою ставало дедалі дужче. Еванс - ні, тепер уже *Поттер* - чекав, а Дамблдор мерехтів.

Ця Обітниця, безумовно, була жахливою ідеєю. Том пригадав своє попереднє рішення; він все ще міг покінчити з нею зараз.

"Так".

Обличчя Поттера сяяло тріумфом. Вогонь палав ще яскравіше, сплітаючись навколо них у фінальному складному візерунку. Магія пронизувала тіло Тома, скріплюючи його слова в найсильнішу обіцянку, яку тільки міг дати чарівник.

Після Клятви Том і Поттер дивилися один на одного.

"Отже, Гаррі Поттер", - сказав Том, насолоджуючись звучанням справжнього імені Поттера. "Будь ласка, просвіти мене".

Правда.

Примітки до розділу

Ще раз дякуємо за вашу підтримку! Ось друга частина гри "*Правда чи Діло"*. Сподіваємось, вам сподобається оновлення :)

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

"Ти Поттер", - сказав Том. "Справжній Поттер."

"Я впевнений, що Вальбурга буде дуже розчарована, що я не бастард", - сухо сказав

Поттер. "Якщо ти не бастард, то чому так не хочеш зустрітися з Чарлусом?"

Том неодмінно видоїть впливового слизеринського родича з усіх сил.

Поттер насупився. "Я не впевнений, що це має відношення до

справи".

"Ти, мабуть, не просто так включив Поттерів у свою Обітницю, - зауважив Том. "Ти обіцяв чесно відповідати на мої запитання, а я сподіваюся, що грифіндорець виконає свою частину угоди".

Його заклик до грифіндорської гордості Поттера спрацював. Поттер став споглядальним.

"Справа в тому, що я навіть не знаю, з чого почати. Тут стільки всього..." Він пожував нижню губу. "Професоре, чи не могли б ми позичити ваше перо? Думаю, буде простіше, якщо я покажу Ріддлу".

Запал пронизав Тома наскрізь. Пенсіва була такою чудовою ідеєю, що він мав би сам до неї додуматися. Побачити спогади Поттера з перших вуст було б набагато цікавіше і цікавіше, ніж довга послідовність запитань і відповідей.

Дамблдор мав побоювання щодо цього плану, судячи з мови його тіла, коли він допомагав Поттеру підготувати Пенсієву скриньку за бульбашкою приватності. Вони продовжували сперечатися, ймовірно, про те, якими спогадами ділитися. Том барабанив пальцями по підлокітниках крісла. Якби він знав, що це займе стільки часу, то взяв би з собою книжку. Або перекусити; кашу на сніданок з'їли більше години тому.

Нарешті бульбашка приватності луснула.

"Готово", - сказав Поттер. Він підняв погляд від Перо, в яке поклав останню нитку пам'яті. "Хочеш почати?"

"Так", - сказав Том, негайно підводячись.

"Не поспішайте, - сказав Дамблдор, - ми з містером Поттером будемо уважно стежити за вашими успіхами".

Том нахилився над ситечком. Сріблясta рідина всередині закрутилася, манячи його ближче. "Може, мені просто...?"

"Іди", - сказав Поттер. "Спогади підкажуть тобі

дорогу". Том пірнув.

Хоча Том і розумів, що таке Пенсієве, він ніколи не користувався ним. У порівнянні з "Легітимністю", це призводило до втрати контролю, даючи йому відчуття вільного падіння з неба в невідомому напрямку.

Зрештою, він приземлився на тверду землю, і шум вітру навколо нього перетворився на знайомий голос, який дуже серйозно сказав: "Все починається, я думаю, з людини на ім'я - але це неймовірно, що ви не знаєте його імені, кожен у нашому світі знає -"

Том оглянув своє нове оточення. Він перебував у напівзруйнованій халупі посеред моря, повітря було просякнуте запахом варених сосисок і гнилої морської води. Геґрід і Поттер сиділи на дивані і розмовляли, а троє маґлів причаїлися на деякій відстані, дивлячись на дует із сумішшю жаху і страху.

Вирішивши, що маґли не варті уваги, Том повернувся до Геґріда й Поттера. Щось у них було не так, і знадобилася мить, щоб зрозуміти, що саме. Геґрід виглядав щонайменше на три-чотири десятки років старшим, більша частина його обличчя була прихована за великою бородою, пронизаною сивиною, тоді як Поттер виглядав набагато молодшим, його щоки все ще були круглі від дитинства, а тіні під очима були набагато світлішими. І він мав ще гірше почуття стилю, судячи з великої сорочки та склеєних скотчем окулярів.

"Вольдеморт". Том напружився і підкрався ближче. "Так чи інакше, цей чарівник, років двадцять тому, почав шукати собі послідовників. Дехто боявся, а дехто просто хотів отримати трохи його сили, бо він сам отримував силу, все правильно..."

Геґрід мав говорити про Тома; Волдеморт не міг посилатися ні на кого іншого.

"Він захоплював владу. Звісно, дехто протистояв йому - і він їх вбивав. Жахливо. Єдиним безпечним місцем, що залишилося, був Хогвортс. Думаю, Дамблдор був єдиним, кого боявся Сам-Знаєш-Кого..."

Том кружляв навколо дивану, напружено обмірковуючи сказане. Судячи з того, що говорив Геґрід, Волдеморт почав підніматися до влади двадцять років тому. Разом з тим, що Геґрід виглядав старшим, а Поттер - молодшим, залишалося лише одне пояснення, хоч і неправдоподібне, як би воно не здавалося.

Поттер був з майбутнього, майбутнього, в якому мрії Тома стати Волан-де-Мортом здійснилися.

Геґрід продовжував бубоніти, переходячи від Волдеморта до Поттерових батьків. "Може, він думав, що зможе їх переконати... а може, просто хотів прибрати їх зі свого шляху. Все, що ми знаємо, це те, що він з'явився в селі, де ви всі жили, на Хелловін десять років тому. Тобі був лише рік. Він прийшов до вас додому і..." Він зупинився, щоб висякатися. "Ти-Знаєш-Хто вбив їх."

Через тебе загинули мої батьки, і я так і не дізнався про них.

"А потім - і це справжня загадка - він намагався вбити і тебе теж. Хотів зробити чисту справу, напевно, або, можливо, йому просто подобалося вбивати. Але не зміг. Ніколи не замислювався, звідки у тебе цей слід на лобі? Це був не звичайний поріз."

Через тебе я все життя маю цю дурнувату штуку, яка позначає мене.

Звинувачення Поттера тепер мали цілковитий сенс. Том убив своїх батьків; він намагався вбити його самого, коли той був ще дитиною, але чомусь не зміг.

По спині Тома пробігли мурашки. Поняття вбивства ніколи не турбувало його, оскільки будь-який шлях до влади вимагав кровопролиття, але він ніколи не очікував, що зустрінеться віч-на-віч з однією зі своїх майбутніх жертв у такий спосіб.

"А що сталося з Вол-, вибачте, тобто з Самі-Знаєте-Кого?" - запитав юний Поттер. запитав юний Поттер.

"Гарне питання, Гаррі. Зникла. Зник. Тієї ж ночі, коли він намагався тебе вбити. Це зробило його ще більш відомим. Це найбільша загадка, розумієте... він ставав все сильнішим і сильнішим.
- Чому він пішов?"

З останнім запитанням голос Геґріда зник разом з халупою.

Наступні спогади прийшли у швидкій послідовності:

Підземна кімната, де над пошарпаним Поттером височіла досконала копія Тома - аж до гордої постави, пасма волосся, що закручувалося на лобі, і розташування значка префекта на шкільній формі - нависала над ним. "Волдеморт, - сказав він, і як же дезорієнтуючим було почути власний голос з інших вуст, - це моє минуле, теперішнє і майбутнє".

Ледь умебльована кімната, де жінка у велетенських окулярах шепотіла переляканому Дамблдору: "...Темний Лорд визнає його рівним собі, але він матиме силу, про яку Темний Лорд не знає... і кожен з них повинен померти від руки іншого, бо жоден з них не може жити, поки інший виживає..."

Висока темна постать височіла над благальною жінкою зі знайомими зеленими очима, наказуючи їй відійти вбік. "Тільки не Гаррі, будь ласка, ні, візьми мене, вбий мене..." - кричала вона, затуляючи собою ліжечко, коли її світ вибухнув зеленим світлом.

Старший і товстіший Горацій Слизоріг у своєму кабінеті, який ухиляється від не надто делікатних запитань Поттера про шкільні роки Тома Ріддла.

Зачарований Дамблдор розповідає Поттеру: "Він зник після закінчення школи... так глибоко занурився в темні мистецтва, спілкувався з найгіршими представниками нашого роду, зазнав стільки небезпечних магічних перетворень, що коли з'явився на світ як Лорд Волдеморт, його було ледь впізнати..."

Том відчував себе так, ніби дивився монтаж про чарівника, яким він колись стане, але цих уривків було недостатньо. Він хотів побачити на власні очі, яким був Лорд Волдеморт.

Кабінет Дамблдора змінився цвинтарем, заповненим недоглянутими надгробками та поодинокими мавзолеями. Відблиск світла вдалині привернув увагу Тома. На шляху туди він переступив через купу чогось, що виявилося молодим чоловіком, який лежав на землі і невидющим поглядом дивився в темне небо. За кілька дюймів від його руки лежав на боці трофейний кубок.

Не Поттер, - з полегшенням відзначив Том. Він відірвав погляд і пішов далі.

Він знайшов Поттера, прив'язаного до надгробка: постарілого, але все ще худорлявого, з рукою, що кровоточила від свіжої рани, і очима, сповненими жаху, він дивився на великий казан, що освітлював ніч яскравими іскрами. Без сумніву, відбувався якийсь ритуал.

Том зазирнув усередину. Чи це була його уява, чи всередині рідини було щось занурене у воду, щось схоже на деформоване немовля?

І в цю мить іскри зникли. Натомість з казана почав валити білий дим. Прямо перед його очима виросла постать, скелетна і гола.

"Одягни мене", - прошипіло воно.

Незграбний однорукий чарівник поспішив виконати наказ. Коли туман, що огортав фігуру, розвіявся, відкриваючи обличчя, Том спіткнувся і ледь не втратив опору в цьому світі спогадів. Він ніколи не бачив такого нелюдського вигляду: червоні очі, плаский ніс зі зміїними щілинами, безволосий череп, що відсвічував кістковою білизною. Навіть тіло було ненормально пропорційним, наче скульптура, що пішла не так, і її невміло виправили.

З хворобливим захопленням він спостерігав, як фігура створила срібну руку для його слуги і викликала групу чарівників у масках на цвинтар. Однак, лише коли фігура почала глузливу промову на честь Поттера, його пронизало холодне усвідомлення.

Ні. Це неможливо.

Ця пародія не могла бути ним, не могла бути Лордом Волдемортом.

Що сталося з його волоссям? Що сталося з його *носом*? Навіть голос став іншим, таким пронизливим і високим, на відміну від чудового баритона, який Том розвинув у собі з настанням статевої зрілості.

І не лише його зовнішній вигляд викликав у Тома огиду. Було щось досить жалюгідне у чарівнику, який колись поставив на коліна чарівну Британію.

Можливо, це було пов'язано з тим, що на його заклик відгукнулися заледве десяток послідовників, на відміну від сотень і тисяч, яких він нібито мав під своїм впливом.

Або те, що він виголосив довгий монолог про свої хитромудрі плани, як познущатися над хлопчиком-підлітком, щоб замаскувати власну невпевненість.

Або, можливо, той факт, що він катував Поттера, *не зміг перемогти* Імперіо Поттера, а потім наполіг на знущанні над дуеллю, щоб потішити власне самолюбство, тоді як ефективніше було б убити Поттера одразу.

Том завжди уявляв собі Лорда Волдеморта як Олександра Македонського чи Наполеона у розквіті сил: воїна, який передусім домінував і надихав завдяки магічній доблесті. Ця дрібна істота нагадувала циркового клоуна.

Волан-де-Морт і Поттер розпочали свій двобій, і, попри всі труднощі, Поттер вистояв проти набагато досвідченішого чарівника. Щоб компенсувати свій обмежений репертуар заклинань і недостатньо розвинену магію, він покладався на свою спритність, рефлекси і вміле використання оточення.

Не дивно, що його стиль ведення дуелі був таким напруженим. Раніше він буквально бився на дуелі за своє життя. Неодноразово. Вальбурга і Лайнус були дитячими іграшками у порівнянні з ним.

"Експелліармус!"

"Авада кедавра!"

Закляття Поттера і Волдеморта перехрестилися, створивши гігантську золоту павутину, і під її сяйвом цвинтар розчинився -

На зміну їй приходить ще одна швидка низка спогадів:

Атріум Відділу Таємниць, де Лорд Волдеморт і Дамблдор зійшлися в запеклій дуелі, яка закінчилася мінімальною перемогою останнього.

Він ширяє над нічним пейзажем Англії, де Волдеморт і Поттер ведуть повітряну битву, в результаті якої чарівна паличка Поттера поглинає чарівну паличку Волдеморта у сплеску золотого вогню під несамовиті крики: *"Моя!"*

Голос, що лунає крізь каміння Гоґвортсу: "Віддайте мені Гаррі Поттера, і ніхто не постраждає. Віддайте мені Гаррі Поттера, і я залишу школу недоторканою. Віддайте мені Гаррі Поттера, і ви будете винагороджені..."

Навіть коли їх розділяли десятиліття, Том міг розгледіти розчарування і відчай в ультиматумі Волдеморта.

Потік спогадів знову сповільнився:

Тома поклали на невеликій галявині. Він був у Забороненому лісі, якщо він не помилявся, де Волдеморт і його послідовники облаштували базу. Було моторошно тихо.

Послідовники Волдеморта, здавалося, були занадто налякані, щоб навіть дихати, в той час як сам Темний Лорд вдивлявся вдалину, багряні очі палали від очікування.

Минали секунди, потім хвилини. У лісі все було тихо, лише зрідка віяв вітерець та проносилися якісь істоти.

Волдеморт заговорив, і в його тоні прозвучало розчарування: "Здається, я

помилився..." "Ні, не помилився, - заперечив Поттер.

Він з'явився нізвідки, і, як не дивно, був сам, беззбройний, окрім чарівної палички в руці, яку він навіть не підняв для самозахисту.

Він прийшов здатися, зрозумів Том. Швидше, він прийшов...

померти. *Ідіот*.

Тріумф подолав зміїні риси Волдеморта. "Гаррі Поттер. Хлопчик, який вижив".

Зрозумівши, що Волдеморт збирається зробити, ще до того, як він підняв чарівну паличку, Том відкрив рота в беззвучному крику.

"Авада кедавра!"

Зелене світло пронизало тіло Поттера, і Том падав, падав, падав -

А потім він знову опинився в кабінеті Дамблдора, схилився над Пенсівом і задихався, задихаючись.

Тому знадобилося кілька хвилин, щоб зібратися з думками. Коли він нарешті підняв голову, Поттер і Дамблдор дивилися на нього. Його погляд перелетів на лоб Поттера, на шрам у формі блискавки, що видніється під чубчиком, який набув нового значення. Його пальці свербіли, щоб доторкнутися до нього, доторкнутися до Поттера і перевірити, чи він справжній.

"Реддл? невпевнено промовив Поттер. "Ти..."

"Ти мертвий!" вигукнув Том.

Поттер потер потилицю. "Ну, типу того, але не зовсім.

"Але я тебе вбив. Я *бачив*." Слова залишили неприємний осад на язиці Тома, наче каша з їдальні у Вула. "Чому ти живий? Як ти тут опинився?"

"Це трохи складно, і я не зовсім розумію себе".

"Скажи мені."

"Ну, після того, як ти мене вбив, я якось опинився в лімбі. Це схоже на якесь місце між життям і смертю, і кожен має власну версію. Моя схожа на Кінгз Кросс.

Станція."

Як передбачувано банально. Якби Том коли-небудь потрапив у лімб, не дай Боже, Салазар, він би подбав про те, щоб це було досить грандіозно, щоб засоромити Малфой Манор і замок Розьє.

"Так чи інакше, - продовжував Поттер, - мій Дамблдор, який насправді помер, був там. Ми побалакали, з'ясували деякі розбіжності, і він досить наполегливо припустив, що насправді я не помер, і в мене є два варіанти. Я можу перейти в потойбічний світ, або ж продовжити боротьбу з Волдемортом".

Том нахилився вперед. "І...?" "І я

сів не на той потяг."

"Яке це має відношення до справи?"

"Це залізничний вокзал", - сказав Поттер, вдаючи перебільшене терпіння. "Дамблдор сказав якусь плутанину про вибір і посадку на потяг. Я знав, що хочу повернутися і битися з Волдемортом. Приїхав потяг, я сів і опинився тут, а не в лісі".

"Наскільки тупим треба бути, щоб сісти не на той поїзд?" запитав Том.

"Звісно, я можу сісти не на той потяг, - огризнувся Поттер. "Ти думаєш, що потяги в лімбі позначені? Цей їде до Лісу, де ти можеш знову померти, а цей - до Минулого, де тебе переслідує твій заклятий ворог".

"Там мали бути *якісь вказівники*", - сказав Том, не звертаючи уваги на

хихикання Дамблдора. "Жодних, а Дамблдор на той час уже зник".

Том похитав головою. "Це свідчить про те, що на Дамблдора ніколи не можна розраховувати".

"О, повірте мені, я знаю, - сказав Поттер з незвичною гіркотою. "Він не вперше навмисно приховує від мене інформацію". Раптом він згадав про свою аудиторію. "Я не хотів вас образити, професоре".

"Нічого страшного", - бадьоро сказав Дамблдор, відмахуючись від збентеження Поттера. "Мені казали, що я можу бути досить несамовитим. Здається, з віком я не став кращим".

Том кинув на нього брудний погляд. Принаймні, цей набридливий чоловік мав би померти протягом наступних кількох десятиліть. Цей день не міг настати досить скоро.

"То ось як ти тут опинився, - сказав він, повертаючись до Поттера. "Ти подорожував у часі з майбутнього.

Це була ще одна послідовність слів, яку він ніколи не очікував почути.

Поттер кивнув. "Можеш собі уявити, чому я не хотів турбувати дорогого двоюрідного

дідуся Чарлуса привітанням".

"І тому ти хочеш, щоб я залишив Поттерів у спокої. Ти хочеш бути впевненим, що ти ще народишся, щоб через п'ятдесят років спробувати вбити мене".

"Що ж, ви чули пророцтво. Я - твоя погибель. До речі, це підводить нас д о теми часової петлі. Пам'ятаєш, як вона замикається за моїм бажанням?" Том повільно кивнув. Поттер посміхнувся напівусмішкою, і це насторожило його. "Що ж, тепер ти добре знаєш, що є моїм найбільшим бажанням.

"Правда?"

"Ти знаєш. Я навіть сказав Абраксасу, - незворушно відповів Поттер.

Новий студент-перевідник хоче тебе вбити.

Том почервонів. Ні, Поттер, мабуть, пожартував. Це якась помилка. Спусковим гачком для розірвання часової петлі не могла бути його власна смерть.

Але пророцтво в пам'яті Поттера було досить однозначним, чи не так? *Один з них має загинути від руки іншого.* Їм судилося битися один з одним доти, доки один з них не залишиться живим.

А Поттер не міг померти, не тоді, коли він контролював петлю, що могло означати лише одне -

Чорт забирай, незламна обітниця виявилася пасткою. Том, по суті, погодився допомогти Поттеру вбити себе.

Том не усвідомлював, що хапається за чарівну паличку для самозахисту, аж поки Поттер не розреготався.

"Розслабся, я не збираюся тебе вбивати", - сказав він. Вони з Дамблдором виглядали надто веселими через Тома. "Навіть якщо я це зроблю, я сумніваюся, що ти залишишся мертвим, враховуючи петлю часу, і в будь-якому випадку, я сказав, що хочу вбити Лорда Волдеморта, а не тебе".

"Але *я* Лорд Волдеморт".

У відповідь на це Том широко закотив очі. "Це основний принцип подорожей у часі", - сказав Поттер так, н і б и Том був особливо повільною дитиною. "Ми з *різних* часових ліній, тому твоє вбивство не допоможе моїй".

"А ти звідки знаєш?"

"Легко. Якщо ми з тобою з одного часу, то Волдеморт, якого я знаю, мав би пам'ятати мене зі шкільних років, а він явно не пам'ятає".

Справедливо, Том дійсно читав щось подібне протягом останніх двох днів досліджень магії часу. Щось про парадокси подорожей у часі.

"Тож не хвилюйся, ти в безпеці", - сказав Поттер. "Твоє вбивство лише затримає моє повернення, оскільки вбивство іншого учня, ймовірно, пов'язане з великою кількістю паперової роботи.

"І вирок Азкабану", - суворо додав Дамблдор, дивлячись на Тома, а не на Поттера.

Том трохи послабив хватку своєї чарівної палички. Усвідомлення того, що він належав до іншої часової лінії, не заспокоїло його так, як мало б.

"То ти не хочеш мене вбивати", - перепитав він, щоб пересвідчитися.

"Ні, мені достатньо одного Волдеморта", - сказав Поттер. "Іди обтяжуй іншого Гаррі Поттера та Альбуса Дамблдора. Ти - не моя проблема. Вибачте, професоре."

"Неважливо", - сказав Дамблдор. "Це теж не буде моєю проблемою, коли петля перезапуститься, єдиний плюс у тому, що я скоро перестану існувати".

Том опустив паличку. "Ну, якщо це не вбиває мене, то що *ж* розірве часову петлю?"

Поттер почухав підборіддя. "Понад усе я хочу повернутися в майбутнє і завершити свою битву з Волдемортом. Це те, про що ми з професором Дамблдором домовилися під час попередньої петлі".

"Ти розумієш, наскільки це неможливо?" сказав Том. "Перш за все, є питання, як повернути тебе в майбутнє".

"Добре, що ти погодився мені допомогти, правда? Адже ти така винахідлива, коли йдеться про бібліотеки та дослідження".

"Але що важливіше, - продовжував Том, ігноруючи укол, - як ти збираєшся перемогти Волдеморта? Ти ж навіть не опирався, коли він тебе вбив!"

Поттер стиснув губи в тонку лінію і кинув на Дамблдора дивний погляд, перш ніж відповісти: "Я мав померти. Це була частина плану".

"Навіть якщо припустити, що твій божевільний план спрацює, - сказав Том, - твій Волдеморт не просто чекає на тебе". Дійсно, це був смішний уявний образ: Волдеморт і його послідовники розбивають намети в лісі, чекаючи, коли Поттер повернеться до життя. "Він, напевно, вже захопив Британію і полює на всіх твоїх друзів. І ти збираєшся перемогти його та його армію самотужки?"

"Давай почнемо з того, що знайдемо спосіб повернути мене в майбутнє", - сказав Поттер, пригнічений. "Цього може бути достатньо, щоб розірвати петлю. Все, що буде далі... ну, про це я потурбуюся пізніше. У минулому я здолав чимало труднощів".

"Ти налаштовуєш себе на невдачу".

"Гадаю, тобі слід було все обдумати, перш ніж підписуватися на цю авантюру". Том

спохмурнів.

"Це була дуже захоплива дискусія, але дозвольте мені дещо запропонувати", - втрутився Дамблдор. "Тепер, коли містер Реддл побачив спогади містера Поттера, можливо, вам краще продовжити розмову в іншому місці".

"Вибачте, професоре, - сказав Поттер. "Я знаю, що ми забрали у вас багато часу, а у вас ще багато зустрічей".

"Це зовсім неважливо. Мої інші зобов'язання, буквально, не мають значення за даних обставин, і я, звичайно, буду радий перегрупуватися пізніше, якщо це буде корисно. Я просто вважаю, що моя корисність зараз досить обмежена, і деякими словами краще обмінятися наодинці. Однак, перш ніж я відправлю вас у дорогу, чи є якісь питання, на які я можу допомогти відповісти?"

Поттер похитав головою, але Том нахилився вперед.

"Так, взагалі-то. Знаєш, який ритуал воскресіння я використовував? Знаєш, той, що на цвинтарі?"

Поттер поперхнувся. "І яке це має відношення до справи?"

"Я втратила ніс і волосся. Думаєш, це через ритуал?"

"І *це* вас травмує? На противагу тому, що ви, ой, я не знаю, вчинили *масове вбивство*?"

"Це було справедливе запитання!" захистився Том.

Насправді, це було надзвичайно актуальне питання. Якщо він втратив свою зовнішність через ритуал воскресіння, йому потрібно було шукати кращі стратегії безсмертя. Масове вбивство не було ідеальним, але його не можна було уникнути. А от втрати грецького носа можна *було* уникнути.

Чесно кажучи, Поттер мав би поставитися до цього з більшим розумінням, зважаючи на те,

як він оцінив ідеальне обличчя Тома. Поттер зігнув руки, наче йому свербіло обхопити

ними Тома за шию. Дамблдор кашлянув.

"Хоча містер Ріддл поставив справедливе запитання, я зізнаюся, що не знаю, що спричинило зміну зовнішності Лорда Волдеморта. Це міг бути ритуал, темна магія, до якої він вдавався, або безліч інших факторів".

"Справа точно не тільки в ритуалі, - додав Поттер. "Ти й так був потворним, ще до того, як я перетворив тебе на Рейфа. Просто, щоб ти знав".

"Ти брешеш."

"Ні, я ж казав, що твоє его надто крихке".

"Волдеморт повинен був закінчити свою роботу

як слід!"

"Хлопці, будь ласка". Дамблдор підняв руки в заспокійливому жесті, хоча його рот тремтів від сміху. "Містере Ріддл, на жаль, у нас немає для вас однозначної відповіді, але я наважуся припустити, що ваша ймовірність зберегти свою нинішню зовнішність буде вищою, якщо ви краще подбаєте про свою душу, яка, нагадаю вам, переходить від

петлі до петлі. Ще якісь запитання?"

Насправді у Тома було ще чимало, але Поттер з кожною секундою виглядав все більш убивчо, і його шлунок вибрав саме цей момент, щоб голосно забурчати.

"А, мабуть, вже час обіду, і вам обом треба багато чого переварити", - сказав Дамблдор, посміхаючись над власним каламбуром. "Я пропоную вам насолодитися обідом і обдумати свої подальші кроки. Будь ласка, не соромтеся звертатися до мене, якщо я зможу дати подальші вказівки до кінця дня".

"Ще раз дякую за вашу допомогу, професоре", - сказав Поттер, а Том нічого не відповів. Дамблдор все одно не збирався запам'ятовувати цей обмін, тож навіщо морочитися з фальшивою ввічливістю?

"Звичайно. Бажаю всього найкращого вам обом і моїм майбутнім ітераціям", - сказав Дамблдор. "А лимонного щербету в дорогу?"

Йому ввічливо відмовив Поттер і безцеремонно відмовив Том.

Вони розійшлися перед Великою залою, перекинувшись кількома словами після виходу з кабінету Дамблдора.

"Я вмираю з голоду, - сказав Поттер. "Я буду в бібліотеці після вечері. Як тільки витягнеш голову з дупи, зможеш мене знайти".

"Чому після вечері? Чому не після обіду?"

"Геґрід буде розчарований, якщо не зможе показати мені свої гарбузи".

"Ти вже бачив їх двічі, а завтра він забуде і покаже їх знову".

"Я вже пообіцяв йому сьогодні вранці, я не хочу його розчаровувати, - сказав Поттер. "До того ж, що, як ми не встигнемо до вечора? Тоді Гегрід запам'ятає, що я порушив обіцянку".

"Гаразд, якщо ти наполягаєш", - сказав Том, закотивши очі на дурнувату грифіндорську логіку. "Побачимося в бібліотеці після вечері".

Обід вже наполовину закінчився, коли Том зайняв своє місце за столом Слизерина, що його цілком влаштовувало, оскільки дозволяло їсти і обмірковувати ранок без особливих перерв.

Його дратувало, що часова петля не підконтрольна йому. Якби це було так, він міг би знайти безліч застосувань необмеженому часу. Наприклад, ідеальні горокракси. Нарешті знайти Таємну кімнату.
Закінчити навчальну програму Гоґвортсу, щоб наступного року він міг

відвідувати більш просунуті заняття. О, і безумовно знайти кращий ритуал

воскресіння про запас.

Так чи інакше, він все ще бачив користь у допомозі Поттеру. Знання майбутнього

завжди було корисним. Навіть якщо він не міг використати його для світового панування через Обітницю, він міг би використати його, щоб здобути політичну прихильність. Спогади Поттера підказували, що Ґріндельвальд не проживе довго, що залишить ідеальний вакуум влади для Тома.

Хто б міг подумати? Завоювавши довіру Поттера, він міг би розповісти й інші корисні речі. Можливості були безмежні.

Так, Том з нетерпінням чекав можливості попрацювати разом.

Примітки до розділу наприкінці

Гаррі показує Томові свої спогади вже багато разів. Я думав пропустити цю сцену, але відчув, що вона важлива для розвитку персонажа і сюжету. У будь-якому разі, сподіваюся, моя версія не була зовсім нудною.

Дамблдор не розумів, як Гаррі міг покинути лімб і повернутися до лісу. У каноні це сталося загадковим чином; у "*Грі*" я змусив Гаррі сісти не на той потяг, бо він заплутався.

Сподіваюся, ця глава пролила більше світла на те, чому в фіку про подорож у часі з'явилася петля часу. Оскільки у нас вже є багато чудових фіків, де Гаррі повертається в минуле, щоб врятувати або вбити Тома, я хотіла, щоб ми побачили втомленого Гаррі, який просто хоче повернутися додому, і розгубленого Тома, який змушений допомагати йому. Часова петля - це веселий (і безглуздий) спосіб для них подолати свої розбіжності, щоб працювати разом.

Дякуємо, що залишилися з нами в цій поїздці!

Цитування: у спогадах Гаррі репліки Геґріда безпосередньо цитуються з "*Філософського каменя*"; у подальших репліках використовуються уривки з "*Таємної кімнати*", "*Келиха вогню*", "*Ордену Фенікса*" та "*Смертельних реліквій*".

Криголами

Примітки до розділу

Моя літня відпустка закінчилася, тож я скорочую графік оновлень. На позитивній ноті, ми вже на півдорозі до кінця історії, і у мене також є майбутній уривок на моєму Tumblr, якщо вам цікаво.

Дякую всім за вашу постійну підтримку - усвідомлення того, що вам подобається ця історія, дає мені мотивацію писати після довгих виснажливих днів.

Сподіваємось, вам сподобається оновлення :)

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Коли Том після вечері пішов до бібліотеки, Поттер вже сидів за столом, керуючи двома стосами книг і крутячи перо.

"Доброго вечора, Гаррі, - привітався Том, сідаючи навпроти нього.

"Я віддаю перевагу Поттеру, дуже дякую".

"Ми повинні почати наше партнерство з правильної ноги, як ти думаєш? До того ж, твоє прізвище мене бентежить. А раптом воно знову зміниться?"

"А навіщо - неважливо". Гаррі жестом показав на книжки, мабуть, вирішивши, що переходити на "ти" не варто сперечатися. "Ось усі книжки, які я знайшов про магію часу. Починай з цих, а я подбаю про решту".

Існувала помітна розбіжність між розмірами двох стопок. А саме, стопка Гаррі була вдвічі меншою за стопку Тома.

"Чому я маю все читати?" запитував Том, перебираючи свої книжки, які були різних розмірів і в різних палітурках. Хоч він і швидко читав, але на те, щоб їх поглинути, у нього йшла ціла вічність.

"Тобі треба мене наздогнати".

"Наздогнати? Не може бути, щоб ти вже переглянув їх усі", - не вірячи своїм очам, промовив Том. Він помітив лише кілька книжок, назви яких впізнав, і кілька, які здалися йому знайомими після багатьох років перегляду розділу "Заборонено". Решта були зовсім чужі. Де Поттер взагалі їх знайшов?

Гаррі знизав плечима у фальшивій скромності. "У мене був дуже продуктивний місяць".

"Ти зробив *якусь* домашню роботу?"

"Сьогодні неділя, Томе. І завтра буде неділя. І післязавтра. Звісно, я не робитиму ніякої домашньої роботи."

"Я не це мав на увазі. Навіть до всієї цієї історії з петлею ти майже не ходив на заняття".

Гаррі нахилив голову. "Звідки ти знаєш?"

"Професори говорять про це", - збрехав Том. "Вони стурбовані тим, що ти не складеш іспит з англійської мови.

"Як ти думаєш, мої оцінки тут матимуть значення, коли я повернуся в майбутнє? Думаєш, Волдеморту сподобається, що я отримав "відмінно" на СОВ у 1943 році?"

Том не знав про Волан-де-Морта, але *він,* безумовно, був би вражений. "Як *ти* Падіння Волдеморта?" - дивувався він вголос.

"Виявилося, що у Волдеморта було лише два варіанти, і він обрав мене".

Том заперечливо похитав головою. Можливо, Волдеморт і Провидець повинні були краще вивчити Гаррі, перш ніж помазати його. Напевно, інший варіант Волдеморта ставився до навчання серйозніше.

"У будь-якому разі, ти можеш читати лекції про позакласні дослідження", - додав Гаррі, і на його губах заграла сором'язлива посмішка, - "враховуючи твій власний інтерес до дівочих туалетів після опівночі".

"Це не те, що ти думаєш..." почав Том, а потім звузив очі. Тепер, коли Гаррі викрили в тому, що він мандрівник у часі, його дивна поведінка в попередній петлі набула менш невинного відтінку. "Ти ж не загубився весь цей час, правда ж? Ти навмисне жартував зі мною".

"Я пишався тим закляттям затоплення. Було нелегко зробити все правильно. Але Пірса було легко підкупити."

"Я думав, що я не є твоєю проблемою, - звинуватив Том. "Я думав, що ти турбуєшся лише про свого Волдеморта.

"Моє дослідження зайняло більше часу, ніж очікувалося, тож я вирішив, що зроблю все, що зможу, аби допомогти". Гаррі постукав по годиннику. "До речі, про час, *Томе,* ти не заперечуєш? У нас є кілька годин до комендантської години, і я хотів би використати їх продуктивно".

Том голосно пирхнув, щоб роздратувати його, і потягнувся до самої верхньої книжки у своєму стелажі.

Не дивно, що вони не знайшли способу розірвати часову петлю тієї першої ночі. Ні наступного дня.

Однак, вони ввійшли в рутину, в якій проводили свій вільний від їжі час разом у бібліотеці. Завдяки часовій петлі, мало хто помітив їхній новознайдений взаємозв'язок, а

випадкові цікаві погляди, які вони час від часу ловили на собі, через дванадцять годин, плюс-мінус, не мали б жодного значення.

Здебільшого вони читали мовчки, але через певні проміжки часу робили паузи, щоб обговорити нові знахідки чи теорії. Прогрес був, м'яко кажучи, нерівномірним, особливо тому, що вони отримували задоволення, розбиваючи теорію один одного.

"Обертачі часу суворо контролюються, - сказав Гаррі, одразу відкинувши одну з перших Томових пропозицій. "Дамблдор сказав мені, що ніхто з професорів не має такого, тож, якщо тільки хтось із учнів не проніс його до школи, нам доведеться вдертися у Відділ Таємниць. І повірте мені, це нелегко".

"Це більш правдоподібно, ніж будувати власну машину часу, - заперечив Том, тицьнувши пальцем у схему, яку Гаррі намалював на основі досліджень якогось вавилонського мага. "Ти не зможеш знайти половину матеріалів за добу, не кажучи вже про те, що деякі руни потребують днів, щоб дозріти".

З розвитком циклів їхні теорії ставали все більш фантастичними.

"Астральна проекція схожа на те, чим захоплювалася божевільна сусідка моєї тітки Петунії, - сказав Гаррі, тицьнувши пальцем у Томові нотатки про магію душі. "Вона була вся в цьому нью-ейдж мотлоху і намагалася продати всім кристали. Я дуже сумніваюся, що моя душа може використовувати астральний план, щоб перетинати часові лінії, а крім того, мені більше подобається, коли моя душа прив'язана до мого тіла".

"Ти не можеш змінити те, як потрапив у лімб, якщо не хочеш знову померти, - відповів Том. "І навіть якщо це спрацює, і ти повернешся в лімб, що, як ти знову сядеш не на той поїзд?"

"День перезавантажиться, чи не так? Тож я потенційно отримую нескінченну кількість шансів".

"Або будь-яка помилка ще більше дестабілізує часову петлю, і ми будемо змушені повернутися до вихідної точки".

Вони обидва впали на свої місця, менш ніж за десять хвилин спростувавши улюблену теорію дня один одного. Дослідження магії часу, як виявилося, складалися з нескінченних кролячих норок.

Том почав сумувати за своїми дослідженнями ванної кімнати; він навіть почав сумувати за розмовами своїх сусідів про павине пір'я та крупи. Принаймні, вони не викликали у нього такого ж роздратування.

"Знаєш, ти зробив одну цікаву річ, - сказав Гаррі, розправляючи зім'яті нотатки. Його почерк, як зрозумів Том, був лише трохи кращий за почерк Абраксаса. "Ми не думали про те, як подорожі в часі будуть взаємодіяти з часовими петлями. Це може все ускладнити".

"Я роблю багато цікавих зауважень і йду далі".

"Що, якщо ми знайдемо спосіб подорожувати в якийсь момент часу *до того, як* ми створили часову петлю? Чи усуне це часову петлю, чи створить якийсь парадокс, де ми опинимося з

численні часові петлі? Чи це зовсім безглуздо, адже подорожі в минуле не є бажанням мого серця?"

Намагання відповісти на запитання Гаррі боляче вдарило по мозку Тома. Довіртеся грифіндорцю, який знайде найдивовижніші крайні випадки.

"Будемо сподіватися, що це послужить уроком", - вигукнув він. "Погані речі трапляються з тими, хто грається з часом".

Гаррі мав нахабство хихикнути. "Моя найкраща подруга Герміона казала те саме. Найрозумніша відьма на моєму курсі. Як не дивно, іноді ти мені її нагадуєш".

Том звузив очі, відчуваючи, але не в змозі визначити, що комплімент був зроблений у відповідь.

"Можливо, нам варто дізнатися думку Дамблдора про те, що ми вже знайшли, - сказав Гаррі. "Може, у нього є якісь поради.

Том незадоволено зморщив носа. Він вважав, що це їхній з Гаррі особистий проект. Ніхто інший не повинен втручатися, а тим паче його ненависний професор трансфігурації. Стара образа закипіла.

"Звідки Дамблдор може щось знати?" - запитав він. "Він уже забув усе, що ти йому розповідав про петлю".

"З Пенсієвою ручкою не займе багато часу, щоб ввести його в курс справи, і він вже допомагав мені досліджувати подорожі в часі до того, як виникла петля".

"Чому ти йому довіряєш? Здається, він приховав від тебе якусь дуже важливу інформацію. Я думав, що ти будеш більш цинічним щодо нього".

"Якщо ви ще не зрозуміли, у мене немає вибору. Ось чому ми тут. Я добре знаю, що Дамбльдор має свої недоліки."

"А ти знаєш? Ти поводишся так, ніби він знає все".

Гаррі підвів очі від своїх каракулів, його погляд був прямий і серйозний. "Я знаю, що він не знає. Він наробив багато помилок, особливо щодо тебе".

"Тому що ти вважаєш, що він повинен кинути мене в Азкабан, перш ніж я стану повноцінним повелителем зла?"

"Ні, тому що він тебе підвів. Він засудив тебе занадто швидко і не дав тобі шансу. Я вважаю, що це прикро".

Гаррі говорив серйозним тоном. Гіркий присмак у горлі Тома відступив, і щось тепле, щось незнайоме оселилося в його шлунку. Це був перший раз, коли хтось... заступився за нього, хай навіть і непрямим шляхом.

"Якщо подумати, то я поки що не буду його турбувати, - сказав Гаррі. "Спершу ми повинні мати хоча б кілька конкретних теорій, які не включають магічні кристали і потяги, що подорожують у часі. Було б набридло весь час пояснювати часову петлю".

Том знизав плечима і вдав, що гортає книгу. "Як хочеш".

Між ними запанувала тиша. Коли Том почав конспектувати трактат румунської відьми про викривлення часових ліній, він помітив, що його самовпевнений гнів зник. Однак неясне відчуття в шлунку залишилося.

Бібліотека завжди була особливо порожньою рано вранці в неділю, коли студенти відпрацьовували важкі обіди післяобіднім сном або прогулянками на свіжому повітрі. Сонячне світло пробивалося крізь вікна, надаючи додаткового блиску верхнім люстрам.

Том відчував наслідки нерозумної другої порції пастушого пирога. Зазвичай він не їв би нічого такого важкого, але після тижнів повторення одного й того ж меню, він втомився від інших страв. Принаймні, він міг вільно потурати своїм харчовим пристрастям без шкоди для талії.

На відміну від нього, Гаррі, судячи з усього, був занурений у читання. Незважаючи на своє недбале ставлення до науковців, він був відданим дослідником. На жаль для нього, Том відмовився страждати на самоті.

Том позіхнув, голосно і неприємно. "Розкажи мені щось про майбутнє".

Гаррі підняв очі від читання. "Навіщо? Щоб ти міг його знищити?"

"Як я це зроблю?" Том невинно розширив очі. "Твоя обітниця гарантувала, що я не зможу використати твої знання, щоб нашкодити іншим".

Підозри Гаррі тільки посилилися. "Я так не думаю."

"Облиш, - закликав Том, нахиляючись вперед. "Це лише для інтелектуальної цікавості. Розкажи мені що-небудь. Хоч що-небудь."

"Що-небудь?"

"Що завгодно". Закидання широкої сітки було хорошим підходом, коли він не знав, чого він не знав. Навіть найневипадковіша крихта інформації могла стати важелем впливу.

Гаррі зітхнув і відклав книжку. "Ірландія виграє чемпіонат світу з квідичу в 1994 році, навіть якщо Болгарія зловить Стукача".

Неважливо, Том недооцінив схильність Гаррі підривати його. "Яке мені діло до гри 1994 року?"

"За п'ятдесят років ви можете заробити непогані гроші, роблячи ставки на цю гру".

Через п'ятдесят років Том матиме у своєму розпорядженні весь вплив і багатство. Дурний Чемпіонат світу з футболу не був би для нього важливою подією.

"Розкажи мені щось *корисне*".

Гаррі продемонстрував свою задумливість, постукавши пером по підборіддю. "Дамблдор отримає власну картку "Шоколадна жаба", а ти - ні. Хтось на ім'я Берті Ботт винайде блискучу лінію солодощів. А хтось на ім'я Мадам Паддіфут відкриє чайну в Хогсміді, яка буде жахливим місцем для побачень".

"Ніщо з цього не є корисним".

Ну, за винятком того, що Лорд Волдеморт не отримає власну картку Шоколадної Жаби. Том мав би виправити цю помилку. Він не лише отримає картку Шоколадного Жабеняти, але й зробить так, щоб його картка коштувала набагато більше, ніж картка Дамблдора.

"Знаєш, як кажуть, - сказав Гаррі. "Цікавість вбиває кота. У даному випадку - *кота*".

Том блиснув очима, але це не допомогло стерти самовдоволену посмішку з Гарріного обличчя. Це було навіть не так вже й дотепно. "Розкажи мені щось, що справді має відношення до справи, - сказав він. "Наприклад... хто переможе на наступних виборах міністра магії?"

"Не намагайтеся фальсифікувати вибори, міністерство і так дуже корумповане".

Том відклав цю думку на потім. Він ніколи не любив міністра Спенсер-Муна, бо той витрачав надто багато часу на залицяння до маглівських політиків.

"Що станеться з Ґріндевальдом? Я чув, що він збирається побитися з Дамблдором".

"Він, мабуть, насолоджується вітальним балом у маєтку Малфоїв".

Цікаво, що Гаррі кліпав очима й уникав Тома. Між Ґріндевальдом і Дамблдором щось мало статися, а враховуючи, що Дамблдор був поруч у 1990-х роках, щоб наставляти Гаррі, майбутнє не віщувало нічого доброго для Ґріндевальда.

"Чи знайду я коли-небудь Таємну

кімнату?" "Я не збираюся відповідати

на це."

"Б'юся об заклад, що так", - сказав Том, прокручуючи в голові різні варіанти. "Інакше ви б не намагалися втручатися в мої дослідження. Що було всередині? Що я з ним зробив? Де він зараз?"

"Ріддл, жодне з цих питань не має жодного відношення до того, як ми виберемося з часової петлі. Припини нас відволікати."

"Я не можу зосередитися. Мені *нудно*."

Не звертаючи уваги на скиглення Тома, Гаррі дістав свою книжку. "Ти говориш, як мій кузен Дадлі, і це не моя проблема".

"У певному сенсі це твоя проблема. Ви вибрали найнудніший день для переживання".

"Я згадаю про це наступного разу, коли хтось нападе на мене у ванній. Серйозно, заспокойся, добре? Я намагаюся читати."

Том роздратовано опустив погляд на власну книгу. Перед очима попливло, коли він намагався зосередитися на сторінці. Чому шрифт був таким дрібним і складним? Чому автор так довго писав?
Чому він мав таку слабкість до підливи?

Можливо, він міг би прикинутися, що йому потрібно в туалет. Мармурова ванна у ванній кімнаті префектів була чудовим місцем для того, щоб подрімати. Або ж він міг би спуститися на кухню і подивитися, чи зможуть домовики приготувати йому справжню каву. Кофеїн завжди робив свою справу.

З іншого боку, йому подобалося Гарріне товариство. З Гаррі йому не потрібно було витрачати енергію на те, щоб бути добрим; Гаррі вже знав його найтемніші таємниці. Те, що Гаррі був у курсі подій, заспокоювало його.

Не те, щоб він зізнавався в цьому вголос.

Звук стільця, що шкрябав по підлозі, прорвався крізь його думки.

"Ти переміг, я теж не можу зосередитися", - сказав Гаррі, згрібаючи волосся так, що воно нагадувало вороняче гніздо, як ніколи раніше. "Я піду на перерву".

Том дивився, як він запихає книжки в портфель, заскочений зненацька і трохи розгублений. "Куди ти йдеш?"

"На вулицю". Гаррі встав і потягнувся. Потім, несподівано для себе, він глянув на Тома. "Хочеш прогулятися?"

"Дуже добре", - сказав Том після відповідної паузи. Він не хотів виглядати *надто* з нетерпінням. "Трохи сонячного світла не завадило б."

Минуло кілька тижнів відтоді, як Том востаннє виходив за межі замку. Він уже й забув, якою гарною була погода тієї неділі: яскраве сонячне світло, пухнасті хмаринки в блакитному небі та омолоджуючий аромат *свіжого* повітря.

Учні кружляли у знайомих конфігураціях, за деякими винятками. Зокрема, Геґрід вів на галявині гурток в'язання, демонструючи свій напівзакінчений рожевий джемпер широко розплющені очі першокурсників і другокурсників. Він помітив Гаррі і помахав йому рукою. Гаррі помахав у відповідь.

"То ось чим займається Геґрід, коли тебе немає поруч, щоб помилуватися його акромантулами чи гарбузами", - прокоментував Том.

"У нього є *багато* інших друзів", - різко відповів Гаррі. "До речі, про друзів, де твої поплічники?"

"Їхнє справжнє ім'я - Лицарі Вальпургії".

Гаррі зупинився на місці й витріщився на нього. "Ти жартуєш, так? Це ж цілий язик не повертається."

"Я віддаю шану Вальпургієвій ночі, яка має велике магічне значення, хоча й не очікую, що ви це оціните".

"Так, але твій майбутній "я" називав своїх поплічників Пожирачами Смерті. Як на мене, набагато влучніше."

Не думайте, що Гаррі не оцінить, з якою увагою Том підходив до вибору назв для своїх послідовників. "Лицарі Вальпургії" були кращою грою слів, ніж жарт Гаррі про кота.

З іншого боку, "Пожирачі Смерті" звучали яскравіше і тематично більше відповідали Волдеморту.

Що ж, у нього було багато часу на роздуми.

"Відповідаючи на твоє запитання, - сказав Том, - вони відвідують Гоґсмід, готуються до балу Малфоїв, або роблять і те, і інше".

"Я здивований, що Діппет дозволяє учням відлучатися під час навчального семестру, щоб пообніматися з Гріндельвальдом. Я завжди чув, що він дуже суворо ставиться до правил".

"Так і є", - сказав Том, кисло пригадуючи, скільки разів Діппет відхиляв його прохання залишитися в Гоґвортсі на літо, - "але важко сперечатися з десятьма могутніми сім'ями про те, що бал може допомогти чарівній Європі досягти миру".

Гаррі пирхнув. "Тоді дехто буде дуже розчарований".

Хм, ще один завуальований натяк на майбутнє Ґріндельвальда. Перш ніж Том зміг дослідити далі, пролунав ще один знайомий голос.

"Гей, Гаррі, приєднуйся до нас!"

Заради Бога. Том забув, що Айлін Прінс тероризувала Гоґвортс своїм новим набором гобітів.

"Ходімо до озера", - прошепотів він, смикаючи Гаррі за рукав. "Я знаю гарне

місце. Гаррі кинув на Тома оцінюючий погляд. "Іду!" - крикнув він у відповідь.

"Що ти робиш?" прошипів Том. "У мене склалося враження, що ми йдемо на прогулянку, а не потураємо хаосу".

"Пожвавішай, Ріддле, - сказав Гаррі, і його зелені очі зблиснули пустощами. "Ти ж сам казав, що тобі нудно".

"І Гобстоунс допоможе?"

"Під час зборів команди ви виглядали дуже захопленим грою".

Серце Тома вискочило з грудей. "Ти стежив за мною?"

"Звісно. Я співкапітан, тож це моя робота - стежити за талантами. А тепер ходімо."

Гаррі ледь не потягнув його до Принцеси та її друзів. На траві вже було намальовано кілька кружечків, кожен з яких супроводжувався набором Гобстоунів. Господи, скільки ж у неї було наборів?

"Ми тут, Айлін", - сказав Гаррі.

"Хіба ви не виглядаєте затишними?" сказала Принц, хитро посміхаючись, спостерігаючи за рукою Гаррі, що обвила руку Тома.

Том проігнорував її надто очевидне підморгування і рвучко вивільнився з Гарріних обіймів. "Ми обговорювали справи".

"Що ж, ви прийшли дуже вчасно. Нам потрібно було ще двоє людей, щоб мати силу двох для інсценування турніру. Тепер ми можемо провести три раунди, перш ніж переможець зустрінеться з фінальним босом - мною!"

"Звучить заманливо", - сказав Гаррі, відсікаючи можливі зауваження Тома. "Посадіть нас з Ріддлом по різні боки кронштейна".

Усмішка Принца розширилася. "Я розумію. Це буде справжнє протистояння, чи не так?"

Вона змахнула паличкою, і на екрані з'явилися вісім імен, написаних мерехтливими літерами. Ще один змах - імена перегрупувалися у дві дужки по чотири гравці. Як і було обіцяно, Том і Гаррі опинилися в різних.

"Секція А, ви будете грати в цих двох колах, - сказала вона, показуючи жестами, - а секція Б, ви будете грати в цих двох".

"Не програй занадто рано", - сказав Гаррі Томові, перш ніж попрямувати до свого

кола та суперника. Том насупився, дивлячись йому в спину. Виклик прийнято.

Турнір розпочався. Першим суперником Тома був мишастий четвертокурсник Рейвенкло, який втратив упевненість, щойно Том почав завойовувати позиції. Він ледь не розплакався, що заощадило б Т о м о в і дорогоцінний час. На жаль, він вирішив продовжувати грати, сподіваючись відновити гідність. (Йому це не вдалося.)

Другою суперницею Тома була зухвала грифіндорка, яка грала агресивно, прагнучи швидкої перемоги. Однак вона теж втратила самовладання, коли ситуація змінилася на користь Тома, і він з блиском її відшліфував.

"Молодець!" сказав Принц, який спостерігав за другим поєдинком Тома. "Кажу тобі, Ріддле, у тебе справжній талант до Гобстоунз. Тобі справді варто приєднатися до команди на повний робочий день".

Том розправив зім'ятий халат і змахнув залишки рідини з "Гобстоунів". "Можливо", - сказав він, ні до чого не зобов'язуючись.

"Все готово, Гаррі?" запитав Принц.

Гаррі чистив окуляри на халаті, бо вже виграв матчі в брекетах
В. Він привернув увагу. "Час для Редла проти мене?"

Принц кивнув, ледь не вібруючи від хвилювання. "Всі? Ми готові до фіналу!"

Вона замахала руками, привертаючи увагу не лише гравців "Гобстоунз", а й студентів, що сиділи поруч. Том здригнувся, дякуючи, що часова петля збереже його репутацію. Уявіть собі, що він асоціюватиметься з Гобстоунами до кінця своєї гоґвортської кар'єри.

Повернувшись до Тома і Гаррі, Принс простягнула свій новий набір Gobstones. "Це обмежений тираж. Пишайтеся ним!"

Гаррі взяв його, насупивши брови від інтриги.

"І останнє, перш ніж ви почнете, - сказав Принц, насолоджуючись увагою після багатьох років буквального життя в кутку. "Ви повинні вклонитися один одному. Це правильний спосіб розпочати будь-який важливий матч".

Обличчя Гаррі сіпнулося. Том сильно підозрював, що він теж згадує свою дуель на цвинтарі з Волдемортом. Тим не менше, вони обоє вклонилися без зайвої метушні.

"А тепер..." Принц помахом чарівної палички розставив камінці на свої місця. "Матч починається! Нехай переможе найкращий гравець."

Том вирвався вперед, вибивши два гобіти Гаррі поспіль. В той час, як його суперник з Рейвенклову розбився б, бойовий дух Гаррі піднявся, і він незабаром наздогнав його, вибивши два гобіти Тома, не втративши жодного зі своїх.

Їхні стилі гри не могли бути більш різними. У той час як Том ретельно планував і виконував кожен крок, Гаррі покладався на швидку реакцію в поєднанні з сильними інстинктами. Як наслідок, ходам Тома протистояли сміливі маневри Гаррі, а ходам Гаррі - сила і точність Тома.

Перший вибух застав обох зненацька. Том з більшою силою, ніж передбачалося, штовхнув один зі своїх каменів у камінь Гаррі, забувши про особливість лімітованої серії. Перехожі сміялися і аплодували, коли ображений камінь щедро облив обох гравців жахливо їдкою рідиною.

"Гидота", - сказав Гаррі, витираючи щоку тильною стороною долоні. "Це не звичайна гоблінська слина."

"Секретна формула лімітованого набору, - самовдоволено сказав Принц. "Сьогодні ввечері вам знадобиться більше мила. Там, звідки воно взялося, є ще.

Том і Гаррі обмінялися похмурими поглядами.

Однак під час гри жоден з них не потурбувався прибрати за собою. Занадто багато було поставлено на карту. Спочатку Гаррі лідирував, потім Том, потім знову Гаррі. Принц оголошував їхні ходи на задньому плані, але Том вже давно її вимкнув. У внутрішньому колі залишилося лише кілька камінців. Настав ендшпіль.

На них палило сонце. Том засукав рукава і присів навпочіпки, не звертаючи уваги на свою неприваблиу позу і плями від трави. Це була не просто гра в камінці. Це було щось більше, щось схоже на повітряну дуель Гаррі з Волдемортом. Захоплююче, небезпечно і непередбачувано.

Натовп спостерігав за цим у враженій тиші. Спочатку вони жартома розділилися на команду Ріддла та команду Еванса - команда Ріддла, очевидно, була більшою - але незабаром об'єдналися, щоб підтримати обох з однаковим запалом.

Клацання. Гаррі втратив камінь. Міні-вибух. Ще

одне клацання. Том загубив камінь. Більший

вибух.

Все ще зв'язані, вони стали на коліна біля останнього кола, нахиливши голови на кілька сантиметрів один від одного, обмірковуючи свій наступний і, можливо, останній крок.

У Тома було два варіанти: він міг перестрахуватися і виграти час, або ж ризикнути всім і спробувати вирвати перемогу.

Рішення було швидким: там, де був задіяний Гаррі, не можна було

грати в безпеку. Вони обидва одночасно кинули останній камінь, що

залишився.

З гучним *тріском зіткнулися бички*. Обидва зловісно світилися. Гаррі застережливо зойкнув, але було вже запізно. Трава затремтіла від сили вибуху, вкривши обох смердючою рідиною *і зливою* іскор. Непідготовлений Том не встиг вчасно заплющити очі, і тепер рідина горіла.

Стогнучи від роздратування, Том спробував очистити своє бачення. Як тільки він вибереться з цієї часової петлі, він поклявся собі, що назавжди позбудеться набору Prince's Gobstones і зробить так, щоб ці лімітовані набори стали *безтиражними*.

Тепла рука ковзнула йому під підборіддя, щоб обережно нахилити його. *"Бичувати", - промовив* голос Гаррі, і його обличчя з'явилося в полі зору, зморщене від легкого занепокоєння і надто близько, щоб заспокоїтися. Він відмахнувся від Тома, що кучерявився на лобі. "Здається, я все витягнув".

Укус зник, на зміну йому прийшло приємне поколювання від Гарріного дотику. Том повільно моргнув і вдихнув. Навіть попри піт, що блищав на його лобі, Гаррі пахнув... приємно. Трохи солодкуватим, мабуть, від тих десертів, які він поглинав за кожним прийомом їжі.

"Загадка?" Гаррі клацнув пальцями. "Ти мене бачиш?"

"Так." Том швидко смикнув головою і відсторонився. "Так, я бачу тебе."

Вигуки нагадали йому, що перед ним аудиторія, в якій було більше, ніж кілька привітних облич. Гегрід сяяв, Лонгботтом плескав у долоні, а присутні слизеринці

розривалися між хвилюванням і жахом, дивлячись на розпатланого префекта. Айлін Принс виглядала абсолютно схвильованою.

Том підвівся на ноги. Шкода, що ця гра не зарахована, подумав він. Принц більше ніколи не отримає такого рівня виступу за "Гобстоунз".

"Хто буде протистояти тобі, Айлін?" запитав Гаррі. "Гадаю, у нас з Ріддлом нічия".

Принцеса похитала головою. "Немає сенсу грати зі мною. Ніщо і ніхто не може перевершити цей поєдинок. Ви обидва переможці. Вітаю вас!"

"Який приз?" вигукнув Лонгботтом, викликавши сміх у натовпі.

"Бички з автографом легендарного Альбера Муссо з Монако, звісно!" відповів Принц. "Я стояв *у* черзі минулого літа, щоб отримати їх. Я дам їх тобі за вечерею".

Всі знову зааплодували.

Над обвугленим каркасом їхніх кіл Гобстоунів Том і Гаррі зустрілися поглядами. У цю мить Том не потребував легілименції, щоб знати, що Гаррі поділяє той самий тріумф і захоплення. Ніхто, крім них, не пам'ятатиме цього матчу; цей спогад належав тільки їм.

Ця думка була теплішою за сонячне світло.

Примітки до розділу наприкінці

Канонічних джерел про Гобстоунів небагато, тому я змоделював його за неясними спогадами про гру в кульки в дитинстві. Не думаю, що я коли-небудь грав строго за правилами, але, з іншого боку, сумніваюся, що хлопці теж так би робили :)

delineate-creates намалював цей чудовий фанарт до сцени з Gobstones. Щиро дякуємо!

З'єднати крапки над "і

Примітки до розділу

> Я був радий бачити, що багатьом з вас сподобалася гра Gobstones у попередньому розділі :) Чесно кажучи, я й гадки не мав, що напишу так багато про Gobstones, коли починав цей фік, але хто я такий, щоб відмовляти хлопцям у їхніх сердечних бажаннях?
>
> Дякуємо за вашу підтримку і сподіваємося, що вам сподобається оновлення!

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Після турніру Гобстоунів напруга між Томом і Гаррі зменшилася, на зміну їй прийшли родинні стосунки. Тепер Том міг з упевненістю на 95% сказати, що Гаррі більше не відчуває до нього ворожнечі.

Тим часом дослідження не просувалися. За кілька тижнів - чи місяців? - у часовій петлі, вони вичерпали кожну дотичну до теми книгу з бібліотеки та особистої колекції Дамблдора. Вони були не ближче до виходу з часової петлі, ніж тоді, коли тільки почали свої дослідження.

"Нам потрібні інші ресурси", - сказав Гаррі одного ранку. Замість того, щоб гортати книжки, він малював дуже сварливого чоловіка, який розмахував капустяним листом. "Можеш надати нам доступ до бібліотек твоїх сусідів?"

"Я можу, але вони можуть бути не дуже корисними, - сказав Том. "Більшість з них готуються до балу, і коли ми отримаємо доступ до бібліотек, у нас буде щонайбільше кілька годин, щоб прочитати книги, перш ніж день почнеться знову".

"Це правда, але якщо ми не отримаємо більше книжок, ми зайдемо в глухий кут".

"Я згоден, і саме тому у мене є краще рішення". Том деякий час розмірковував над цим. "Треба піти до книгарні".

"Як Flourish & Blotts?"

"Ні. Та, яку я маю на увазі, належить далекій родичці Карактакуса Берка, тож вона продає букіністичні книги більш екзотичного походження, м'яко кажучи".

"Я був у Borgin & Burke. Уявляю, які книги ми там знайдемо."

"Справді?" здивовано перепитав Том. "І що ти там робив?"

"Переплутав поверх, і я опинився в провулку Ноктюрн замість провулку Діагональ. Жахливе місце, як на мене."

"Це не для всіх", - визнав Том. Зараз був не найкращий момент, щоб згадувати, що він думав про літню роботу в цій книгарні. "Так чи інакше, завдяки зв'язкам з "Боргін і Берк", вона зберігає книги, які вже не друкуються, або ті, які не підходять для більшості книгарень і бібліотек. Оскільки ми перебуваємо в часовій петлі, ми можемо купувати стільки книг, скільки захочемо".

"Це гарна ідея", - сказав Гаррі, відкладаючи вбік свої каракулі. "Справді гарна ідея. А де ця книгарня? До неї легко дістатися з Гоґвортсу?"

"Хогсмід, тож так, цілком доступний".

"А ще сьогодні поїздка до Гоґсміду", - сказав Гаррі, підхопивши. "Чого ж ми тоді чекаємо? Ходімо ловити карети."

Том ледве встиг погодитися, як його вивели з бібліотеки.

Гаррі підстрибував від нетерпіння протягом усієї поїздки, а Том сам кипів від хвилювання, коли карета, запряжена тестраллю, з вереском зупинилася. Гаррі дуже потребував зміни обстановки, хоча ще на четвертому курсі він почав уникати поїздок до Гогсміду, бо вони здавалися йому надто дитячими.

На його подив, Гаррі запропонував оглянути село, а не йти одразу до книгарні.

"Нам знадобиться кілька циклів, щоб знайти потрібну книгу, - пояснив він, - тож я міг би спершу дослідити Хогсмід 1940-х років".

Як виявилося, Хогсмід 1940-х років не надто відрізнявся від того, який знав Гаррі. Більшість крамниць проіснували до 1990-х років і, незважаючи на зміну власників, продавали схожі товари.

"Ми майже не змінилися за останні п'ятсот років, - зауважив Том, коли Гаррі висловив своє розчарування. "Чого можна очікувати від п'яти десятиліть?"

Брак новизни не заважав Гаррі відвідувати свої улюблені місця. Вони ходили до "Зонко", де через свою незграбність Гаррі ледь не перекинув полицю з чашками для кусання носа; до "Гладрагс", де він виявив тривожну зацікавленість шкарпетками моторошного кольору; і до "Ханідюкс", де він наїдався шоколадними цукерками та помадками з патоки.

Побачивши Гоґсмід через об'єктив Гаррі, Том знову відчув те дитяче здивування, яке він пережив під час своїх перших візитів. Колись він був зачарований світом чарівників, до якого нещодавно потрапив. Колись магія наповнювала його життя простими задоволеннями, а не слугувала лише інструментом для задоволення його амбіцій.

Однак, він провів межу в "Три мітли". "Я не люблю масляне пиво. Воно на смак як концентрована карамель. І ми втрачаємо надто багато часу. Де ваше почуття терміновості?"

Його протести впали на несприйнятливі вуха. "Ми перекусимо в пабі", - сказав Гаррі, знаходячи столик на двох. "Я знаю, що не тільки мені набридла їжа з їдальні. І якщо ми пропустимо

я знаю інший шлях назад".

"Який саме?" Том не знав, що між Гоґвортсом і Гоґсмідом є таємний прохід, і він годинами вивчав план замку.

Гаррі самовдоволено посміхнувся. "Мародер ніколи не розкриває своїх таємниць. Це лише на деякий час, і це буде моє задоволення".

Його частування закінчилося двома цистернами пива та "поживною" їжею з хаггісу, чорного пудингу та надто великої кількості варіацій пісочного печива.

"Дуже смачно", - задоволено зітхнув Гаррі, зробивши кілька ковтків масляного пива. "Гадаю, в цьому рецепті вони використовують густіший сироп. Треба буде якось запропонувати це мадам Розмерті".

Том пирхнув. Ніби масляне пиво потребувало більше цукру. Проте він мусив визнати, що їжа була більш ніж приємною, особливо хаггіс, який він вважав доволі варварською стравою.
Можливо, це було пов'язано з тим, що Три Мітли замінили овечі органи на органи гірського козла для більш насиченого, азартного смаку; можливо, це було пов'язано з його супутником під час трапези.

Гаррі вихилив останню порцію пива і схопив жменю печива. "Наче повернувся додому. Хоча хотілося б, щоб світ чарівників трохи просунувся вперед з 1940-х років".

"Як сильно змінився світ маґлів?"

"Ви будете здивовані. Ми висадимо людей на Місяць. У нас будуть комп'ютери. У нас будуть відеоігри. Це все одно, що перейти від чорно-білих фотографій до кольорових фільмів. Ви, мабуть, взагалі не впізнаєте Лондон. "

Половина слів Гаррі звучала як абракадабра. Водночас Том міг собі уявити потенціал маглівських технологій. Якщо між двома світовими війнами зброя так сильно розвинулася, то не було жодних сумнівів, що фабрики могли б виробляти в мирний час.

"Що таке відеоігри?" - з цікавістю запитав він.

"Вони - це люди, яких показують по телевізору? Уявіть, що ви можете ними керувати і виконувати завдання".

"Контролювати їх... чимось на кшталт Прокляття Імперіуса?"

"Ні, з ігровими контролерами". Гаррі замахав руками, намагаючись змоделювати "ігровий контролер" у повітрі. "І тобі не обов'язково керувати лише однією людиною. Ти можеш керувати багатьма різними людьми одночасно".

"Тому що ти хочеш захопити світ?" Том намагався зрозуміти.

"Ну, іноді, але не завжди. Іноді хочеться... збирати речі. Або пройти лабіринт. Або взагалі не контролювати людину. Це можуть бути блоки, або корабель, або тварина". Коли Том розгублено кліпнув, Гаррі застогнав. "Це важко пояснити, розумієш? Я грав

лише тоді, коли мій кузен хотів поділитися.

"Твій двоюрідний брат". Том згадав неприємних маґлів на краю першого спогаду Гаррі. "Ти ж виріс серед маґлів, чи не так? Вони були з тобою, коли Геґрід приходив до тебе в гості. Хто вони були?"

"Сім'я, якщо хочеш знати. Мої тітка і дядько. Мені довелося жити з ними після того, як Волдеморт убив моїх батьків. Вони не дуже люблять магію, як ти можеш собі уявити."

Це було те, що він залишив недомовленим. Білі кісточки пальців навколо його порожнього бака. Засклена напівпосмішка.

Гамір жвавого пабу стих, і світ звузився до них двох.

"Я можу", - відповів Том, бо дуже добре знав, як це - бути по той бік ворожого погляду. Він все ще міг уявити їх, дітей у сиротинці, які були надто дурними і звичайними, щоб оцінити магію. Вони називали його потворою, а потім тремтіли від страху, коли Том використовував свою магію у відповідь.

"Як би там не було. Не варто недооцінювати маґлів, їхнє майбутнє досить дивовижне. Хочеш решту пудингу?"

"Ні, дякую. Я вже поїв."

"Чудово, я теж закінчив. Підемо до книгарні?"

Том вирішив не реагувати на незграбну спробу Гаррі змінити тему. "Так, давай".

Книгарня була розташована на бічній дорозі від Хай-стріт. Приземкувата і непримітна будівля з вигнутими вікнами, заокругленими фасадами, темними навісами і невеликою вивіскою "Лігво *Лоретти"*.

"Ви, мабуть, жартуєте, - сказав Гаррі. "Це ж мадам Падділфут. Або буде належати."

"Де - о, жахливе місце для побачень". Том посміхнувся, коли Гаррі мимоволі здригнувся. "Говорячи з особистого досвіду, я припускаю. Хто був тим нещасливим чарівником чи відьмою?"

"Крім мене? Відьма з Рейвенкло, в яку я був *дуже закоханий.* Це була її ідея прийти, а не моя."

"Чому нічого не вийшло?" Тому було просто цікаво. Зовсім не ревнував.

"Я був свідком того, як Волдеморт вбив її хлопця, тож вона продовжувала розпитувати мене про його останні хвилини, а це було останнє, про що я хотів говорити. Можливо, ти його пам'ятаєш. Це сталося на цвинтарі".

Кладовище... так, молодий чоловік на землі. Том замислився, хто він такий. "Чи б у в він другом?"

"Він міг би бути", - сказав Гаррі, і Том протверезів.

Коли вони увійшли, задзвонили дзвони. Всередині книгарні було тісно і затінено. Подовжувачі були використані в основному для розміщення книжкових полиць, залишаючи лише вузькі проходи для покупців, а єдиним джерелом світла були бра у формі черепа, розміщені через непарні проміжки вздовж стін. Як і під час попередніх візитів Тома, інших покупців не було. Власниця Лоретта кивнула Томові на знак впізнавання зі свого місця за прилавком, перш ніж повернутися до свого журналу.

"Ніяких літаючих тролів, тож я називаю це покращенням", - сказав Гаррі, роззираючись довкола. "З чого почнемо?

"Книжки не розставлені по полицях у певному порядку, тож нам доводиться шукати їх по всій книгарні. Хоча старіші книжки, як правило, знаходяться в глибині магазину".

Том попрямував у тому напрямку, а Гаррі пішов за ним. "Ти часто тут буваєш?"

"Я намагаюся зайти кілька разів протягом навчального року. Це одне з небагатьох місць, де можна придбати книжки на острові Гор".

Він зупинився сам, але Гаррі звузив очі. "Горокракс."

"Так." Немає сенсу заперечувати; Гаррі розпитував Слизорога про це, тож він знав. "Гадаю,

ти не знайшов би це місце випадково".

"Безсмертя - цілком легітимна галузь дослідження, і я далеко не перший чарівник, який х о ч е жити вічно", - сказав Том. "Скільки їх створив Волан-де-Морт? Мабуть, йому вдалося створити *кілька*".

"Це вже не має значення. Вони зникли. Ось що трапляється, коли ховаєш усюди шматочки своєї душі".

Том був вражений, незважаючи на себе. "Тобі справді вдалося знищити Волдемортові горокракси?"

"З допомогою, так. Він вибрав для своїх горокраксів найяскравіші предмети і місця, щоб їх було неважко знайти. Якби це були випадкові дрібнички, заховані у випадкових місцях, він би не втратив їх так легко через зграю підлітків".

Том насупився. Він хотів, щоб його горокракси мали важливе значення, але не подумав про те, що їх буде легше знайти. Мабуть, треба було переглянути операцію "Діадема Рейвенкло".

"Страта Волдеморта залишила бажати кращого, - визнав він. "Але сам намір не є хибним. Якби у вас був шлях до безсмертя, хіба б ви ним не пішли?"

"Навіщо мені це? Всі мої друзі були б мертві. Я був би надзвичайно самотнім, і всі дивилися б на мене і думали, що *це Гаррі Поттер, сумний старий, який відмовляється вийти з відра*".

"Це проблема лише для тих, хто сентиментальний і покладається на інших у своїх бажаннях. А уникнення смерті - це лише один із наслідків безсмертя. Уявіть собі, що у вас є необмежений час, щоб розвивати сферу магії без обмежень звичайної людської тривалості життя".

"У нас зараз необмежений час. Здається, ти не дуже ним насолоджуєшся".

"Зараз ми застрягли в одному дні. Це не одне й те саме."

"Проте, я впевнений, що у вас закінчаться речі, які ви будете робити, коли станете безсмертними. До речі, цікавий факт з 1990-х: сонце колись вибухне і знищить нас. Тож ми не можемо уникнути смерті, незважаючи ні на що".

"Я не вірю в цю маглівську наукову нісенітницю".

"Як хочеш, але я все одно раджу тобі не робити горокраксів". Гаррі перевів погляд на полиці. "Без них тобі було б краще.

"А, так, пригадую, ти згадував, що я був досить симпатичним до всієї цієї історії з горокраксами".

"Так", - розгублено відповів Гаррі. Він узяв з полиці книжку і, мружачись, намагався розгледіти її зміст. "Я думала, що ти найгарніший..."

Він зупинився, його червоні щоки світилися в тьмяному світлі.

На обличчі Тома з'явилася усмішка, розвіявши похмурість, що виникла під час їхньої попередньої розмови. "То ти справді вважаєш мене вродливим".

"*Порівняно*. Твоє майбутнє "я" встановлює надзвичайно низьку планку. Слухай, ми можемо зосередитися? Ти допоможеш мені з дослідженням чи ні?"

"Добре", - сказав Том, але посмішка не зникала остаточно. Він знав, що він гарний. - Він, звісно, щоранку перевіряв себе в дзеркалі - але йому ніколи не набридало, що Гаррі неохоче зізнається, що вважає його привабливим.

Якийсь час вони шукали мовчки. Кілька переплетених вручну манускриптів спочатку здавалися багатообіцяючими, але більшість з них виявилися ненадійними розповідями про часові дивацтва, а решта були надто нерозбірливими, щоб їх можна було розшифрувати навіть за допомогою заклинань. Винахід маґлівських друкарських верстатів відправив чарівне письмо на смітник.

Коли Том стане міністром магії або кимось не менш впливовим, він збирається зробити так, щоб чистописання стало частиною навчальної програми Ґоґвортсу.

Гаррі ахнув.

Том одразу ж переклав книгу, яку переглядав. "Що ти знайшов?" - нетерпляче запитав він, перехилившись через його плече. Книга, яку тримав Гаррі, не виправдала його очікувань. "Це... схоже на дитячу книжку".

Дійсно, на титулі було написано "*Казки барда Бідла"*, а на обкладинці - карикатурні зображення чарівників і відьом, що підкреслювало схожість з пошарпаними томами казок братів Грімм у бібліотеці сиротинця.

"Так і є. Бард Бідл збирав дитячі казки, а чарівні родини читали їх своїм дітям".

Гаррі гортав книгу, поки не зупинився на історії під назвою "*Казка про трьох братів"*. Том насупився. "Там йдеться про подорожі в часі чи часові петлі?"

"Не зовсім. Гаррі закрив книгу і притиснув її до грудей. "Але в мене є теорія. Ця книга стане ключем до виходу з часової петлі."

"Ця книга?"

"Так." Гаррі витягнув з кишені жменю монет і попрямував до прилавка. "Я поясню у кареті.

Гаррі, який завжди дражнився, придумав пояснити це тим, що Том читав "*Казку про трьох братів"* дорогою до Гоґвортсу в кареті.

Жили-були три брати, - починається історія, - *які в сутінках мандрували самотньою звивистою дорогою.*

Далі все ставало ще більш фантастичним. Брати зустріли Смерть, яка була тілесною істотою, і кожен з них отримав магічний артефакт, щоб перемогти Смерть: могутню паличку, яка могла перемогти будь-якого ворога, камінь, який міг нагадати про померлих, і плащ, який міг сховати від усіх і всього.

На жаль, Смерть виявилася набагато хитрішою і використала ці артефакти, щоб забрати братів собі, в тому числі і найрозумнішого молодшого брата, який вирішив, що не хоче жити вічно.

Іншими словами, казка слідувала структурі типової маглівської казки, де використовувалися недосконалі персонажі, щоб донести до читача мораль. Як нудно. Якби Том хотів казки, він міг би піти до Вула.

"Що ти думаєш?" запитав Гаррі, коли вони знову сіли за столик у бібліотеці.

"Про історію? Матронам у Вулі вона б сподобалася, але я не бачу, яке відношення вона має до нашого становища".

Гаррі присунув стілець ближче, ставши в позу людини, яка збирається розповісти темну таємницю. Незважаючи на скептицизм Тома, він не міг не нахилитися до нього.

"А ось тут починається найцікавіше, - сказав Гаррі, торкаючись "*Казки про барда Бідла"*. "Перш за все, це реальна історія. Брати були реальними історичними особами. Вони походили з родини Певереллів".

"Я ніколи про них не чув". Том провів роки, розшукуючи старі чарівницькі родини, тож мав би пам'ятати таке характерне ім'я, як Певерелл.

"Їхній чоловічий рід вимер сотні років тому, але вони одружилися з іншими сім'ями, тож кровна лінія все ще тут. Ми обидва походимо від них".

"Ми *родичі*?" Том витріщився на Гаррі, наполовину здивовано, наполовину з жахом. "Тому ти розмовляєш парселтінґом?"

"Ні, не будь дурнем. Наші *предки* були такими багато століть тому. Твій рід походить від другого брата Кадма, а мій - від третього брата Ігнота".

Як зручно, що Гаррі отримав можливість називати найрозумнішого брата предком, а Том залишився з закоханим дурнем.

Принаймні, вони не були настільки спорідненими.

Це було полегшенням. "Гаразд, отже, брати

існують", - сказав Том. "Продовжуй."

"По-друге, існують три магічні предмети. Перший брат винайшов Бузинну паличку, другий брат винайшов Камінь Воскресіння, а третій брат винайшов Плащ-невидимку. Разом вони називаються Дарами Смерті".

"Я ніколи не бачив, щоб про них згадували в книжках з історії".

"Бузинна паличка обов'язково згадується в книжках з історії, бо нею користувалися багато могутніх темних чарівників, але під різними іменами. А дві інші були передані нащадкам, які не усвідомлювали їхнього значення. Одну з них ти й сам бачив".

У Тома відвисла щелепа. "Справді?"

"Так. Мій плащ-невидимка - це плащ з історії". "Той

плащ, який ти позичив Уоррену, належав Смерті?"

"Смерть, або мій предок Ігнот. Це передається в моїй родині з покоління в покоління".

Том пошкодував, що не придивився краще до плаща, який здавався цілком звичайним у ванній кімнаті. Тоді в його голові промайнула інша думка.

"Якщо ти походиш від третього брата і маєш плащ, то за цією логікою, хтось у моїй родині має камінь".

"Так, - відповів Гаррі. "У сім'ї твоєї мами є перстень-обручка, а камінь у ньому - Камінь Воскресіння".

Голова пішла обертом, Том відкинувся на спинку сидіння. Він уявляв собі Ґонтів могутнім чистокровним родом, зважаючи на їхні зв'язки з Салазаром Слізеріном. Дізнавшись, що вони також володіють артефактом Смерті, він відчайдушно хотів зустрітися зі своїми вцілілими родичами.

І не лише з живими. Він міг би зустрітися з мертвими, наприклад, з матір'ю - ні, вона була надто слабка, він не став би витрачати на неї час. Радше він міг зустрітися з Салазаром Слізеріном і Кадмусом Певером -

"Камінь не такий могутній, як ти думаєш, - тихо промовив Гаррі, ніби читаючи його думки. "Мертві не повертаються".

З деяким небажанням Том смикнувся і повернувся до реальності. Неважливо, він міг просто розмовляти з мертвими. Якщо вони могли передати йому свої знання, ніхто не міг його зупинити. Навіть Дамблдор.

"Гаразд, Дари існують", - сказав він, коротко кивнувши головою. "Продовжуй."

"По-третє, - сказав Гаррі, востаннє глянувши на Тома, - легенда свідчить, що той, хто збере всі три дари смерті, стане Повелителем Смерті".

"Що це означає?"

"Ніхто не знає напевно, але одна з переважаючих теорій полягає в тому, що він дарує безсмертя. Поки три артефакти залишаються у них, Володар Смерті не може померти, якщо тільки вони самі цього не захочуть".

Том склав руки. "Це схоже на видавання бажаного за дійсне. Якби існував кращий шлях до безсмертя, ніж горокракс або еліксир життя, то про це було б написано набагато більше книг, ніж дитяча казка".

"Щоб знати напевно, чи це правда, чи ні, хтось повинен об'єднати Дари, а цього ще ніхто не робив". Гаррі зробив паузу для драматичного ефекту. "Розумієш, до чого я веду?"

"Ти хочеш сказати, що Володар Смерті пов'язаний з петлею часу".

Том хотів, щоб його зауваження було дошкульним, але Гаррі охоче кивнув головою. "Саме так! Пам'ятаєш мою пропозицію, що нам треба зробити реверс-інжиніринг того, як я потрапив у лімб?"

"Що, якщо я правильно пам'ятаю, ми погодилися, що це була *смішна* теорія".

"Ні, не було. Я просто не до кінця продумав план до цього моменту. Стати Володарем Смерті - це ключ до мого повернення в лімб".

"Ти, мабуть, жартуєш." Як завжди, Гаррі не мав жодного сенсу у своїх логічних стрибках. "Чому б це мало спрацювати?"

"У майбутньому я був Володарем Смерті, а тепер опинився в лімбі".

Том витріщив очі. Скільки ж сюрпризів мав Гаррі в рукаві? "Ти? Як?"

Гаррі розвів руками, трохи зніяковіло. "Це довга історія. Я не збирався цього робити, і в цьому було багато везіння. Але так, я став володарем усіх Дарувань. Я маю на увазі, повинна ж була бути причина, чому я пережив смертельне закляття Волдеморта, чи не так?"

Якщо подумати, Том ніколи не переставав дивуватися, як Гаррі пережив те вбивче закляття в лісі. Він був надто наляканий спогадами Гаррі про Волдеморта, надто захоплений подіями, які не міг контролювати.

І, звісно, з усіх, хто міг *би* отримати цю вищу форму безсмертя, це був Гаррі, який десять хвилин тому читав Томові лекцію про марність життя у вічності. Мати Магія була вкрай упередженою.

"Ти обговорював це з Дамблдором?" запитав Том. "Він згоден?"

"Звісно, що так, і з моїм, і з твоїм. Мій Дамблдор мав іншу теорію, - Гаррі трохи розгубився, - але її неможливо відтворити. Тобто, технічно можна, але я б не хотів. А твій Дамблдор сказав, що проконсультується з колегами, коли станеться петля часу".

"Тож ти можеш помилятися. Наступного разу ти можеш померти прямо тут. І ти все ще можеш сісти не на той поїзд і залишити нас тут у пастці".

"Це другий ключ, сам потяг не має значення", - сказав Гаррі, знову пожвавлюючись і плутаючись у словах, поспішаючи поділитися своїми думками. "Лімбо - це спосіб повернутися в майбутнє, а не спосіб розірвати часову петлю. Повелитель Смерті - це засіб закінчити перебування в лімбі. Моє бажання - повернутися в майбутнє і перемогти Волан-де-Морта. Отже, якщо ми пов'яжемо все разом, то знову стати Володарем Смерті має задовольнити умову розірвання петлі".

У цьому плані була лазівка, повинна була бути, але поки що перезбуджений мозок Тома нічого не розумів.

"Припустимо, ти маєш рацію, - сказав він. "Як стати Володарем Смерті? Якби це було легко, багато людей вже зробили б це". Включаючи самого Тома.

"У мене є перевага, тому що я знаю, де знаходяться інші дві святині".

Ох. Це було цікаво. "Де?"

"Як я вже казав, камінь у вашій родині..." Серце Тома

тьохнуло. "Ти знаєш, де Ґонти."

"Так. Вони... ну, твій дядько живе в маленькому маглівському містечку під назвою Літл Генглтон. Твої дідусь і бабуся вже померли".

Смерть бабусі та дідуся, яких він ніколи не знав, залишила по собі відгомін жалю без смутку. А Малий Ганглтон... так, це ім'я пролунало в його пам'яті. Воно з'явилося під час його генеалогічних досліджень, хоча він не розумів, чому нащадки Слизерина вирішили жити в маглівському селі.

"А паличка?"

"Бузинна паличка..." Гаррі здригнувся. "Вона зараз у Ґріндевальда.

Його слова не одразу дійшли до мене.

"Ти з глузду з'їхав? *Ґріндельвальд?* Ти справді віриш, що зможеш отримати паличку від *нього*?"

Могутніші чарівники десятиліттями намагалися перемогти цього божевільного, та кожна спроба закінчувалася смертю або Нурменгардом.

"У нас є перевага в майбутніх знаннях. І я не кажу, що ми повинні вбити його, чи навіть викликати на дуель. Просто вкрасти у нього паличку."

"Чудова ідея. Вкрасти чарівну паличку у Ґріндельвальда набагато простіше. Цікаво, чому *ніхто не намагався це зробити* раніше? Насправді, це настільки просто, що ми не тільки зробимо це, але й зробимо в той же день, що й пограбуємо мою сім'ю".

У Гаррі відвисла щелепа. "Це не неможливо. Ми маємо необмежений час. Нам просто потрібен план гри, тренування, і врешті-решт ми виконаємо його досконало".

"Ми говоримо не про гру в квідич, Гаррі. Ми говоримо про могутню чистокровну родину і небезпечного темного чарівника".

"Слухай, це справді може спрацювати, - наполягав Гаррі. "Ми знаємо, що Ґріндельвальд буде сьогодні на балу в маєтку Малфоїв. Тож вдень ми можемо піти в Малий Ганглтон, щоб забрати камінь, а ввечері підемо на бал, щоб забрати паличку".

"Ти навіть не запрошений на бал".

"Я буду видавати себе за одного з моїх родичів Поттерів. Ми всі виглядаємо однаково. Дрібні деталі, які я зможу з'ясувати пізніше".

Том потер обличчя. Гаррі Поттер був упертим, як бегемот, коли вхопився за ідею.

"Чому ти так не хочеш спробувати?" запитав Гаррі. "Це краще, ніж сидіти над нескінченними книжками, і я впевнений, що тобі цікаво, чи вийде".

Гаррі мав рацію. Тому набридло щодня сидіти в бібліотеці, і, чесно кажучи, вирушати в пригоди з Гаррі було весело завдяки його непередбачуваності.

Були й інші переваги. Він міг зустрітися зі своєю сім'єю під захистом часової петлі. Він міг оцінити Ґріндевальда зблизька. І якщо він коли-небудь захоче отримати титул Повелителя Смерті... що ж, допомогти Гаррі зібрати дві дарунки - це було б для нього чудовою нагодою.

Нарешті, якби божевільний план Гаррі справді спрацював, їхній час, що залишився в петлі, був би обмеженим. Вони нарешті змогли б повернутися до свого нормального життя.

Їхнє нормальне і окреме життя.

У Тома щось зав'язалося в животі від думки про те, що Гаррі повернеться у своє яскраве і барвисте майбутнє, залишивши його на сліпучому, але самотньому троні в лігві Слизерина.

Зосередься, нагадав він собі. *Подумай про Ґонтів. Подумай про Дари*.

"Загадка?" Гаррі постукав вказівним пальцем по рукаву. Його обличчя знову було надто близько. "З тобою все гаразд? Ти трохи відключився."

Моргнувши, Том зрозумів, що дивився на Гаррі. "Це масляне пиво", - сказав він, відводячи очі. "Я ж казав, що воно надто солодке".

Гаррі розрівняв насуплене чоло. "Щоб віддячити тобі за допомогу, я покажу тобі кухню Гогвортсу. Домовики дуже привітні і з радістю приготують нам на вечерю щось новеньке".

"Хабарництво не допоможе - хіба вони це зроблять?"

"Безумовно. Вони люблять бути корисними." Гаррі потер потилицю. "Тільки не кажи моїй подрузі Герміоні, вона не зрадіє.

"Зачекай, якщо я правильно розумію, ти міг би врятувати нас від харчової одноманітності весь цей час, і досі нічого не говорив?"

"Я *забув*, гаразд? Але тепер будеш знати на майбутнє".

Том проковтнув. З огляду на потенційний кінець часової петлі, слово "*майбутнє"* набуло іншого, зловісного значення.

"Дуже добре. Я згоден спробувати твій божевільний план, хоча залишаю за собою право судити".

"Чудово!" Гаррі схопився на ноги і почав збирати речі. "Якщо поквапимося, то встигнемо до обіду. Ти вже знаєш, що хочеш їсти? Гадаю, я б з'їв м'ясного п и р о г а . Або рулетики з сосисками. Або, може, гарний стейк. Що завгодно, тільки не горох з підливою".

"Стейк - це непогана ідея", - сказав Том, не роздумуючи.

Виходячи з бібліотеки вслід за балакучим Гаррі, він намагався ігнорувати відчуття стиснення в грудях. Сподівався, що добре приготований стейк позбавить його цих дивних сентиментів.

Примітки до розділу наприкінці

У каноні Гаррі виголошує промову перед Волдемортом про те, що він є володарем Старшої палички, невдовзі після його "смерті", тож я припускаю, що він також з'ясував, хто є власником палички до цього моменту в "*Грі"*.

Добре це чи погано, але Гаррі зазвичай придумує плани і бере з собою решту золотого тріо. Цього разу він взяв Тома, тож давайте подивимося, куди вони потраплять :D

Цитата: пряма цитата з початку *"Казки про трьох братів"*.

Саймон каже

Примітки до розділу

Ласкаво просимо назад, дякуємо вам за те, що ви тримали руку на пульсі божевільних пригод хлопців. Ми майже підійшли до кінця: ця глава прокладає шлях до останнього акту історії.

Сподіваємося, вам сподобається оновлення!

Під час підготовки до операції "Камінь і чарівна паличка", як її охрестив Гаррі, кімната зі схованками перетворилася на військову кімнату. Щоранку вони переглядали останню версію плану битви. Іншими словами, Гаррі розігрував їхні рухи, пересуваючи два гобстони на грубо намальованих мапах Малого Ганглтона та Маєтку Малфоїв, слідуючи графіку, який постійно змінювався, що і коли повинно було статися.

Том не міг не смикатися щоразу, коли вібрував гобстоун, але поки що нічого страшного не траплялося. Тим часом він взяв на себе роль виявляти недоліки у грандіозних планах Гаррі, і робив він це з великим апломбом.

"Я придумав, - сказав Гаррі, підштовхуючи вперед Гаррі-Камінь і Ріддл-Камінь, яких він ласкаво називав Гаррі-Стоун і Ріддл-Стоун. "Зрештою, нам не обов'язково їхати до Гоґсміду на Лицарський автобус. Ми можемо скористатися моїм плащем або Розчаруванням, дістатися до точки появи у Гоґвортсі і перенестися безпосередньо до Малого Вішалки".

"Ти достатньо хороший, щоб витягнути когось у бік?" З'являтися було однією з навичок, яку Том ще не опанував, зважаючи на обмежені можливості практикуватись у школі.

"Досить добре", - відповів Гаррі, що не викликало особливої довіри. "Морфін Ґонт живе ось тут, тож ми повинні приземлитися тут, щоб решту шляху пройти пішки. Таким чином ми не потривожимо його, з'явившись прямо на порозі". Гаррі-Камінь і Ріддл-Камінь зупинилися перепочити на даху однобокого будиночка, що притулився до дерев-паличок. "Гадаю, нам знадобиться щонайбільше година, щоб дістати камінь, і ми зможемо повернутися до Гоґвортсу з кількома годинами в з а п а с і до вечері".

"*Максимум* годину? Ми крадемо дорогоцінний сімейний артефакт. Мій дядько його не віддасть."

Гаррі почухав носа. "Я дуже сумніваюся, що він зможе затримати нас надовго, але якщо нам знадобиться дві чи навіть три години, у нас ще більш ніж достатньо часу, щоб підготуватися до балу. Поки що все гаразд?"

Том прикусив губу. В ідеалі він хотів би мати більше часу на розмови з дядьком, але він

припускав, що родинні зв'язки будуть складними, якщо він планує вкрасти у нього.
"Дуже добре", - визнав він.

"Гаразд, тоді переходимо до маєтку Малфоїв". Гаррі поклав Гаррі-Камінь і Ріддл-Камінь на дах погано змальованого маєтку. "Ти казав, що твій ключ активується о сьомій вечора, і в тебе є година, щоб ним скористатися, а вступний танець починається о пів на дев'яту. Отже, у нас є півтори години, щоб загнати Ґріндельвальда в кут і викрасти його паличку".

Затамувавши подих, Том чекав, але нічого не відбувалося. "І це все?"

"Ось так. Якщо ми зможемо виконати цю послідовність, як я описав, я стану

Володарем Смерті." "Ти упускаєш один важливий момент."

Гаррі поплескав себе долонею по лобі і зітхнув. "Знаю, знаю, але я вже придумав рішення. Ми викрадемо Поттера і сховаємо його десь".

"Перепрошую?"

"Може, мій двоюрідний дідусь Чарлус, у нього є запрошення. Треба вирубити його, поки я не дістану паличку, а потім оживити. Хм, це значно ускладнює розрахунок часу..."

"Ні". По тому, як Гаррі говорив, його можна було прийняти за злочинця. Повага Тома до Волдеморта впала ще на кілька щаблів. Насправді, зараз він шкодував про свій життєвий вибір, дозволивши Гаррі керувати плануванням. "Я не це мав на увазі. У тебе справді найбезглуздіші ідеї".

"Не хвилюйся, я вже робив це раніше, і чарівник, за якого я себе видавав, чудово пережив це випробування. А цього разу нам навіть не знадобляться багатоцілющі зілля, бо я вже виглядаю як Поттер
-"

"Ми *не* викрадатимемо жодного Поттера, - твердо сказав Том.

"Зараз не час для твоїх непередбачуваних почуттів. Мені треба потрапити в Маєток". Гаррі зробив паузу. "Я маю на увазі, я гадаю, я міг би піти з Вальбургою, вона пропонувала.

"З Вальбургою теж не підемо! Ми можемо вибрати Поттера, який не буде на балу, і підробити для нього запрошення".

"Запрошення не можна підробити. Воно має бути вишуканим і єдиним у своєму роді".

Том вихопив своє запрошення з сумки і тицьнув його Гаррі в обличчя. "Ти можеш його підробити".

Гаррі перегорнув запрошення Тома, старанно написане Абраксасом на кремовому папері, і підняв брови. "Ого, ти можеш прочитати цей безлад?" Хихикаючи, він повернув його назад. "Не дивно, що ти подумав, ніби я хочу вбити..."

" Йдемо далі, бо я не *це мав на увазі*". Том натиснув на запрошення, яке подвоїлося і стало "ключем". "Ключ-відмичка працює в певний часовий проміжок. Він не поверне

нас до Гоґвортсу раніше десятої години. Якщо ми вкрадемо паличку у

Гріндельвальд перед танцем, наступні півтори години нам у потилицю дихатиме розлючений Темний Лорд".

"А, це було б незручно, так".

"Не кажучи вже про те, що навколо нього буде занадто багато людей, які намагатимуться втертися в довіру під час урочистого прийому та вечері. Хтось помітить, якщо ми спробуємо щось зробити, тож нам доведеться чекати, поки танець не почне відволікати всіх".

Гаррі занепокоєно закусив нижню губу. "А що нам робити до того часу? Набивати пики? Обніматися з твоїми посіпаками?"

"Ми будемо танцювати і розчинимося. Ти що, ніколи не була на справжньому балу?"

"Власне кажучи, я так і зробила, з халатами і всім іншим. І після цього моя дівчина відмовлялася зі мною розмовляти цілий тиждень". Гаррі знизав плечима на недовірливий погляд Тома. "Скажімо так, я був жахливим кавалером. І танцюристом".

"Це неприйнятно. Ви наражаєте нас на небезпеку."

"Те, що я не вмію ходити на побачення і танцювати, не має жодного відношення до цієї місії".

"Абсолютно точно. Ти себе видаси. Усі чистокровні, навіть такі ліберально налаштовані ідіоти, як Поттери, гарно танцюють".

Гаррі схрестив руки. "Тоді я не танцюватиму."

"Не можна не танцювати на привітальному балу Гріндельвальда. Це величезний знак неповаги." Том заперечив. "Якщо ти видаєш себе за Поттера, то мусиш поводитися, як належить. Ти повинен діяти і дихати чистою кров'ю..."

"*Дихати* чистою кров'ю?"

"Крім того, Гертруда Мелфой накинеться на вас, як яструб, якщо побачить, що ви не насолоджуєтеся її дорогоцінною бальною залою. Її домовики, мабуть, цілий місяць полірували мармурову підлогу. Ні, я не дозволю тобі справити погане враження".

"Яке враження? Вони нас не запам'ятають."

"Якщо петля закінчиться, то згадають."

Гаррі застогнав і припав до стіни. "Чистокровні повинні навчитися не лізти не в свої справи. Ти думаєш, є закляття, яке зробить мене хорошим танцюристом?"

"Не треба заклинань. Я навчу тебе танцювати."

"Ти жартуєш, так?"

"Анітрохи. Я добре знаюся на соціальних танцях".

"Звісно, що так, - похмуро пробурмотів Гаррі. "Мабуть, занадто багато разів був ласим шматочком для чистокровних".

Том знизав плечима. Він дуже добре розумів те, чого не розумів Гаррі: кожна соціальна функція - це можливість справити враження та інвестувати у своє майбутнє. Одного лише позбуття маглівського імені було недостатньо, щоб вирвати його з темряви напівкровного слизеринця і перетворити на лорда Волдеморта.

Якби йому довелося перейняти манеру поведінки зарозумілого аристократа, він би зробив це без жодних роздумів. Якби йому довелося бути цукеркою для рук, щоб отримати визнання, нехай так і буде. Особливо, коли ця цукерка була такою ж привабливою і харизматичною, як і він сам.

Гаррі скуйовдив волосся. "Нам знадобляться тижні в часовій петлі, щоб навчити мене всіх танців".

"Саме тому я навіть не буду намагатися. Ми зупинимося на вальсі. Він досить легкий, і якщо ти опануєш найпоширеніші варіації, ми зможемо пройти через бал, не привертаючи до себе небажаної уваги".

Гаррі скручував і розкручував пальці, ведучи явну боротьбу з самим собою. Врешті-решт, він упав уперед, зазнавши поразки.

"Добре", - погодився він. "Але тобі не дозволено крутити або занурювати мене".

"Це просунуті кроки, тому я не маю наміру цього робити", - сказав Том. Принаймні, не сьогодні. "Ходімо?"

"Зараз?" Гаррі був наляканий.

"Чи не хотіли б ви відкласти на майбутнє і ще більше затягнути реалізацію свого плану?"

Побачивши мудрість Томової логіки, Гаррі насупився і схопився на ноги. Приховуючи тріумфальну посмішку, Том змахнув чарівною паличкою, спершу прибравши їхні папери, а потім вичаклував чарівне радіо. На третьому курсі Оріон познайомив своїх сусідів по гуртожитку зі станцією, яка цілими днями транслювала бальну музику, готуючись до партнерства з Лукрецією на її балу дебютанток.

Сьогодні на вокзалі панував настрій Штрауса. Коли бадьорі ноти "*Голубого Дунаю"* заповнили кімнату, на обличчі Гаррі з'явилася тривога. Його погляд метався між радіоприймачем і дверима.

"Це обов'язково?" - запитав він, вимикаючи радіо. "Ти можеш навчити мене кроків без музики".

"Вкрай необхідно". Том знову увімкнув радіо. "Танці - це не просто рух. Кожен може рухатися, але ви не танцюєте, якщо не рухаєтеся цілеспрямовано і в ритмі".

"Музика нічого не зробить. Я глухий."

"Тим паче". Том зробив кілька кроків уперед, а Гаррі кілька кроків назад,

притиснувшись спиною до стіни. "Перестань бути стінною квіткою, партнери в танці повинні фізично торкатися один одного".

"Я б не хотів."

"Не соромтеся бути складним, але чим раніше ми почнемо, тим швидше закінчиться біль".

Гаррі блиснув очима. "Гаразд", - сплюнув він. Він не відступив, коли Том наблизився. "Не більше дотиків, ніж потрібно".

"Поклади руку на моє праве плече", - сказав Том, ковзаючи своєю рукою по лівій лопатці Гаррі, викликаючи у Гаррі мимовільне тремтіння. "Тепер дай мені свою праву руку".

Гаррі захисно скрутив руку, притиснувши її до себе. "Чому?"

"Бо я хочу його поцілувати". Том пирхнув, коли Гаррі роззявив рота. "Бо я веду нас, дурню."

"Зачекай. Чому це ти ведеш?" "Я

вчу тебе."

"Але я старший." "І

нижчий."

Гаррі випнув груди, не надто намагаючись вирівняти різницю у зрості. "Знаєш, мені доведеться танцювати з відьмами. Вони чекатимуть, що я буду лідером".

"Спершу тобі потрібно навчитися слідувати. Тоді ми зможемо поговорити про лідерство", - сказав Том, ігноруючи укол ревнощів при вигляді Гаррі, який танцює з іншими людьми. Він знайде якийсь спосіб вберегти його від спраглих відьом. "А тепер посміхнися, ти ж не на похороні. Вдай, що тобі принаймні приємно".

Гаррі скривив обличчя в усмішці, яка могла б бути схожою на посмішку, але в будь-якому разі була вимученою і болісною.

"І розслабся, ти жорсткіший за дерево".

З багатостраждальним зітханням Гаррі притулився до Тома і навіть спробував сплести їхні пальці разом.

"Отак?" - запитав він, його зуби все ще випиналися неприродно.

У Тома пересохло в горлі. Він не продумав цього до кінця, бо тепер, коли Гаррі був у нього на руках
- Він був *справді* в його обіймах, такий податливий, яким тільки може бути істота з його жорстокістю, - він був тим, хто відчував себе не в своїй тарілці, як запаморочлива школярка на своєму першому танці.

"Реддл? Ти будеш мене вчити, чи як?"

Том змусив його повернутися до справи. Він навчав Гаррі танцювати, щоб показати свою перевагу, а не танцював з Гаррі. Зовсім інша справа, немає причин хвилюватися.

Він злегка штовхнув Гаррі ліктем. "Вирівняй поставу. Відкинься трохи назад, не сутулься. Дивись мені в очі, а не на черевики. Лікті заокруглюй, не дозволяй їм провисати. І притисни плечі, щоб подовжити шию".

"Я виглядаю як ідіот", - бурчав Гаррі, намагаючись зі змінним успіхом зробити ці виправлення.

"Так, дуже витончений ідіот".

"Я ніколи не запам'ятаю всього".

"Тоді я тобі нагадуватиму". Том востаннє глянув на Гаррі і задоволено кивнув. "Починаймо. Повторюй за мною."

Гаррі наступив собі на ногу. "Ой, який я незграбний."

Том відчував велику симпатію до таємничої пари Гаррі з попереднього балу. "Вальс - це не так вже й складно, навіть для тебе. Слухай музику. Чуєш ритм?"

"Я ж казав, я глухий".

"Музика в тридольному розмірі, - сказав Том, ігноруючи його зауваження, - тому танець складається лише з трьох основних кроків. Віддзеркалюй усе, що я роблю. Я рухаюся вперед, ти рухаєшся назад. Я рухаюся вбік, ти рухаєшся вбік. Тепер я відходжу назад, а ти рухаєшся вперед".

"Вперед. Вбік. Назад." Гаррі зосереджено насупив брови й міцно стиснув руку Тома. "Гаразд."

"Чудово", - сказав Том, коли "*Блакитний Дунай" добігав* кінця і на його місце прийшов "*Імператорський вальс".* "Йдемо за музикою".

Перша спроба Гаррі була жахливою. Його кроки були важкими і незграбними, в них не було жодної грації, якою він володів під час польоту. Нерви просочувалися з кожної пори, коли він проговорював кроки вголос.

"Тобі треба сповільнитися, - сказав Том, стискаючи Гаррі лопатку. "Кожен рух має бути обдуманим".

"Це навмисно! Я свідомо себе катую".

"Подовж ці кроки. Ти ковзаєш, а не тупотиш. Пристосовуй їх до ритму музики. Дивись, що я роблю."

"Ти виглядаєш, як бовдур".

"Всі захоплювалися його майстерністю на танцполі", - незворушно відповів Том. "Продовжуй."

Гаррі надув щоки, але тримав себе в руках і спромігся на якусь подобу слідування за музикою. "Краще?"

"Так", - сказав Том.

У Тома перехопило подих при вигляді несвідомої задоволеної посмішки Гаррі. Гаррі так відрізнявся від попередніх партнерів Тома по танцях. Такий незграбний, скутий і невитончений. Проте, незважаючи на своє небажання, він викладався на повну, і це було... зворушливо.

Музика закружляла далі. З кожною піснею рухи Гаррі набували плавності та впевненості, і з кожною піснею вони підходили ближче, аж поки не опинилися надто близько, щоби виконувати правильну вальсову позицію, практично притиснувшись одне до одного грудьми так, що могли чути нерівне биття сердець одне одного.

Вони могли б танцювати вічно, думав Том, закружлявши Гаррі в особливо швидкому вальсі. Танцювати вічно, просто насолоджуючись їхньою синхронністю і зв'язком, викутим з чогось глибшого, ніж магія.

Як Гаррі виглядав на своєму попередньому балу, вбраний у мантію? Чи тримав він свою супутницю так, як тримав його Том? Чи дивився він на неї так само, як дивився на Тома? Чи були його щоки такими ж рум'яними, а очі такими ж яскравими?

У якийсь момент музика відійшла на задній план, і вони погойдувалися в ритмі, який могли чути лише вони, повільному і звивистому. Здавалося, вони танцювали вже кілька годин, коли музика зупинилася для рідкісної рекламної паузи радіостанції.

Якусь мить вони не рухалися. Вони дивилися одне на одного, обоє важко дихаючи від напруження. У кімнаті стало надто тепло.

Гаррі оговтався першим. Почервонівши, він пропищав: "Я - я думаю, я зрозумів. Основні кроки, без проблем".

"Я ж казав тобі, що танець не був складним", - сказав Том, і його власний голос пронизливо пролунав. "Ти танцювала... прохідно".

"Дякую."

Після слів Гаррі настала цікава пауза. На якусь дику мить Томові захотілося зробити якусь глибоку заяву чи великий жест, але в голові не було жодних думок.

Почалася реклама чарівних грамофонів, і мить минула. Опустивши очі в підлогу, Гаррі вивільнився з обіймів Тома.

Неохоче Том відпустив його. Момент не втрачено, сказав він собі. Просто... відкладений. "На цьому сеанс на сьогодні завершено", - сказав він, відступивши на крок. "Танці, я маю на увазі".

"Гаразд. Повернемося до справи." Чи прозвучало розчарування в голосі Гаррі? "Гм, тож мені треба переглянути частину плану з м'ячем. Поставити Гаррі-Камінь і Ріддл-Камінь деінде. Може, ти мені скажеш, де всі павичі Малфоїв? Про всяк випадок."

"Павичі. Звісно, - сказав Том, знову вдягаючи свою незворушну маску і погоджуючись з безглуздістю Гарріної пропозиції. "Дозвольте мені попередити вас

про альбіносів".

Незважаючи на початкову незручність, уроки танців стали невід'ємною частиною їхньої підготовки. Щонайменше один сеанс планування кожного дня закінчувався танцювальною практикою, і, н е з в а ж а ю ч и н а їхні спільні причіпки, Том сильно підозрював, що Гаррі це подобається так само, як і йому.

По мірі того, як просувалися петлі, Гаррі постійно вдосконалювався і навіть навчився занурюватися. З такими темпами Том міг би дозволити йому спробувати очолити групу. Вони також почали використовувати свою військову кімнату для інших занять, наприклад, для дуелей.

Гаррі був скептично налаштований, коли Том уперше зробив цю пропозицію. "Я знаю, як битися на дуелі."

"Ви досить добре б'єтеся на дуелі, але ви б'єтеся насамперед через інстинкт виживання. Цього буде недостатньо для Волдеморта у формальній обстановці. Тобі потрібно більше змістовності у твоєму репертуарі, і тобі потрібно знати, як він думає і реагує - і те, і інше я можу забезпечити".

Його аргумент спрацював. "Гаразд, нам все одно треба потренуватися для Ґріндевальда", - сказав Гаррі, потім засміявся і похитав головою. "Якби твоє майбутнє могло бачити тебе зараз, як ти допомагаєш мені перемогти темних лордів".

Том вирішив не відповідати.

На відміну від танцювальної практики, дуельна практика була двостороннім обміном. Том навчав Гаррі відбивати і накладати темні закляття, а Гаррі навчав Тома більш творчо використовувати комбіновані закляття і заставати супротивників зненацька. Закляття, що викликало вогонь, можна було перепрофілювати на термочутливу магію; закляття, що наносило порізи, можна було використати для створення перешкод. Том дедалі більше усвідомлював обмеженість своєї минулої підготовки.

Згодом вони почали виходити за межі своєї військової кімнати та бібліотеки, щоб дослідити свої улюблені місця в Гоґвортсі. Гаррі познайомив Тома з кухнею, яка дійсно змінила правила гри, а Том віддячив йому тим, що поділився своїм таємним місцем біля Чорного озера. Як наслідок, їжу більше не приймали у Великій залі, а їли біля озера, озброївшись бутербродами, зробленими на замовлення домовиками-ельфами.

У ті ліниві післяобідні години вони розмовляли на найрізноманітніші теми - від несерйозних, як-от кристалізовані ананаси Слизорога, до серйозних, як-от дитинство Вула чи Гаррі з маґлами. Наївшись і наситившись, вони задовольнялися тим, що лежали на траві, спостерігаючи за хмарами, що пливли по блакитному небу, в короткому перепочинку від реальності.

Сьогодні був особливо сонний день, завдяки смачному жирному бутерброду з копченою свининою, і Том вже майже задрімав, коли заговорив Гаррі.

"Як тільки ви вийдете з циклу, що ви будете робити?"

Том розплющив очі. Гаррі спирався на лікоть, підклавши руку під щоку, а зелені очі світилися цікавістю.

"Стань Темним Лордом, очевидно".

Гаррі не здригнувся від легковажної відповіді Тома. "Окрім цього?"

Цього разу Том обміркував свою відповідь. "Можливо, я піду в міністерство. Мене завжди захоплювала політика".

"Я це бачу. Якою буде ваша політика?"

"Ніяких маглівських сиротинців для чарівних дітей. Або ми створюємо сиротинці для чарівників, або якусь систему прийомних сімей для бажаючих чарівників, які б брали на виховання магічних сиріт".

"Мені це подобається. Що ще?"

"Більше фінансування для Гоґвортсу. Наша навчальна програма надто стисла порівняно з іншими європейськими школами, тому Гоґвортс має один з найнижчих показників вступу до магічних університетів та консерваторій. Крім того, я б дозволив Гоґвортсу приймати студентів на літо. Вони могли б допомагати персоналу в обмін на їжу та житло".

Том не витягнув ці відповіді з повітря. Він справді думав про це ще в перші роки навчання в Гоґвортсі, коли мав простіші мрії і ще до того, як зрозумів, що впроваджувати зміни через дотримання правил - нерозумно. Тим не менше, він був не проти поділитися ними, особливо коли Гаррі так захоплено кивав головою.

"Щось ще?"

"Більше фінансування для відділу таємниць. Очевидно, що у нас є великі прогалини в знаннях у певних галузях магії, таких як магія часу. Це може поставити нас у невигідне становище у випадку наступної глобальної війни".

"Я вражений, Ріддл. Мені подобаються всі ці ідеї."

Том увібрав у себе Гарріну похвалу. "А ти?" - запитав він. "Що ти робитимеш, коли вийдеш з петлі?"

"Повернутися в моє майбутнє і перемогти Волдеморта, звісно. Якщо мені це вдасться, я не знаю, можливо, я стану аврором, одружуся і матиму трьох дітей з сентиментальними іменами". Гаррі замислився. "Чесно кажучи, я не думав так далеко вперед. Здебільшого я уявляю, що було б непогано пожити без смерті, що нависає наді мною, для різноманітності".

"Мені знайоме це відчуття, - тихо сказав Том. "Іноді лягаєш спати і думаєш, чи прокинешся, щоб побачити завтрашній день, тому що смерть, здається, оточує тебе звідусіль, і нікуди не дітися".

"Саме так, - сказав Гаррі, довго дивлячись на нього. "Шкода, що подорожі в часі не можуть дозволити нам о м и н у т и в с і війни. Може, над цим ваш Відділ Таємниць міг би попрацювати. Я в тебе вірю."

Він криво посміхнувся.

Том знову подумав про Гаррі в його майбутньому, оточеного Джіні, Герміоною і всіма іншими.

"Знаєш, ти можеш залишитися тут", - недбало сказав він.

Гаррі пирхнув, наче Том розповів невдалий жарт. "Звісно, я міг би, але хто тоді переможе Волдеморта?"

"Інша людина з пророцтва. Навчені аврори і чарівники. Професори Хогвартсу. Багато можливостей, окрім як у непідготовленого сімнадцятирічного підлітка".

"На жаль, Волдеморт вибрав мене, тож це маю бути я".

"Навіщо? Ти вже знищив його горокракси. Хтось інший може закінчити роботу." Том нахилився. "А що, як хтось інший вже закінчив цю роботу? Тоді б ти даремно повернувся в майбутнє".

"Не дарма. Я возз'єднаюся зі своїми друзями, і мені подобається моє старе життя. До того ж, якщо я залишуся, я продовжуватиму псувати твої плани світового панування. Ти ж цього не хочеш, правда?"

Том відкрив і закрив рота. Так, світове панування. Це було те, чого він хотів.

"Найголовніше, - додав Гаррі, - що Поттери в цій часовій лінії будуть дуже збентежені, особливо після народження їхнього власного Гаррі Поттера. Невже я буду тим дивним дядьком, у якого така сама ДНК?"

"Це якщо припустити, що ефект метелика від вашого перебування тут не завадив Гаррі Поттеру з цієї часової лінії з'явитися на світ", - зауважив Том.

"Я не зашкодив його шансам", - сказав Гаррі, хоча його голос звучав невпевнено.

"Ти багато чого змінював і будеш змінювати. Наприклад, що, якщо твоя бабуся закохається в *тебе* на балу?"

"Чудово, я зображаю свого дідуся".

"А якщо вона хоче певних проявів любові? Що, якщо вона хоче, щоб її любий Флемонт потанцював з нею або поцілував -"

"Га!" Гаррі сховав обличчя в долонях. "Краще б ти не вбивав мені в голову цю можливість. Я втрачу свій обід".

"Просто намагаюся бути корисним".

"У будь-якому разі, - сказав Гаррі, падаючи назад на траву, - я не б у д у в и с о в у в а т и с я , щоб не зіпсувати цю хронологію занадто сильно. Хоча... якщо мені вдасться зіштовхнути тебе зі шляху до темряви, я вважатиму це перемогою".

"Цього не буде".

"Ні, мабуть, ні. Але спробувати не завадить, правда?"

Від Гарріної усмішки в животі Тома потеплішало на душі. Він не зміг втриматися від уїдливої репліки, тож вчинив дуже по-дорослому - висолопив язика, перетворивши Гарріну посмішку на відвертий сміх.

Він сумуватиме за цим, коли Гаррі не стане. За легким товариським спілкуванням, за тим, як вони могли переходити від взаємних пострілів до спільного сміху. Він ніколи не знайде цього з кимось іншим.

Залишайся, подумав Том, але хоч він і був легіонером, він не міг невербально передати своє послання.

Між ними знову запанувала тиша. Гаррі заплющив очі і, здавалося, дрімав, а на його губах застигла напівусмішка. Позіхнувши, Том теж заплющив очі. Якби їхні руки зблизилися, то не було б більше нікого, хто міг би це побачити.

Ідея прийшла до Тома вночі перед офіційним тренувальним заїздом. Він відмокав у ванні префекта, ліниво набиваючи особливо велику мильну бульбашку, коли раптом сів і розбризкав воду на всі боки.

Його мати виросла в Літтл-Генґлтоні і поїхала звідти лише для того, щоб вийти заміж за його батька. Чи означало це, що сім'я його батька походила з того ж самого маглівського села? Більше того, якщо припустити, що його батько не помер, він міг і досі там жити.

Кров Тома пульсувала від хвилювання. Якщо вони збиралися в Літл-Генглтон вже до Морфіна Ґонта, то, звісно, могли б вкластися в короткий об'їзд, щоб побачити Загадки.

Швидко висушившись і одягнувшись, Том вирушив на пошуки Гаррі, що виявилося складнішим завданням, ніж очікувалося. Гаррі не було у Гриффіндорській вежі, якщо вірити підозрілому першокурснику, що стояв біля дірки з портретом. Не було його і в інших їхніх схованках; бібліотека зачинилася на ніч, а Кімната схованок була порожня.

Єдиною іншою можливістю було те, що Гаррі був десь у лісі, мандруючи з Гегрідом, але це здавалося малоймовірним, зважаючи на важливість "завтра".

Тож де він міг -

Зрада задушила Тома, щойно йому спала на думку така можливість. Дамблдор. Гаррі, мабуть, хотів отримати схвалення від свого наставника, хоча їхній план не був його справою.

Кабінет Дамблдора був щільно зачинений і охоронявся приватною охороною, що лише підтверджувало підозри Тома. Він потягнувся до дверної ручки, але його рука завагалася в повітрі. Увірвавшись всередину, він не досягне нічого, окрім того, що зіпсує свої стосунки з Гаррі і зганьбиться перед Дамблдором. Воно того не варте.

Його розпирала цікавість, але він був сповнений рішучості дізнатися, про що розмовляють Гаррі і Дамблдор. На його легке здивування, приватна палата була легко нейтралізована, і, притулившись вухом до дверей, Том почув слабкий дзижчання Дамблдорового голосу.

"Хоча я все ще не впевнений, що погоджуюся з твоєю інтерпретацією Володаря Смерті, це дійсно пояснює те, що сталося з тобою в лімбі. Я б сказав, більш

правдоподібне, ніж теорія мого іншого "я". Проте, я не можу позбутися відчуття, що ми упускаємо досить важливий шматочок головоломки, тому рекомендую вам продовжувати досліджувати альтернативні рішення. Часові петлі, наскільки я розумію, дуже специфічні щодо умов виходу з них".

"Я знаю, що це не ідеальний план, професоре, але я хотів би принаймні побачити, що станеться. Ризик у будь-якому випадку мінімізований, оскільки ми в курсі подій".

"Враховуючи твою рішучість і мою нездатність пригадати цю розмову, я не буду намагатися переконати тебе в протилежному. Якщо тобі потрібне моє благословення, ти його маєш".

"Дякую, професоре."

"Однак, - сказав Дамблдор, і його тон став похмурим, - я благаю вас переглянути ваше партнерство з містером Редлом. Чесно кажучи, якщо дозволите, я здивований вашою прихильністю, враховуючи те, що ви знаєте про його майбутні подвиги".

"Він у часовій петлі через мене. Я не можу його покинути."

"Я не прошу вас покинути його. Закінчуючи часову петлю для себе, ви автоматично закінчуєте її для нього. Чи потрібно ділитися з ним такою великою кількістю інформації про майбутнє? Чи потрібно розповідати йому про Дари Смерті?"

"Я не можу тримати його в невіданні, коли він допомагає мені".

"Він справді допомагає тобі? Ти не гірше за мене знаєш, що містер Ріддл має приховані мотиви для всього, що він робить".

Том міцно стиснув дверну ручку. Як він *посмів?* Він повинен увірватися і викривати фанатизм Дамблдора. Насилу він стримався.

"Якщо ти збереш Дарунки і вирвешся з петлі, - продовжував Дамблдор, - це означатиме, що ми ризикуємо тим, що містер Реддл заволодіє двома з трьох Дарунків, а також дізнається, де лежить третій. Ви розумієте, чому це викликає занепокоєння".

"Я змусив його дати незламну обітницю. Він не може використати ці знання на

зло." "У кожній незламній обітниці є лазівки. Ти був би наївним, якби вважав

інакше.

"Я не наївний, професоре". Гаррі говорив ввічливо, але твердо. "Я знаю, що за людина Том Редл. Але в тому-то й річ: зараз він Том Редл, а не Волдеморт. Якщо я можу йому допомогти, я допоможу".

"Деяким людям неможливо допомогти".

"У цьому ми з вами розходимося, професоре. Він не безсилий допомогти, і я йому довіряю".

Мабуть, між двома чоловіками відбулося щось невербальне, бо коли Дамблдор заговорив наступного разу, його тон був м'якшим і майже містив нотку схвалення.

"Дуже добре, я сказав своє слово. Бажаю вам обом удачі. Передайте Геллерту мої вітання."

Коли Гаррі й Дамблдор прощалися й бажали один одному доброї ночі, Том подумав, що треба скористатися нагодою, щоб розчаруватися й піти, щоб Гаррі ні про що не здогадався, що він був тут.

тут.

Натомість він залишився, лише відійшовши достатньо далеко від дверей кабінету, щоб Дамблдор не бачив його.

Двері відчинилися. Очі Гаррі розширилися, коли він побачив Тома, але, на щастя, не видав його Дамблдору. Він смикнув Тома за руку і повів його коридором, не кажучи ні слова, поки вони не завернули за ріг. Тоді він обернувся до Тома.

"Ти весь час підслуховував?"

"Не весь час. Я шукав тебе, щоб запитати про щось, а натомість побачив, що ти розповідаєш усе Дамблдору. Не порадившись попередньо зі мною."

Томові не треба було прикидатися ображеним. Гаррі здригнувся і потер верхню частину правої руки.

"Я хотів порадитися з професором Дамблдором, тому що він знає Гріндевальда і Дари чарівництва, - пояснив він. "Я не думав, що ви це схвалите."

"Я не знаю. А що сказав Дамблдор?"

"Ви чули його. Він не проти, щоб ми продовжували наш план, і дав мені кілька порад щодо Ґріндевальда". Гаррі подивився на нього і похитав головою. "Ти ж не засмутився, правда? Я збирався розповісти тобі все завтра".

"Зараз Дамблдор мало чим може мене засмутити". Це була не та частина розмови, яка закарбувалася в пам'яті Тома.

"З тобою все гаразд? Ти якось дивно на мене дивишся." "Я

не дивлюся."

"Так і є. Ніби я ось-ось вистрілю абощо. Облиш, мій план не *такий вже й* поганий, правда? Я ж тебе ще не збив з пантелику?" Гаррі грайливо штовхнув його в плече. Том відвів погляд. "До речі, про що ти хотів мене запитати?"

"Це не так важливо. Треба йти спати. У нас попереду довгий день."

"Ти маєш рацію, нам обом сьогодні треба добре відпочити. Завтра перший день операції "Камінь і паличка". Ти точно добре себе почуваєш, Ріддл?"

"Так. Досить метушитися."

Гаррі зморщив чоло, але кивнув, коли Том удавано позіхнув.

"Добре, тоді на добраніч. Побачимося в передпокої після сніданку". Його голос затвердів від рішучості. "Перша зупинка: Літл Хенглтон".

"На добраніч", - повторив Том.

Змахнувши рукою, Гаррі повернув у напрямку Грифіндорської вежі. Том стояв на місці, доки той не зник повністю. Тоді він ковтнув у невдалій спробі прогнати слово, що застрягло в горлі.

Залишайся.

Покер

Примітки до розділу

Як завжди, дякуємо всім за підтримку :D

Переглянувши HBP, я вніс деякі зміни в попередні розділи, щоб виправити невідповідність канону. Основна зміна полягає в тому, що Том підозрює (а не знає напевно), що його батько також живе в Літл-Генглтоні. Буде трохи лайки та насильства за каноном.

Сподіваємося, вам сподобається оновлення!

Незважаючи на свої побоювання, Том з нетерпінням чекав дебюту операції "Камінь і паличка". Раціонально він розумів, що сьогодні - тренувальний заїзд, ще один день у нескінченному циклі, але все ж таки це була важлива віха.

Гаррі чекав у передпокої. "Берег чистий, але ми все одно повинні бути обережними", - сказав він, вітаючись. "Мій плащ чи Розчаровуюче закляття?"

"Твій плащ, - одразу ж відповів Том. Взагалі-то, практичнішими були б Розчаровуючі чари, бо вони мусили б присідати, щоб обидва пролізли під плащем, але Том не заперечував проти вимушеної близькості з Гаррі.

Дорога до в'їзних воріт пройшла без пригод. Гаррі чомусь крадькома поглядав на нього, кілька разів відкривав рота, але в останню мить зупинявся, що було зовсім нехарактерно для людини, яка зазвичай не має фільтра. Том уже збирався г у к н у т и його, коли Гаррі зупинився і скинув плащ.

"Гаразд, тепер ми зможемо з'явитися". Том

простягнув руку. "Ходімо?"

Гаррі не погодився. "Пам'ятай про обітницю, яку ти дав, що не будеш кривдити інших людей". Том кивнув, закотивши очі. "І пам'ятаєш, Дамблдор казав нам, що наші душі переходять з петлі в петлю, тож ти все ще можеш назавжди розколоти свою душу.

"Ти дбаєш про мою душу? Як мило."

Гаррі не змінив свого серйозного виразу обличчя. "Я серйозно, Ріддл. Твій дядько дуже неприємна людина".

"Ти повторюєш це до нудоти". Навіщо Тому шкодити власній родині? "Я знаю, що старі чистокровні сім'ї можуть бути ексцентричними. Хіба я не згадував про стару вдову Селвін

і павичів Гертруди Мелфой?" "Це не той

тип неприємностей, який я маю на

увазі."

"Це тому, що він розмовляє лише парсельською мовою? Це зрозуміло. Це сімейний подарунок."

І, чесно кажучи, Том знаходив це чарівним. Це було зручно для ведення приватних розмов на людях і не давало спокою підслуховувачам.

"Це теж не те - неважливо". Гаррі вщипнув себе за перенісся, зітхнув і взяв Тома за руку. "Тримайся міцніше."

Власне, саме Об'явлення було неприємним, але коротким. Коли Том розплющив очі, вони стояли на вершині пагорба, з якого відкривався вид на невеличке село. Перед ними стояли витіювато ковані ворота, що охороняли величний особняк, оточений простором доглянутої зеленої галявини, рясніючої барвистим весняним цвітінням. Садівник, що саме доглядав за кущем троянд, був настільки захоплений своєю роботою, що не помітив раптової появи двох незнайомців за кілька метрів від нього.

Том із вдячністю роздивлявся особняк. Він анітрохи не нагадував однобокий малюнок Гаррі про будинок Ґонтів. Все в ньому говорило про велич, від склепінчастих вікон до фасаду з червоної цегли. Зрештою, Гаррі й не очікував від породистих Ґонтів чогось меншого. Звісно, він не піддавався залякуванню. Він викликав повагу в інших чистокровних маєтках, тож неодмінно зробить це і на власній території.

Він кашлянув, щоб замаскувати невпевненість у своєму тоні. "Може, зайдемо всередину?"

Гаррі відповів не одразу. На тривогу Тома, другий хлопчик зблід і дивився на особняк з чимось схожим на жах. "Я зробив помилку."

"Помилка?" повторив Том, серце його вискакувало з грудей. "Хіба ми не в Літл-

Генглтоні?" "Так, але не в тій частині міста. Треба їхати звідси."

Том не мав часу протестувати. Над ним пронеслося закляття розчарування, а потім невидимий Гаррі потягнув його геть від будинку і вниз по схилу пагорба. Перш ніж він зник з очей, Том обернувся, щоб востаннє поглянути на будинок. Щось підказувало йому, що Гаррі не помилився. Це місце здавалося йому знайомим, так само, як перелітні птахи впізнають землю своїх предків. Тут жив хтось із його крові, він був у цьому впевнений. Можливо, далекий двоюрідний брат, він перевірить пізніше.

У підніжжі пагорба в Літл-Генглтоні вирувало життя. Уздовж головної вулиці був розгорнутий відкритий ринок, що привертав увагу і гаманці місцевих жителів. Гаррі спробував відвести їх у бічну вуличку, щоб уникнути натовпу, але поступився, коли Том наполіг на тому, щоб пройти. Якої шкоди вони могли б завдати, якби не наштовхнулися на нічого не підозрюючих маґлів?

Ринок був наповнений сільським шармом і бальзамом для почуттів, з солодким

запахом фруктів, дзенькотом кераміки і яскравими кольорами домашнього текстилю. Можливо, в майбутньому, після того, як вони звикнуть до плану і села, вони могли б дослідити товари на

дозвілля. У Тома потекли сльози при вигляді домашніх чебуреків, незважаючи на дуже ситний сніданок.

Пробираючись крізь натовп, вони ловили випадкові уривки пліток.

"...знову побився в "Повішеному"..."

"...треба запитати Френка Брайса, як він вирощує ці прекрасні

троянди..." "...все ще відлюдник у тому будинку Ріддлів..."

Том застиг і різко зупинився, ледве уникнувши зіткнення з нічого не підозрюючим селянином. Попри тихий протест Гаррі, він обшукав і знайшов селянина, який вимовив прізвище *Ріддл*. Жінка та її супутник розглядали овочі в сусідній ятці.

"Змушує замислитися, чи не так?" - сказала її супутниця. "Минуло майже двадцять років".

"За словами Гледіс, Марія і Томас на краю прірви. Так їм і треба, кажу я, але бідолашна Сесілія".

"Звісно ж, вона не горить бажанням зустрічатися з тим, хто втік з донькою волоцюги".

"Ти ж знаєш Сесілію, вона така довірлива..."

"Ходімо далі", - сказав Гаррі напруженим голосом. "Ми ж не хочемо запізнитися".

Том пішов за ними, але тепер він був певен: він не помилився. Перша жінка точно сказала "*Реддл",* і з подальшої розмови випливало, що вони говорили про родину Реддлів. Його батько справді жив тут, цілком можливо, що й досі живий. Чи впізнали б вони один одного, якби зустрілися віч-на-віч?

Гомін сільської площі почав стихати, і незабаром вони опинилися на околиці Літл-Генґлтона, безлюдній і оточеній деревами. На подив Тома, Гаррі скерував їх до найближчого лісу.

"Ви впевнені, що це правильна

дорога?" "Так, я тут вже був."

Почуття недоброго передчуття супроводжувало Тома, коли вони заглиблювалися в гущавину дерев. Якщо колись тут і була стежка, то тепер вона була вкрита чагарником та опалим гіллям. Врешті-решт вони натрапили на хатину, яка так заховалася серед дерев, що її мешканці, мабуть, страждали від вічної темряви. Сама халупа була багатовіковою і майже розвалилася. До вхідних дверей була прибита мертва змія. Том витріщився на нього.

Гаррі зняв розчаровуючі чари. Він теж дивився на мертву змію. "Ти готовий?"

Том глибоко вдихнув і кивнув. Звісно, це була лише ілюзія. Слизерин був дуже потайним, тож його нащадки, мабуть, зачарували зовнішній вигляд свого будинку, щоб

відмовляти відвідувачів.

Гаррі штовхнув двері. Всередині халупа виглядала ще менш презентабельно. Десятиліттями бруд вкривав усе, що потрапляло в поле зору. Вікна були затягнуті шарами бруду, що зводило нанівець будь-яку користь від природного освітлення, навіть якщо сонячне світло могло пробитися крізь них. У головній кімнаті, яка, с х о ж е , слугувала і кухнею, і вітальнею, лежав чоловік, розпластавшись на столі.

Або ж він здавався людиною, бо практично не відрізнявся від здичавілого звіра. Більша частина його обличчя була прихована за неохайним волоссям і бородою, а одяг був такий самий брудний, як і **в у с ь о м у** будинку. Судячи з пляшки пива, затиснутої у витягнутій руці, він також перебував у п'яному заціпенінні.

"Це помилка, - пробурмотів Гаррі. "Може, нам краще піти?"

Без попередження голова чоловіка піднялася вгору, відкриваючи дикі темні очі, які дивилися в протилежні боки. Том і Гаррі підстрибнули, але Том оговтався першим.

"Привіт", - сказав він.

Чоловік не відповів, і Том майже очікував, що він знову втратить свідомість, коли той прошипів парселтомською мовою: "Хто ти?"

Звук Парселтона був ударом, підтвердженням того, чого Том не хотів. Це жалюгідне створіння не могло бути Морфіном Гонтом, бо ця неприємність виходила далеко за межі ексцентричності.

"Говори, хлопче! Ти німий?"

Усі заздалегідь підготовлені репліки Тома застрягли у нього в горлі. Він міг тільки стояти, застигши на місці, коли чоловік - його дядько - похитуючись піднявся на ноги за допомогою столу. Він підійшов ближче, його розфокусовані очі з цікавістю вдивлялися в обличчя Тома, від його дихання тхнуло алкоголем.

"Ви виглядаєте

знайомо." "Містере

Гонт."

Чоловік не звернув на Гаррі жодної уваги. "Так, прямо як той магл, що сподобався моїй дурній сестрі, але ти ще занадто молодий. Хто ти такий?"

Том ворухнув лицьовими м'язами у глузливій, потворній, як він сподівався, посмішці. "Привіт, дядьку."

"Дядьку?" Морфін провів рукою по своєму скуйовдженому волоссю, оголивши перстень з чорним каменем, що виблискував на середньому пальці. "Отже, моя сестра і той магл таки породили брудного напівкровного".

Він хихикнув, показавши кілька відсутніх зубів. Гаррі сіпнувся і наполовину підняв чарівну паличку, хоча було незрозуміло, чи він мав намір захистити, чи стримати.

"Містере Гонт, ми прийшли до вас..."

"Чому ти розмовляєш нашою мовою? Хто ти в біса такий?"

"Я - друг". Гаррі завагався. "Давно втрачений кузен.

"Кузен, еге ж? Бут, Селвін? Ти не схожий ні на одного з них". Морфін повернувся до Тома. "Ти теж не дуже схожий на одного з нас. Ти схожий на свого нікчемного батька. Яка жалість."

"Розкажи мені про нього. Розкажи мені про мого батька."

"Нема що розказувати. Він уявляв себе високим і могутнім, бо жив у великому будинку на пагорбі і мав купу грошей. Але Меропа ніколи не мала розуму. Завжди чекала на нього під вікном, не те, щоб він коли-небудь звернув на неї увагу".

Меропе. У його матері було ім'я.

"А потім одного дня вона втекла, не сказавши ні слова. І пограбувала нас, до речі. Ні батько, ні я більше ніколи про неї не чули. Не знаю, де вона зараз. Відбуває покарання за те, що принизила себе з маглом."

"А як же мій батько?"

"Він покинув її і повернувся. Ми всі знали, що він повернеться. Мабуть, вона благала його залишитися і сказала, що вагітна". Морфін засміявся. "Схоже, вона не збрехала. Перша напівкровна в родині. Як би Салазар перевернувся в могилі. Яка ганьба для його роду, ти повинна була померти в колисці..."

Том вдарив Морфіна, розбивши йому щоку. Він не бився відтоді, як вступив до Гогвортсу, але йому було приємно почути хрускіт кісточок пальців, хоча він був так само приголомшений ударом, як і його дядько.

Морфін спіткнувся, але зумів випростатися. "Як ти смієш?" - закричав він, вишкіривши зуби. "Брудний напівкровка, як ти, не має права..."

"Заткнися!" Том огризнувся і вдарив його ще раз, не звертаючи уваги на те, що його кісточки все ще пульсували від першого удару.

"Ти, маленький *засранець*!"

Морфін кинувся з пляшкою пива в руці. Проклинаючи себе за те, що забув про дурнувату пляшку, і знаючи, що часу на ухилення не вистачить, Том затулив голову руками і приготувався до удару.

Він так і не прийшов. *"Акціо!"*

Том опустив руки і побачив, що Гаррі, який тримав пляшку, помітно похитнувся. "Припини це. Ми тут не для того, щоб битися."

"Я вас провчу, обох!" прогарчав Морфін. Він витягнув зі свого лахміття чарівну паличку. *"Конфрінго!"*

Його вибухове прокляття розлетілося широко і шипіло, ледве залишивши в стіні вм'ятину.

Том насміхався. "Жалюгідно. *Конфрінго!"*

Він влучив у ціль і звалив стогнучого Морфіна на коліна. Це, мабуть, було досить боляче, оскільки Вибухове прокляття не рекомендувалося для людських цілей, окрім дуелей з високими ставками, але дядько сам накликав його на себе.

"Impedi -"

"Експелліармус!" Паличка Морфіна прилетіла до Тома в руку. Після короткого огляду він відкинув її вбік. З таким же успіхом вона могла б бути гілочкою через слабку магію, яку випромінювала. Не варто було навіть клацати.

Морфін похмуро зиркнув на Тома, коли той наблизився. "Ти, напівкровний вилупку."

Том вдарив його ногою в ніс, насолоджуючись виттям і кров'ю, що стікала по його підборіддю. "Ти називаєш мене напівкровкою, хоча сам трохи більше, ніж сквіб. Краще б *ти* помер, перш ніж заплямував ім'я Слізеріна".

"Довбана багнюка", - пробурмотів Морфін, затискаючи ніс.

"Не називай мене так", - сказав Том, штовхнувши його в груди і змусивши скрутитися в клубок. Він направив паличку на чоловіка і вирівняв його руку. Зазвичай він не вважав за потрібне витрачати час на паразитів, але іноді вони могли бути корисними. Ще до петлі часу Том хотів випробувати "Непрощенні" на людях. *"Круціо!"*

Як для такого побитого і п'яного, Морфін мав напрочуд швидкі рефлекси. Він відкотився вбік, ухиляючись від струменя червоного світла. На жаль, він відкотився до стіни, буквально загнавши себе в кут.

Усміхаючись, Том повторив: *"Круціо!"*

Цього разу Морфін був би вражений, якби закляття не перехопило захисне закляття. Том розвернувся, розлючений, побачивши, що Гаррі підняв чарівну паличку.

"Не втручайся, Поттер, це сімейна справа." "Ти

робиш помилку!"

"*Я роблю* помилку? Хіба *ти не* зробив достатньо?" Том не хотів говорити так різко, але його роздратування Гаррі було щирим. Гаррі не мав права приховувати інформацію про сім'ю Тома, і він точно не мав права втручатися зараз.

Скориставшись відволікаючим маневром, Морфін скочив на коліна, намагаючись або втекти, або дістати свою зброю. Однак він не встиг далеко відбігти, як Том помітив його, і ще один удар ногою, і чоловік звалився на землю бездиханною купою. Лише поодинокі посмикування м'язів видавали, що він ще був притомний.

Том погладив його волосся по голові. Гаррі розраховував на годину. Підкорення цього чоловіка зайняло заледве п'ятнадцять хвилин.

Морфін витріщився на двох хлопців. "Чого вам треба?" - запитав він, стискаючи в руках пошматовані рештки своєї гордості.

"З чого мені почати, дядьку? Ми б тут всю ніч просиділи. Але для початку я б хотіла ту каблучку. Адже це моя реліквія, а ти не маєш права її носити".

"Ні, ніколи! Мій батько ніколи б не дозволив, щоб вона потрапила до рук Багряної крові."

"Я не думаю, що ні ти, ні дідусь не в тому становищі, щоб відмовлятися. Я дам вам ще один шанс: віддайте мені каблучку".

"Ніколи - АААААА!"

Том встромив черевик у зап'ястя Морфіна, шкодуючи, що не взув щось на важчій підошві. Чоловік закричав кривавим криком, коли його кістки хруснули під ногами Тома. Заподіювати цей біль і приниження було так приємно, *так добре,* а сморід крові був чудовим.
Морфін був повністю в його владі, і він був здатен на більше, набагато більше. Можливості були безмежні, і світ вибухав у мареві яскраво-червоного і -

"Зупинись. Не треба. Він того не вартий!"

Щось вчепилося в його руку і потягнуло за собою. Том спробував звільнитися від

неприємності. "Загадка. Том. *Том.*"

Звертання на його ім'я прорізало червону імлу, і Том моргнув, коли світ повернувся до своєї нормальної палітри. Гаррі вчепився пальцями в його руку.

"Пам'ятай про обітницю. Ти обіцяв, що нікого не

скривдиш." "Я мав на увазі людей, а не свиней. Злізь,

Поттер."

"Він того не вартий. *Будь ласка.*"

Вони втупилися одне в одного. Том знав, що він виглядав жахливо - навіть Вальбурга ухилялася під час його коротких втрат контролю, стверджуючи, що його очі палали червоним, - але обличчя Гаррі було безстрашним і рішучим. Том не сумнівався, що якщо він продовжить кривдити Морфіна, Гаррі кинеться на його захист, і це усвідомлення сповнило Тома розчаруванням і мимовільним захопленням.

Том витягнув ногу, насолоджуючись огидним *хрускотом*. Кров просочилася з рани і змішалася з брудною землею. Почувши скиглення Морфіна, він нахилився і зняв перстень зі зламаної руки.

Він зважив його. Фамільний перстень. Камінь Воскресіння. Він очікував, що Святий відчує силу або визнає його господарем. Натомість він лежав на його долоні, не реагуючи, холодний і заплямований. Нагадуванням про те, що віковічна перевага Слізеріна занепала, аж поки єдиним спадкоємцем чоловічої статі не стала істота на землі.

"Візьми", - сказав Том і простягнув його Гаррі. Він потряс ним, коли Гаррі не потягнувся до нього. "Тобі потрібен Святий Дух, чи не так? Візьми його, поки я не закинув його куди подалі." Закусивши губу, Гаррі

поклав перстень в кишеню. "А тепер забираймося з цієї пекельної діри."

"Думаю, спочатку треба вилікувати зап'ястя. Інакше твій дядько стікатиме кров'ю до смерті. І ми також повинні стерти йому пам'ять."

"Навіщо?" Том був би не проти, щоб Моріфн помер, а якщо цього не станеться, він волів би, щоб дядько пам'ятав про це приниження якомога довше. А коли цикл перезапуститься, він **прийде** і принизить його знову.

"Він може викликати авторів ще до кінця

дня. "Він не наважиться."

"Я можу це зробити, - сказав Гаррі, присівши навпочіпки біля лежачого

чоловіка. "Це не займе багато часу. "Як хочеш". Том відчинив вхідні двері.

"Мені треба подихати свіжим повітрям.

Гаррі розширив очі, коли здогадався, куди прямує Том, і схопив його за руку, коли той проходив повз нього. "Томе, зачекай!"

Цього разу Том успішно викрутився. Не озирнувшись, він грюкнув дверима, додавши слабке замикаюче закляття, яке повинно було затримати Гаррі надовго.

Потім він почав вибиратися з лісу. Йому треба було зустрітися з батьком.

Том ішов у тумані люті та приниження. Він хотів би стерти з пам'яті образ свого п'яного дядька, що розвалився на підлозі своєї перекошеної халупи. Ґонти були магічними; вони походили зі Слизерину та Певелу. Як вони до цього дійшли?

Ось вам і шановане родовід. Ось вам і надія на те, що він зможе **зрівнятися в правах зі** своїми чистокровними однокласниками. Доля знову плюнула на нього, і він залишився напівкровним сиротою без нічого, окрім відчайдушних амбіцій, як і знущалися над ним старші слизеринці в юні роки. Жодні досягнення та витончені манери не могли цього змінити.

Коли дерева порідшали, вишуканий будинок на вершині пагорба знову з'явився в полі зору. Тома пронизало тремтіння при згадці про високі ворота, що стояли на сторожі маєтку Ріддлів. Усередині цього прекрасного будинку його батько, дідусь і бабуся жили в розкоші, надійно сховавшись від самого серця війни. Тим часом він жив у Іст-Енді, з невеликим майном, яке можна було б назвати своїм, і кімнатою, ледь достатньо великою, щоб витягнути ноги.

Магія гуділа під його шкірою, відлунюючи його жагою помсти. І він міг це зробити. Він міг піднятися на той пагорб, увірватися у вхідні двері і зіткнутися з батьком за те, що той покинув його. Він міг би кричати на нього, катувати його, навіть вбити. Прив'язаний до свого нікчемного дядька, Гаррі не зміг би зупинити його вчасно, не кажучи вже про реальні наслідки, які існують у часовій петлі.

Ніщо б не рахувалося. Це було б так просто.

На півдорозі до вершини пагорба Том зупинився: адреналін вивітрився і повернув йому трохи ясності. Щоправда, нічого не буде зараховано, але в цьому теж була проблема. Однак він міг покарати батька.

він хотів, але як тільки день перезавантажиться, його батько знову буде живий і здоровий. Він міг би вбивати свого батька тисячу разів, і його батько просто воскресав би тисячу разів.
Зрештою, марність всього цього перетворить будь-яке задоволення на розчарування.

Том стиснув руки, перекалібровуючись. Замість того, щоб продовжувати підйом, він спустився в напрямку, протилежному від головної сільської площі, не маючи перед собою жодної мети, окрім як опинитися якомога далі від Загадок. Він міг би піти пішки до наступного міста, але натрапив на кам'яний мур, що позначав периметр села. Вона позначала периметр кладовища, яке знаходилося за похмурою на вигляд церквою, частково прихованою великим тисом.

Вирішивши, що цвинтар відповідає його хворобливому настрою, він зайшов всередину. Це місце не було ні облаштоване, ні доглянуте належним чином. Земля була нерівною, а більшість надгробків наполовину заросла травою. За кілька десятиліть це місце буде поховане під мохом і бур'янами, якщо припустити, що на той час залишиться достатньо селян, які будуть доглядати за ним. З іншого боку, наявність дерев давала бажану тінь від полуденного сонця.

Том походжав розлогим цвинтарем, і з кожним кроком відчуття дежавю посилювалося. Багато поколінь Ріддлів спочивали тут, як і випадкові привиди. Він не знайшов надгробка для своєї матері, не те щоб він був потрібен для дочки-втікачки, яка померла далеко, без друзів і без гроша в кишені. Від неї не залишилося нічого, щоб оплакувати, навіть якби він цього хотів.

Дивне відчуття знайомства продовжувало зростати і досягло апогею, коли Том зупинився на місці, яке здавалося дивним чином порожнім. Тут ще нікого не ховали, але невеличкий знак вказував на те, що ця ділянка землі була зарезервована для нинішніх Ріджлів. Гаррі бачив це місце у своїх спогадах. Великий мармуровий надгробок, споруджений у майбутньому Гаррі, слугував йому тимчасовою в'язницею, поки Волдеморт перероджувався.

Як поетично Волдеморт обрав саме це місце, створюючи своє нове тіло над трупами своєї сім'ї.

Тієї миті Том по-новому зрозумів своє альтернативне "я". Так само, як і він, Волдеморт з часової лінії Гаррі прийшов до Літл Генглтона, і так само, як і він, він був жорстоко розчарований. Це була точка неповернення: відмовившись від своїх родин, він відрізав своє минуле і повністю присвятив себе майбутньому, навіть якщо це призвело до божевілля, коли амбіції перетворилися на щось темне, щось небезпечне. Людина ризикувала дійти до крайнощів, коли їй не було на кого покластися, окрім себе самої. Попри всю повагу до Лорда Волан-де-Морта, його послідовники покинули б його заради нового господаря, якби проломи в його обладунках коли-небудь стали очевидними.

Він не знав, чи заздрити йому, чи жаліти його альтернативне "я".

Зашелестіла трава. Томові не треба було обертатися, щоб упізнати заспокійливу присутність Гаррі.

"Я забув Морфіна". Гаррі задихався, наче біг. "Якщо я все зробив правильно, він думає,

що втратив перстень у п'яній бійці. А ще я вилікував йому зап'ястя".

Тома анітрохи не хвилювала доля дядька. "Як ти мене знайшов?"

"Я спершу не повірив, бо думав, що ти поїхав до батька". Гаррі зробив паузу. "Я дуже радий, що ти не поїхав.

"Я не хочу, щоб мене

відкинули." "Томе..."

"Якого біса ти мене не

попередив?" "Я не міг - я не знав

як."

"Не може бути так важко сказати мені, що мій дядько - жорстокий п'яниця, а батько покинув мою матір".

Говорити правду вголос було боляче, і кожен склад роздмухував полум'я зради, що палало в його грудях.

Гаррі здригнувся. "Слухай, я не хотів тебе засмучувати..."

"*Засмутити* мене? Не бреши, матір твою". Голос Тома підвищився, незважаючи на те, що він намагався зберігати рівний тон. "Тобі було весело, чи не так? Це все було грою. Тобі подобалося тримати ці секрети від мене? Тобі подобалося знати, що моя сім'я - *обидві* мої сім'ї - принижуватимуть мене?"

"Ти справді думаєш, що я така людина? Ти не думаєш, що я, як ніхто інший, розумію, наскільки важлива для тебе сім'я?"

Образа в тоні Гаррі нарешті змусила Тома обернутися. Другий хлопець витріщився на нього, випнувши щелепу, важко дихаючи і надто яскраво сяючи очима. Злість дещо відступила, до неї приєдналися кілька краплинок каяття. Його звинувачення були не зовсім справедливі. Гаррі намагався попередити його, хоч і незграбно, а Том, загублений у мріях про велич, не розібрав підтексту.

Тим не менше, Том вгамував безглузде бажання вибачитися. На деякий час запанувала тиша, аж поки, голосно видихнувши, Гаррі не опустився на землю і не підтягнув коліна до грудей. Він виглядав виснаженим. Їхні сьогоднішні пригоди не були легкою прогулянкою, і йому довелося прибирати за собою.

Докори сумління знову з'явилися, цього разу більш наполегливо. Проковтнувши, Том опустився поруч з ним, їхні плечі торкнулися один одного. Обидва втупилися в одну точку прямо перед собою. Тома цікавило, чи примарний надгробок виглядає для Гаррі таким же реальним; йому було цікаво, чи Гаррі все ще бачить у ньому Волдеморта.

Він прочистив горло, але Гаррі випередив його. "Я знаю тільки те, що мені сказав Дамблдор, - тихо промовив він. "Колись Ґонти були шанованою родиною, але вони надто пишалися своєю слизеринською кров'ю. Вони жили не за коштами, тому розтринькали родинне багатство. Вони жили не за коштами, тому розтринькали своє сімейне багатство, і одружувалися тільки зі своїми кузенами, тому в них почалася смуга божевілля і насильства".

Згадавши розфокусовані очі дядька, Том з огидою скривився. Сім'я, яка не могла вказати ні на що, окрім досягнень предків, була домом, побудованим на розмиванні

підвалини. Картковий будиночок, який неминуче розсипався, щойно реальність

завдала удару. "А мої батьки?"

"Твій дядько не брехав. Твоя мама кохала твого тата, але він не відповідав їй взаємністю, тому вона нагодувала його приворотним зіллям, і вони разом втекли до Лондона. Коли вона завагітніла, то розповіла йому правду і сподівалася, що він залишиться".

"Але він цього не зробив." Паличка Тома випустила кілька іскор.

Гаррі легенько торкнувся його рукава. "Ні, але він міг не знати про тебе. Він міг подумати, що вона збрехала про свою вагітність". Він похитав головою. "Нічого страшного. Я, мабуть, тільки все погіршив".

Том підняв голову і знову подивився на гарний будинок на пагорбі. Він мав би стати частиною його спадщини, як Парселтонг і Камінь Воскресіння. Він запитав, не роздумуючи: "Я - інший я - вбив свого батька, чи не так?"

"Так. Волдеморт убив його батька, дідуся і бабусю. Він також використав паличку Морфіна, тому Морфін був засуджений і помер в Азкабані".

Том перевернув паличку в руці. Він мусив визнати, що це був дуже ефективний спосіб помститися всій його родині. "Ось чому ти тримав мого батька в таємниці. Ти мені не довіряєш".

"Томе, - сказав Гаррі, пересівши так, щоб вони опинилися віч-на-віч, коліна до колін. "Я не схвалюю того, що зробив Волдеморт, але я також не схвалюю того, що зробили твої батьки. Я хотів би, щоб твоя мати не зачарувала твого батька, щоб він одружився з нею, і я хотів би, щоб твій батько не покинув тебе. Я хочу, щоб у тебе було нормальне дитинство з людьми, які про тебе піклуються".

У Тома стислося горло. Молодший він теж мріяв про справжнє дитинство. Він уявив собі, як бігає через ці прекрасні трояндові кущі, як п'є чай з люблячими бабусею і дідусем, як досліджує кожен куточок і щілину маєтку. Він мусив відвернути обличчя і заплющити очі, щоб Гаррі не бачив його засмученим.

"Але це не повинно визначати тебе, і ти не повинен ставати Волдемортом. Там, у халупі, ти зупинився, не встигнувши завдати Морфіну справжньої шкоди".

"Я б не хотів", - сказав Том, але його рука опустилася на землю і розслабила паличку.

"Том. Гаррі штовхнув його коліна своїми, поки їхні очі знову не зустрілися. "Вибач, що не сказав тобі раніше. Я думав, що щадив твої почуття, але я помилявся".

Відчуваючи себе більш вразливим, ніж йому хотілося б, Том відтінив свою відповідь більшим сарказмом, ніж планував. "Як кумедно, ти говориш так, ніби тебе справді хвилюють мої почуття".

"Мені не байдуже".

Гаррі зупинився, залишивши решту речення у підвішеному стані. Цього разу він був єдиним, хто відвернув обличчя.

Тепло повільно розливалося по тілу Тома, нагадуючи йому перший раз, коли він скуштував гарячий шоколад, той момент насиченого солодкого смаку, який він досі пам'ятає. Ніхто і близько не підходив до Тома, щоб запропонувати йому співчуття, і Том ніколи не очікував, що буде так сильно цього прагнути, як зараз.

Закінчи речення, - вимагав він. *Закінчи його.*

Нічого не з'являлося. Гаррі зайнявся Воскрешаючим каменем, обводячи символ Дару Смерті ніжними кінчиками пальців. Жоден привид не матеріалізувався, щоб порушити спокій цвинтаря.

Час просувався вперед, і сонце ліниво пересувалося над головою. Мабуть, уже пізній вечір. Якщо вони не повернуться до Гоґвортсу найближчим часом, то не встигнуть підготуватися до балу Ґріндевальда.

Гаррі подивився на небо, а потім на свій побитий годинник, явно думаючи про те ж саме. "Вже майже четверта година. Треба повертатися до замку і трохи відпочити".

"Відпочити? Нам потрібно дістатися до Малфой-маєтку за три години".

"Я не думаю, що нам варто виконувати решту плану сьогодні".

Том сів. "Це не має сенсу. Чому ти здаєшся, коли ми вже на півдорозі?"

"Тобто, я подумав, що ти, можливо, захочеш побути на самоті, щоб..."

"Дутися?" насміхнувся Том. "Ні, вишуканий вечір у Малфоїв - це саме те, що мені потрібно. Насправді, якщо я побачу, як ти ніяковієш на танцмайданчику, це значно покращить мій настрій".

Насупивши брови і стиснувши губи, Гаррі вдивлявся у своє обличчя. Нерішуче, він несміливо посміхнувся. Том не міг посміхнутися у відповідь, поки що ні, але він відчув, що вираз його обличчя пом'якшав, достатньо, щоб посмішка Гаррі сяяла. Гаррі скочив на ноги першим і простягнув руку. Том потиснув її.

"Тоді ми не можемо гаяти часу. Ходімо, - сказав Гаррі, піднімаючи Тома на ноги, - ти винен мені танець на відкритті".

Шаради.

Примітки до розділу

Вітаю всіх з поверненням. Після того, як Гріндельвальд був помічений з самого початку, він нарешті з'являється.

Зауважте, що хоча я черпаю певне натхнення з "Фантастичних звірів", особливо в образі Гріндельвальда, я не розглядаю його події як канон.

Сподіваємося, вам сподобається оновлення!

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Вони пропустили вечерю, щоб підготуватися до балу. Військова кімната перетворилася на роздягальню, з безліччю приватних кабінок і дзеркал, розташованих так, щоб охопити кожен кут.

Завершивши останні штрихи у своєму вбранні, Том вивчив свій зовнішній вигляд. Довгий п а л ю ч и й душ змив бруд з Маленького Ганглтона, і чарівник, що дивився н а нього, не мав жодної схожості з ґантом. Він був високий на зріст, а його карета - гордовита. Його мантія, темно-сіра з синьою облямівкою, була пошита для нього в "Твілфіт і Таттінгс" завдяки гаманцю Абраксаса. У поєднанні із зовнішністю, успадкованою від маглівського батька - не те, щоб це комусь було потрібно - ніхто не міг сплутати його із загиблим спадкоємцем Слізеріна.

Він залишав похмурість Малого Вішалки позаду. Сьогодні ввечері, і кожної наступної ночі, він збирався засліпити Ґріндевальда та інших гостей Малфой-маєтку.

Двері до сусідньої кабінки відчинилися, запаливши іскру очікування. Гаррі був стриманий щодо свого вбрання, позичивши мантію у веселого Дамблдора. Том не міг повністю звинувачувати його, виходячи з того, що він бачив про почуття моди цього чоловіка.

Гаррі перехопило подих. Дамблдорова мантія була Гаррі до лиця. Урочистий темно-синій колір підкреслював його темне волосся і бліду шкіру, а золоті зірки, що мерехтіли на темній тканині, підкреслювали блиск його очей.

На Дамблдора все ж таки була якась надія. "Ти

дивишся, гм, ти дивишся..."

Гаррі впав. "Знаю, знаю, я схожий на брюнета Абраксаса. Сподіваюся, цього достатньо, щоб зійти за чистокровного".

На думку Тома, більш ніж прохідний. Він відірвав погляд і вдав, що зайнятий застібками власного одягу, які вже давно були застебнуті. "Гадаю, що так. У всякому разі, ти

можеш зійти за Флімонта Поттера".

"Дамблдорова мантія все ще завелика на мене". Гаррі порівняв своє відображення з фотографією дідуся в журналі "Зілля". "І все одно щось не так".

"По-перше, твої зменшувальні чари жахливі". Том обійшов Гаррі ззаду і постукав чарівною паличкою по його плечах, а потім по талії. Тканина затягнулася, підкреслюючи його мініатюрну фігуру і вигини -

Гаразд, зараз не час думати про криві Гаррі.

"З іншого боку, Флімонт майже на двадцять років старший за вас, тож вам бракує кількох сивих волосин і зморшок, що може бути не так вже й погано".

Гаррі вистрілив у нього в'янучим поглядом. "Принаймні я не втрачу все волосся *і* ніс у старості".

Том проігнорував його. "Нарешті, і це найочевидніше, у Флімонта були карі очі. Жоден Поттер, наскільки я знаю, не має зелених очей".

"Чорт забирай, ти маєш рацію." Гаррі схопив свою паличку. "Я не вмію маскуватися. Яке закляття знову змінює колір очей?"

"Я зроблю це, щоб ти не виколов собі очі".

Том нахилився ближче і торкнувся щоки Гаррі, перш ніж згадав запитати дозволу. Гаррі закам'янів від їхньої несподіваної близькості, і їхні очі зустрілися в мовчазному запитанні.

Гаррі повільно кивнув.

Заклинання гламуру вимагали витонченості, оскільки людське перетворення, що пішло не так, було важко повернути назад. Проте Том так добре знав обличчя Гаррі, що вносити невеликі зміни було неважко. Точніше, мало *б* бути легко, якби він міг перестати думати про те, що до рота Гаррі лишилися лічені сантиметри.

"Не рухайся", - огризнувся Том, хоча це його рука тремтіла. "Я не рухаюся,

- пробурмотів Гаррі, його палаючі щоки видавали його власний

дискомфорт.

Том глибоко вдихнув і вирівняв руку. *Зосередься.* Закляття приховування подбало про шрам Гаррі, а кілька косметичних заклинань додали тонких зморшок на лобі та в куточках очей. Потім, переключившись на фарбувальне закляття, він додав Гаррі сивини на скронях. Нарешті, найретельніше, він націлив свою паличку на очі Гаррі, змінивши яскраво-зелену райдужку на горіхову.

Відійшовши назад, Том роздивлявся свою роботу. Якщо не брати до уваги зріст і вираз обличчя, Гаррі міг би бути точною копією Флемонта Поттера. У грудях у Тома защеміло; він відчув, що бачить чоловіка, яким Гаррі одного дня стане, чоловіка, якого йому ніколи не судилося зустріти.

"Що ти думаєш?"

Гаррі повернувся до дзеркала й обережно торкнувся свого обличчя. "Ого. Непогано."

"Може, варто щось зробити і з твоїм волоссям". Том скуйовдив Гаррі маківку. Волосся виявилося м'якшим, ніж він очікував, і йому захотілося провести по ньому рукою, розтерти шовковисті пасма між пальцями.

"Безнадійна справа. Вся сім'я проклята цією шваброю. Сумніваюся, що навіть Слизько

може щось зробити." Том прибрав руку. "Тоді ми готові. Заклинання має тривати до

півночі."

"Чому тільки опівночі? Тому що я Попелюшка, а ти моя хрещена-фея?"

"Ні, тому що тоді цикл перезапускається. Чесно."

Посміявшись зі свого роздратування, Гаррі перевірив годинник. "Вже майже час. Ти готова, о хресна фея?"

Том поплескав по кишені два запрошення. "Ходімо."

Портключ висадив їх у кінці широкої під'їзної дороги, яку охороняла пара залізних воріт, що викликали неприємні спогади про маєток Ріддлів. Гаррі теж виглядав похмурим. З того, що він розповів, його попередній візит до Малфоївського маєтку включав час, проведений у сумнозвісних підземеллях та на власні очі бачив, як катують його друзів. Том сподівався, що смачна їжа і танці виженуть обох їхніх демонів.

Вони приєдналися до моря гостей, які чекали, щоб їх прийняли. Більшість прибула на портключі, тоді як кілька яскравих гостей обрали чарівні карети. Дехто серйозно підійшов до теми павичів, створивши Друеллі серйозну конкуренцію в боротьбі за звання "Найбільш пернатого ансамблю". Інші обрали капелюхи з пір'ям або прикраси у формі павичів для більш стриманого вшанування. Решта, як і вони, вбралися у звичайні сукні.

"Сьогодні велика вечірка", - прокоментував Гаррі, ледь ухилившись від нетерплячого Каракатакуса Берка.

"Були запрошені всі справжні чистокровні родини Британії та континентальної Європи". Ключовим словом тут було "справжня", що призвело до виключення таких сороміцьких родин, як Ґонти, і включення нуворишів, як Гойли, або любителів маґлів, як Поттерів.

"Тож на цьому балу буде повно задушливих старих дідуганів. Звучить заманливо."

"Як я вже казав, якщо ви побували на одному з цих балів, ви побували на сотні. На їх фоні Слимакові вечірки виглядають позитивно збуджуючими". Том знизив голос. "Ви коли-небудь помічали, що всі чистокровні виглядають точнісінько як їхні батьки? Не знаю, як їм це вдається."

"Це нагадує мені справу з клонуванням, - розмірковував Гаррі вголос. "У моєму часі маглівські вчені з'ясували, як точно відтворити чиюсь ДНК, але поки що їм це вдалося

лише на тваринах. Шкода, що у мене немає фото, щоб показати вам. Вівця Доллі *дуже мила*."

"Ну ось, ще один доказ того, що чарівники вищі", - промовив Том. "Ми опанували цю справу клонування за десятки років до маглів, і нам навіть не потрібно було спочатку тренуватися на вівцях".

Гаррі у відповідь хихикнув, і на нього здивовано насупилися матрони, що проходили повз. Він намагався і не зміг повернути своєму обличчю респектабельний вигляд.

"Поводься добре, гаразд?" сказав Том, хоча його власний рот сіпався. "Ти руйнуєш репутацію свого дідуся".

"Сумніваюся. Закладаюся, що дідусь знає, як розважатися".

Натовп безперешкодно просувався крізь ворота, адже кожному гостеві потрібно було лише показати запрошення, щоб потрапити всередину. Щоб перестрахуватися, Том і Гаррі чекали до самого кінця. Потім, як людина, що йде до ката, Гаррі підійшов до воріт і підняв підроблене запрошення. Том затамував подих.

Нічого не сталося.

Ще більш нерішуче Гаррі знову підняв запрошення. Цього разу залізяка перетворилася на обличчя. "Назви свою мету, порушнику!" - пролунало дзвінким голосом.

Гаррі не здригнувся, хоча Том помітив, що його руки стиснулися. "Ти помиляєшся. Я тут, щоб бути присутнім на вітальному балу лорда Ґріндевальда. Ось моє запрошення."

Обличчя втупилося в пергамент. "Тут написано..."

"Флімонт Поттер. Без сумніву, ви впізнаєте почерк вашого юного майстра".

На обличчі Тома, який, вочевидь, так і не навчився розшифровувати почерк Абраксаса, з'явилося здивування. Це був недогляд, зрозумів Том. Окрім імені запрошеного, на запрошенні мало бути ще щось, що підтверджувало б його справжність. Йому слід було зв'язатися з Абраксасом через двосторонній пергамент, щоб отримати справжнє запрошення.

На щастя, у нього був вихід із ситуації, що склалася. "Викличте Абраксаса Мелфоя", - сказав він брамі своїм найнаказовішим тоном. "Скажіть йому, що Том Редл вимагає його негайної присутності.

"Я не впевнений".

"Повірте, Абраксас буде дуже незадоволений, коли дізнається, що я змушений чекати. Це не той ризик, на який ти хочеш піти."

Чесно кажучи, Том не уявляв, як Абраксас зможе приборкати залізну браму, але погроза спрацювала. Обличчя зникло, і залізо знову скрутилося, цього разу в голову зі знайомим світлим волоссям.

"Мілорде, ви прийшли. Яка приємна несподіванка." Абраксас, здавалося, був прибитий до власних воріт, і вигляд у нього був досить жахливий. "Чим можу бути корисний?"

"Доброго вечора, - сказав Гаррі грубішим голосом, ніж зазвичай. "Я Флімонт. Я прийшов на вечірку до лорда Ґріндевальда на ваше запрошення, але у мене виникли деякі проблеми біля воріт".

Абраксас примружився на нього. "Доброго вечора, пане Поттер. Ви ж не відмовилися від маминого запрошення через конференцію зілля?"

"Так, але я беру коротку відпустку, щоб віддати шану лорду Ґріндельвальду".

"О, я бачу." Абраксас подивився на Тома, явно не переконаний. "Звідки ви знаєте один одного?"

"Звичайно, ми можемо продовжити цю розмову в іншому місці, - втрутився Том. "Неввічливо змушувати гостей чекати на вулиці.

"Вибачте. Нічого страшного. Будь ласка, проходьте, пане Поттер, ворота вже мають бути відчинені."

"Дякую, молодий чоловіче", - сказав Гаррі, перш ніж пройти через ворота в хмарі диму.

Абраксас насупився йому вслід. "Він справді Флімонт Поттер? Щось з ним не так". Його очі розширилися. "Стій, це ж *Еванс.*"

"Тобі треба перевірити зір, Абраксас. Це, *очевидно,* Флімонт. Навіщо мені асоціювати себе з Евансом?"

Абраксас розгублено закрутив головою, наскільки це було можливо з його обмеженою рухливістю. "Це правда, я не розумію, чому Еванс хотів би пройти через усі ці труднощі, щоб провести час з тобою".

Том насупився. "Я ціную твою допомогу, але твоїй мамі, мабуть, потрібна твоя допомога, щоб допомогти гостям влаштуватися. Тобі вже час іти".

Абраксас здригнувся. "Ти маєш рацію, мама буде незадоволена. Сподіваюся, вам з Флімонтом сподобається вечір".

"Дякую, я впевнений, що так і буде".

Високо піднявши голову, Том зайшов у ворота і наздогнав Гаррі, щойно вони завернули з а останній поворот під'їзної дороги. Маєток з'явився у полі зору, виблискуючи у вогняному сяйві заходу сонця. Старовинний кам'яний фасад майже віддзеркалював помаранчево-червоний колір неба.
Вікна на першому поверсі були відчинені навстіж, пропускаючи світло свічок і гул класичної музики.

Вони, очевидно, були останніми двома гостями, що прибули, бо вхідні двері за ними грюкнули. У великому передпокої на них дивилися портрети предків Малфоїв - усі з однаковим сріблясто-русявим волоссям і сірими очима. Особливо кисла на вигляд жінка ховала обличчя за віялом, прикрашеним вишневими квітами.

"Напівкровки", - пробурмотіла вона до сусіднього портрета.

"Вроджений", - відстрілювався Гаррі, стискаючи руку навколо зап'ястя Тома, щоб потягнути його за собою.

"Насправді, - сказав Том, - в роду Малфоїв було багато напівкровних. Уникали всього цього божевілля".

"Тоді вони лицеміри", - голосно сказав Гаррі, перекрикуючи репліки жінки з віялом.

У вітальні прийом на честь відкриття виставки був у розпалі. Кришталеві люстри виблискували, відкидаючи на блискучу мармурову підлогу калейдоскопи світла у формі павичів. У кутку невеликий оркестр зачарованих інструментів грав фонову музику. Люди, одягнені в строгі шати з павиними візерунками, ходили зі срібними тацями з широким вибором закусок.

Знайомий голос покликав Тома на ім'я. Лукреція махала рукою з-за столу, який вона ділила з Вальбургою та Оріоном, разом з високою темноволосою жінкою, яка, ймовірно, була ще однією чорною кузиною.

Том повернувся, щоб порадитися з Гаррі, але виявив, що той зник у пошуках їжі. Що ж, добре, що він зник. Принаймні, це його рішення було остаточним. Схопивши келих шампанського з сусіднього столика, він приєднався до своїх однокласників.

"Ти все ж таки прийшла, - сказала Лукреція. "Друелла казала, що ти не прийдеш.

"Я вирішив підтримати Абраксас", - сказав Том. Він простягнув руку незнайомому чорношкірому кузену. "Доброго вечора, мене звати Том Ріддл. Приємно познайомитися з вами".

Вона окинула його оцінюючим поглядом, перш ніж міцно потиснути руку. "Я Дорія Поттер. Це з вами був Поттер?"

"Так. Це був Флімонт."

"О? Чарлус не згадував, що його брат буде на балу. Насправді, у нас обох склалося враження, що Флімонт запланував свою конференцію зілля спеціально для того, щоб її пропустити".

"Можливо, це був перехрещений дріт. Ми з Флемонтом познайомилися через мого старосту, Горація Слизорога. Професор Слизоріг не може бути присутнім на балу, але просив мене передати вітання Флемонту".

Дорія склала руки і подивилася на Тома довгим поглядом, який він рівномірно перевів на неї. "Можливо, - нарешті дозволила вона. "Я передам це Чарлусу. Без сумніву, ми зможемо залагодити це непорозуміння за вечерею. Приємно було познайомитися з вами, містере Ріддл".

Вона підвелася на ноги і, кивнувши своїй родині, пішла, ймовірно, на пошуки чоловіка.

До них приєдналося більше однокласників, і у Тома склалося враження, що він знову опинився у спільній кімнаті Слізеріна. Ніхто не змінився. Лайнус скаржився на відсутність сомельє. Ітан та Оріон сперечалися про результат останнього матчу "Фалмутських соколів". Лукреція та Ваблурга обговорювали сімейну драму. Друелла хвалилася тріумфом своєї павиної сукні, тож жертва двадцяти обрубаних павичів не була марною. Кожен

пліткував про Абраксаса та Еліну Ґрінґрасс, за якими ходив, як закохане цуценя, незважаючи на вмовляння батьків допомогти розважити гостей.

Він, безумовно, швидко забув Мелінду, хоча Том не міг виявити справжнього інтересу до нової пасії Абраксаса. Чи, власне, будь-якими дискусіями, що точилися довкола. Чи завжди його однокласники були такими *нудними*? Чи завжди вони були такими передбачуваними? Думка про те, що вони ведуть ті самі розмови, що й останні триста циклів, була вкрай гнітючою.

У якийсь момент банальність компанії однокласників виявилася занадто великою. Під виглядом того, що йому треба налити собі ще, Том відлучився на пошуки єдиної стерпної людини в маєтку Малфоїв. Зрештою, йому вдалося знайти Гаррі, який сидів, схрестивши ноги, на підвіконні за важкими шторами, з переповненою тарілкою, що хиталася на його колінах.

Якусь мить Том просто спостерігав. Гаррі мав мирний вигляд, напівзахований у своєму імпровізованому алькові, а в його окулярах відбивалося темне небо надворі. Тоді Гаррі помітив його присутність, розірвавши закляття.

"Гарне у вас тут місце". Том прослизнув за штори, щоб приєднатися до нього. Прохолодний вечірній вітерець розвіяв задуху в кімнаті. "Насолоджуєшся?"

"Порівняно з тим, коли я був тут востаннє, однозначно. Виявляється, тортури наклали відбиток на речі. Як пройшов вечір?"

"Чудове возз'єднання з моїми прислужниками. Дізнався більше пліток, ніж мені коли-небудь було потрібно. Також зустрів твою невістку, якій дуже цікаво знати, чому ти тут, а не уникаєш Гріндельвальда".

Гаррі застогнав. "Здається, я вибрав не того Поттера, якого хотів зобразити".

Однак він, здавалося, не надто переймався цим, оскільки з апломбом копався у своїй тарілці. Том зморщив носа.

"Чи розумно так багато їсти? Ти зіпсуєш собі апетит".

"Одну тарілку я вже відполірував. Гаррі поплескав себе по животу. "Не варто мене недооцінювати."

"Я впевнена, що місіс Малфой буде в захваті, коли дізнається, скільки грошей витрачається на ваше харчування".

"Яка різниця? Її скарбниця все одно поповниться за кілька годин". Гаррі вибрав шампур. "Як ти гадаєш, що це?"

Том делікатно понюхав. "Перепелине яйце, загорнуте в бекон і приправлене якоюсь приправою".

"Смакота". Запхавши решту до рота, Гаррі схопив переповнену тарталетку. "А як щодо цього?"

"Лобстер з сиром рікотта на підсмаженій бріоші". Том здригнувся, коли Гаррі з'їв його одним гучним укусом. "Ти міг би хоча б жувати з закритим ротом, варваре".

"Розслабся, бешкетнику, це нормально - розважатися". Гаррі задоволено зітхнув. "Чудова річ. Ти не жартував про домашніх ельфів Малфоїв. Сподіваюся, нам вдасться спробувати всі закуски".

"Завжди правильні пріоритети", - сказав Том, намагаючись ігнорувати стискання в грудях від наближення кінця циклу.

Як смішно *сентиментально* з його боку.

Світло згасло. Над гостями запанувала тиша, і всі, як один, повернулися до входу у вітальню. Почесний гість був тут.

Геллерт Ґріндельвальд був вродливим чоловіком. Блакитноокий і білявий, він мав хлоп'ячий шарм, не втрачаючи при цьому відмінностей, які відкриваються з віком. Його мантія також відповідала тематиці вечора, з фірмовими візерунками з пір'я павиного хвоста, вишитими на флуоресцентній тканині чиркового кольору. Хоча Бузинної палички ніде не було видно, від нього виходила потужна магія - привітання і застереження.

Не дивно, що Дамблдор був у нього закоханий. Вони були вражаючою парою, завдяки контрасту золотистого і каштанового волосся та блакитних очей. Однак особисто Том вважав, що вони з Гаррі були більш естетично привабливими.

Поруч із Гріндельвальдом стояла висока струнка жінка з темним волоссям і палкими очима, яка недбало оглянула вітальню, наче ні вона, ні її мешканці не відповідали її смакам.
Потім, обхопивши руку Гріндельвальда жестом, одночасно витонченим і власницьким, вона повела його вперед.

"Хто це?" запитав Гаррі, обсипаючи Тома крихтами.

"Вінда Розьє, - сказав Том, витираючи щоку з гримасою. "Друга особа в команді Ґріндельвальда.

"Здається, вона наче одержима ним. Нагадує мені одного з смертежерів Волдеморта".

"Ходять чутки, що вона закохана в нього, а він нібито закоханий у Дамблдора".

Замість того, щоб скандалити через недоречну коханку свого наставника, як очікував Том, Гаррі задумливо кивнув. "У цьому є сенс. Гадаю, Дамблдор і Ґріндельвальд - гарна пара, якщо не брати до уваги всю цю боротьбу добра зі злом".

Усередині Вінда відпустила руку Ґріндевальда, щоб зайняти своє місце поруч зі старшими Малфоями. Тим часом Ґріндельвальд став перед мармуровим каміном, розташувавшись так, щоб його обличчя було освітлене вогнем. Принаймні, він знав, як з'явитися на сцені.

"Як чудово бачити, що ви зібралися тут", - сказав Гріндельвальд, його голос був гучним і чистим, без потреби в дзвінкому *звучанні*. Незважаючи на те, що він виріс у Німеччині, він говорив бездоганною англійською. "Як чудово повернутися до Британії, місця, яке я згадую з особливою любов'ю через дружбу, яку я розвинув".

Патріархи чистокровних, а серед них і Джуліус Мелфой, з'явилися в променях. Гаррі похитав головою. "Очевидно, він має на увазі Дамблдора".

Том ущипнув його за руку, щоб втихомирити.

"Дехто з вас, я знаю, не довіряє меті мого візиту, вважаючи, що я хочу втягнути вашу країну у війну. Запевняю вас, що це не може бути далі від істини. Ми бачили, якого болю завдала маґлівська війна її населенню, і я не бажаю нічого подібного. Насправді, я прийшов за миром, і моя мета, щоб ми досягли його разом, навіть перед обличчям труднощів".

Кілька високопоставлених чиновників міністерства заворушилися; всі знали, що Гріндельвальд сам затягує переговори. Проте він виправдав свою репутацію захоплюючого оратора, і в той момент ніхто не міг сумніватися в щирості його слів.

"Сьогодні, однак, я не хочу говорити про політику. Сьогодні я хочу взяти участь у товаристві, яке ми маємо в цьому чудовому домі. Моя найщиріша подяка Гертруді за те, що вона мила господиня, яка зробила це можливим". Ґріндельвальд вклонився в бік Ґертруди, на що вона відповіла скромним нахилом голови. За кілька метрів від них Коріна Розьє і Меланія Блек набули кислих виразів обличчя. "А тепер, без зайвих слів, я бажаю всім чудового вечора. Сподіваюся, що незабаром ми з вами познайомимося".

Натовп аплодував. За командою маленькі столики для прийому гостей зникли, натомість їх замінили повнорозмірні обідні столи, розставлені великим колом, щоб оточити місце, яке мало стати танцполом. Гості почали займати свої місця.

Гаррі зістрибнув з підвіконня. "Куди нам..." Він здригнувся. Чарлус прямував у їхньому напрямку. "Я до туалету.

Він розвернувся, але з протилежного боку до нього підійшла небезпечно усміхнена Дорія. "Привіт, Блоха, любий", - сказала вона, схопивши його руку смертельною хваткою. "Ми з Чарлусом хотіли поговорити з тобою. Чи не приєднаєшся ти до нас на вечерю?"

"Саме так, старший брате, - сказав Чарлус, обіймаючи Гаррі за плечі. "Ми так давно не бачилися". Він перевів панічний погляд Гаррі на Тома. "Ти ж не заперечуєш, правда?"

"Зовсім ні", - сказав Том, розвеселившись. "Побачимося пізніше, Флімонте".

По правді кажучи, навіть якби він і був проти, то нічого не міг вдіяти. Оріон і Лукреція з'явилися, щоб провести його до свого столика. Тепер вони з Гаррі мали б дбати про себе самі під час вечері.

Завжди існував шанс, що знань Гаррі про зілля буде достатньо, щоб підтримувати цю шараду.

Не те, щоб Том на це розраховував.

Вечеря з п'яти страв виправдала очікування, викликані закусками. На жаль, розмова була ще нуднішою. Частково це сталося через Ґріндельвальда. Замість того, щоб сидіти за одним столом з Віндою і Малфоями, він віддавав шану кожному столу і нервував гостей. Всі знали, що його світська бесіда була не стільки спілкуванням, скільки перевіркою на вірність.

Оскільки Арктур і Поллукс Блек монополізували увагу Ґріндевальда за чорним столом, Том вислизнув з-під радарів і скористався можливістю поспостерігати за Темним Лордом у дії. Ґріндельвальд випромінював харизму та інстинктивно знав, яке слово сказати, щоб змусити Блеків замилуватися. Проте його привітність не могла повністю приховати його презирство до їхньої компанії. Томові стало зрозуміло, що, незважаючи на те, що до нього багато хто залицявся, Ґріндельвальд нікого не вважав своїм другом. Навіть Вінду.

Коли Ґріндельвальд нарешті пішов, кинувши останнє дражливе зауваження Поллуксу про ремонт площі Ґріммаульд, Том крадькома поглянув на стіл Гаррі. На його подив, троє Поттерів весело розмовляли. Який цікавий розвиток подій; можливо, йому слід більше довіряти Гаррі.

Через годину після вечері тиха фонова музика перейшла у жвавий ритм. У свою чергу, вітальня розширилася, щоб розширити центральний танцпол. Передчуття розрослося, щоб привітати головну подію вечора.

Гріндельвальд вклонився і простягнув руку Гертруді, яка прийняла її з милостивою посмішкою. Почесний гість і його господиня становили прекрасну пару, її мініатюрна фігура приємно контрастувала з його статечним зростом, а їхні рухи були плавними, напрацьованими роками практики. Вони закінчили вступний танець під бурхливі оплески. Однак Том помітив натягнуту посмішку Вінди і погано приховану нахмуреність Розьє.

Музика змінилася на швидкий фокстрот, і на танцмайданчику до Ґріндельвальда та Ґертруди приєдналося ще більше пар. Том озирнувся, але Гаррі ніде не було видно. З іншого боку, його родичі, здавалося, отримували від танцю неабияку насолоду.

Відмовившись бути "квіткою на стіні", Том прийняв запрошення на танець від своїх сусідів по кімнаті. Спочатку Вальбурга, потім Лукреція, а потім Друелла. Він хотів, щоб Гаррі пошкодував, що забув про свою обіцянку потанцювати разом.

На жаль, хоча відьми були прекрасними танцівницями і бездоганно повторювали його рухи, вони не відчували себе добре в його обіймах після циклів танців з Гаррі. Занадто часто Тому доводилося відштовхувати біль від того, що йому чогось бракує.

Закінчивши польку з Друеллою, чиє пір'я було справжнім логістичним кошмаром, Том повернувся на своє місце. На той час його роздратування Гаррі вже зникло, натомість з'явилося занепокоєння. Зважаючи на характерний для Гаррі хаос, він міг потрапити в халепу, і Тому, можливо, довелося б його рятувати.

Рука поплескала його по плечу. Том обернувся, готовий насупитися, і застиг.

"Добрий вечір, - посміхаючись, сказав Гріндельвальд. "Чи надасте мені честь запросити вас на наступний танець?"

По шиї Тома пробіг жар. Ґріндельвальд провів останні тридцять хвилин, танцюючи з різними матріархами Священного Двадцять восьмого; шістнадцятирічний слизеринець-напівкровка анітрохи не вписувався в цю схему.

"Мені лестить ваше запрошення, - сказав він, - але боюся, що зараз я не можу".

"Вибачте, я не знав, що до вас звертаються". Гріндельвальд зробив вигляд, що роззирається навколо. "Ви сиділи самі, без партнера."

Том внутрішньо прокляв Гаррі ще раз. "Мій напарник нездужає. Делікатний шлунок."

"Звичайно, вони пробачать мені, що я вкрав тебе на один танець. Обіцяю, що поверну тебе, як тільки вони знову з'являться".

Гріндельвальд підморгнув, припиняючи будь-який подальший протест. І ось, з палаючим обличчям, Том пішов за головним темним лордом Європи назад на танцпол вчасно для повільного романтичного танго.

Примітки до розділу наприкінці

Я хотів розповісти про м'яч в одному розділі, але він вийшов громіздким, тому кількість розділів було збільшено на 1.

Щоб відповісти на занепокоєння, висловлене в коментарях, ми не прямуємо до корабля Гріндельвальда і Тома. Їхній спільний танець був показаний як фрагмент ще в липні, і я обіцяю, що він слугує сюжетній меті.

Наразі я зосереджуюсь на своєму фіку "Великий вибух Томарі". Якщо все піде добре, я опублікую чергову главу "*Гри"* до кінця місяця. В іншому випадку, до зустрічі в листопаді :)

Я шпигую.

Примітки до розділу

Як завжди, дякую всім за підтримку. Я з нетерпінням чекала на написання 14-го розділу відтоді, як вперше задумала цю історію, і я рада, що нарешті зможу поділитися нею з усіма.

Сподіваюся, вам сподобається!

Коли вони впали в перші кроки танго, Том гостро відчув увагу, яку вони привернули до себе з боку інших танцюристів. Деякі, як Вінда, напевно, планували його передчасну смерть. Інші, як Лукреція та Ітан, не переставали його дражнити.

Принаймні, до півночі залишалося лише кілька годин. Він міг пережити чотири хвилини в обіймах Ґріндельвальда, не збентеживши. Просто очистити свій розум, зосередитися на візерунку і надіти широку посмішку. Нічого складного.

Гріндельвальд виявився балакучим партнером. "Я весь вечір збирався з вами познайомитися, містере Ріддл, - сказав він. "Ваші однокласники та їхні батьки дуже добре про вас відгукуються. Ви багато чого досягли для такого юного віку".

"Вони перебільшують", - обережно сказав Том, не впевнений, що їхній танець насправді був вербувальною кампанією.

"Навпаки, вони були дуже правдивими. Для початку вони сказали мені, що ти виріс у маглівському сиротинці".

Обличчя Тома напружилося. І Гертруда, і Меланія любили ділитися цим самородком, наче здійснювали дивовижний подвиг милосердя, дозволяючи своїм дітям спілкуватися з безіменною сиротою.

Одного дня вони пошкодують, що дивилися на спадкоємця Слізеріна зверхньо.

"Я не хотів тебе образити, - сказав Ґріндельвальд, виводячи Тома з крузади. "Ти повинен знати, що я не маю жодних упереджень проти маглів. Більше того, людина, яка піднімається над своїм скромним походженням, вражає мене набагато більше, ніж народжені зі срібними ложками і слабкими амбіціями".

З цим Том погодився. Це була одна з причин, чому він ставився до своїх лицарів з такою малою повагою. Вони не заслуговували на неї, коли народилися з таким великим потенціалом, а досягли так мало.

"Дякую, пане Ґріндельвальд."

"Не треба мені дякувати. Твоє досягнення - це твоє власне досягнення".

Почалася нова серія з восьми рахунків. Том дозволив Ґріндельвальду вести його назад, уникаючи при цьому пильного погляду іншого чоловіка та затуляючи його розум.

"Так, я вважаю тебе найцікавішим, хоча й не можу вказати на причину, - сказав Гріндельвальд. "Можливо, це тому, що твоя душа здається ранішою за свої роки. А може, тому, що я бачу в твоєму майбутньому своєрідне перехрестя. У твоєму дуже близькому майбутньому, власне кажучи".

Том нічого не відповів. Ґріндельвальд був відомий своїми тривожними висловлюваннями, хоча навіть його прихильники сперечалися, чи справді він володів Привидом.

Ґріндельвальд лагідно посміхнувся. "Прошу вибачення, якщо я завдав вам незручностей, містере Ріддл. Давайте перейдемо до більш приємних тем. Я пригадую, що ви недавно бачили біля себе вродливого юнака. Це ваш зниклий партнер по танцю?"

"Так. Це був Флімонт Поттер."

"А, Поттери. Породиста чистокровна сім'я, безумовно, гідна... союзу". Ґріндельвальд підморгнув. "Хоча у мене склалося стійке враження, що Флімонт Поттер має інші нахили, якщо можна так висловитися".

Обличчя Тома спалахнуло, коли до нього дійшло, що мав на увазі інший чоловік. "Ви не розумієте, лорде Ґріндельвальде. Ми з Флемонтом лише знайомі."

"Схоже, що ви близькі знайомі, якщо врахувати, що він пропускає важливу конференцію зілля, щоб провести вечір з тобою".

"Ми не такі, як ви думаєте".

"Ах, але я бачу, як ви дивитеся один на одного". Вираз обличчя Ґріндельвальда став мрійливим. "Нагадує мені кращі, простіші часи."

"Професор Слизоріг попросив мене…"

Гріндельвальд зупинив виправдання Тома поштовхом голови. "Будь ласка, не ображай мій інтелект. Наші очі і серця не брешуть. Запевняю тебе, що я не засуджую те, як ти вирішив провести свій час. Чистокровні спадкоємці часто тримають, як би це сказати, певні *інтереси* на узбіччі, не плануючи їх легітимізувати".

Том ще ніколи так не хотів душити іншу людину. Як *посмів* Ґріндельвальд? Якби він спокушав чистокровну, то це був би єдиний консорт, а не якась інтрижка. Дурний Темний Лорд повинен відступити і припинити нав'язувати іншим багаж свого невдалого роману з Дамблдором.

Потужна скрипкова каденція завершила танго і завершила чотири болісні хвилини. На превеликий жаль Тома, Ґріндельвальд не відпускав його.

"Ви чудово танцюєте, містере Ріддл. Чи не потішите мене ще одним номером?"

Зціпивши зуби, Том прокручував у голові можливі виправдання. Допомога Абраксасу? Ні, Абраксас був марний. Попередня домовленість? Ні, Ґріндельвальд знав, що на нього чекає...

на ім'я Флімонт. До туалету, бо в нього болів живіт? Принизливі, але відчайдушні часи вимагали відчайдушних заходів.

"Давай поміняємося партнерами?"

Від знайомого голосу Тома охопив трепет. Гаррі вклинився між ним і Ґріндевальдом з грацією незграбного бегемота, щоб покласти власницьку руку на його лікоть. Поруч з ним Вінда весело смикала губами.

"О, ще раз добрий вечір, пане Поттер. Ми якраз про вас говорили". Ґріндельвальд підняв брови на Вінду, і в його тоні з'явився натяк на настороженість. "Щось сталося?"

"Нічого страшного, Геллерте, - сказала вона, посміхаючись. "Ми з містером Поттером чудово станцювали танго, але він скучив за товариством свого друга".

"Хлопця, взагалі-то", - виправив Гаррі, не

соромлячись. "Ми не...

"Твій хлопець", - повторив Ґріндельвальд. "Досить власницький, чи не так?"

"О, *дуже*. Бачив би ти нас, коли ми на самоті. Ми, Поттери, виправдовуємо свою репутацію."

Щоб підкреслити це, Гаррі опустив руку на талію Тома, міцно тримаючи його, коли Том спробував вирватися.

Ґріндельвальд весело обмінявся з Віндою поглядом. "А Евфемія знає про цю репутацію?" запитав Ґріндельвальд.

"Звичайно, моя люба дружина - найбільший бенефіціар, - відповів Гаррі, посміхаючись. "І те, що вона не знає про мої позашкільні інтереси, їй не зашкодить".

Вінда прикрила свою посмішку рукою, а Ґріндельвальд розреготався. Том був певен, що домовик міг би зараз підсмажити яєчню на його обличчі.

"У такому разі, - сказав Ґріндельвальд, - я не буду більше відкладати ваш спільний вечір". Він взяв Вінду за руку. "Насолоджуйтесь танцем, хлопці."

І з дратівливо знайомим блиском у блакитних очах Ґріндельвальд покружляв ґеть.

"Де ви були?" запитав Том, щойно Ґріндельвальд і Вінда опинилися поза зоною чутності.

"Туалет".

"На *тридцять* хвилин?"

"Я загубився, тому що це місце до біса величезне. Навіщо комусь потрібен такий великий будинок?"

Том розділив цю думку. Який сенс утримувати такий великий будинок, якщо більше половини кімнат були закритими, включаючи членів сім'ї?

"Але я знайшов гостьову ванну кімнату, і вона *дуже гарна*. Там навіть є зручна зона відпочинку зі свіжими журналами". Гаррі хихикнув. "А ти знав, що серед вищих відьом зараз відроджується мода на корсети у французькому стилі?

Том зміряв Гаррі смертельним поглядом. "Ти залишив мене напризволяще, бо був зайнятий читанням відьомського модного журналу?"

"Трохи драматично з твого боку. Я врятував твою дупу, чи не так?"

"Справді? Я впевнений, що Гріндельвальд думає, що ти робиш щось інше з моєю дупою".

Гаррі моргнув і нахилив голову. "Що ще я роблю з твоєю дупою?" Потім, коли він зрозумів своє запитання, він став чарівного червоного відтінку. "А, це."

"Хлопці з Гриффіндору, мабуть, ведуть найнудніші розмови в гуртожитку", - єхидно зауважив Том.

"Якщо ти забув, моя доля була надто заклопотана вбивцею Лордом Волдемортом, щоб говорити про... ну, ти знаєш, про що".

"І все ж, *моїй* долі вдалося збалансувати нашого Темного Лорда зі здоровим розумінням птахів і бджіл".

Гаррі насупився. "Байдуже, принаймні Ґріндельвальд думає, що я на вершині". Він нахилив голову. "Як ти думаєш, хто був зверху між Ґріндевальдом і Дамблдором?"

У Тома в голові сталося коротке замикання. Він не хотів уявляти, як Ґріндельвальд і Дамблдор займаються інтимними стосунками.

"Б'юся об заклад, це був Дамблдор, або вони по черзі, - розмірковував Гаррі вголос. "Або вони щовечора билися на дуелі, щоб вирішити це. Думаєш, Дамблдор скаже мені, якщо я запитаю?"

"*Ні*, і чи не могли *б* ви змінити тему?"

"І хто тепер ханжа? Не прикидайся, що тобі не цікаво".

"Мені зовсім не цікаво. Ми намагаємося вирватися з часової петлі, а не вдиратися в приватне життя інших людей".

У відповідь Гаррі смикнув Тома в недоречне занурення. "Гаразд. Як пройшло твоє танго з Ґріндевальдом? Є якісь відомості про бузинну паличку?"

"Ні, він був надто зайнятий тим, що змушував мене почуватися некомфортно через те, що я твій маглівський шматок хліба".

"Так, цей чоловік дуже допитливий, - сказав Гаррі, швидко озирнувшись, щоб переконатися, що ніхто не підслуховує. "За вечерею він підійшов до нашого столу і поставив багато запитань про наш бізнес з виготовлення зілля, наче хотів витягнути з

нас якесь одкровення. Слава Богу, що Чарлус і Дорія відповіли на найскладніші запитання".

"Як пройшла вечеря з твоїми родичами? Здається, тобі було весело. Ти переконав їх, що ти Флімонт?"

"Ні, вони одразу побачили мене наскрізь і пригрозили, що донесуть на мене місіс Мелфой. Тож я їм усе розповів".

"Все?" Том був вражений.

"Не про подорожі в часі, звісно. Я сказав, що я давно втрачений напівкровний кузен, бо Вальбурга вже розпитувала про бастарда Поттера. І що я видаю себе за Флемонта, щоб прийти на вечірку".

"Як вони це сприйняли?"

"Вони обидва подумали, що це смішно, і запросили мене якось погостювати у них. Такі милі люди." Гаррі посвітлішав. "Можливо, я міг би зробити це після петлі, щоб познайомитися з ними ближче. До сьогоднішнього дня я бачив їх лише в дзеркалі".

Довіртеся Гаррі, щоб він зачарував своїх родичів. Том уявив, як Гаррі проводить час з Поттерами після циклу, а не з ним, і скривився. У помсту, коли почалася нова пісня, він спробував вирвати лідерство.

"Гей, *я* веду", - запротестував Гаррі.

"Але ти погано танцюєш. Ти ставиш нас обох у незручне становище."

Том брехав. Гаррі танцював грамотно, завдяки невтомним настановам Тома, і вони вдвох увійшли в природний, приємний ритм, хоч і не завжди синхронізований з музикою.

Гаррі не збентежила його образа. "Я чистокровний спадкоємець успішного бізнесу з виробництва зілля і фінансую розкоші моєї неповнолітньої маглівської наложниці. *А* Ґріндельвальд думає, що я на вершині. Отже, я маю очолити". Його рука міцно стиснула руку Тома. "Ти можеш прикинутися, що тобі це подобається.

"Я ненавиджу тебе, Поттер."

"І я *тебе* кохаю, любий".

"Проблеми в раю, хлопці?" Гріндельвальд і Вінда вальсували поруч. "Я дуже сподіваюся, що мій танець з містером Ріддлом не посіяв хаосу."

"О ні, не хвилюйтеся, містере Ґріндевальд, - відповів Гаррі, занурюючи насупленого Тома в воду і ледь не впустивши його при цьому. "Просто невеличка домашня сварка. Нічого такого, що ми не могли б владнати в спальні пізніше."

"Ах, завидная молодость", - сказав Гріндельвальд. "Чи не так, Віндо?"

Вінда лише принюхувалася, не вражена. Коли "*Je Te Veux*" Еріка Саті почала приспівувати, вони знову зникли в натовпі танцюристів.

Гаррі дивився услід Ґріндевальду з задумливим виразом обличчя. "Здається, він тобою зацікавився".

"Я думаю, що він такий моторошний з усіма". Останнє, чого потребував Том, - це небажана увага з боку Ґріндельвальда.

"Ні, він чомусь особливо цікавиться тобою. Він багато на тебе дивиться". Гаррі зморщив носа. "Темних Лордів вроджено тягне одне до одного?"

"Ти що, ревнуєш?"

На його подив, Гаррі потягнув його за собою. "Звісно. Цієї ночі ти мій."

Том намагався не відволікатися на тепло, що випромінювало тіло Гаррі. "Ти п і д ж и в л ю є ш плітки про Флемонта Поттера і його коханку-напівкровку", - сказав він, хоча й не зробив жодної спроби відійти.

Гаррі насміхався. "Ніхто навіть не згадає, а якщо й згадає, то скандали тільки допоможуть його бізнесу зілля".

"Ти безнадійний". Слова Тома були половинчастими. Зрештою, він не надто переймався плітками.

Чи взагалі, насправді.

Як наслідок, він не зніяковів, коли Гаррі вкотре опустив руку йому на талію. Він також не скаржився, коли Гаррі повів їх у новий вальс.

Бал продовжувався. Правила ввічливості передбачали, що вони повинні мінятися партнерами через кожні пару танців, і раніше Том так і робив, щоб збільшити кількість партнерів, з якими можна було познайомитися. Однак часова петля зробила ці зусилля марними, і йому набагато більше подобалося танцювати з Гаррі. Таким чином, якщо Гаррі не наполягав на зміні партнера, Том не збирався піднімати цю тему.

У будь-якому разі, Гаррі, здавалося, був задоволений статус-кво, і, кружляючи по кімнаті, вони пліткували про інших відвідувачів балу. Почнемо з того, що серед їхніх однокласників було багато романтичних інтриг. Без відома батьків Лукреція мала стосунки з Прюеттом, тож вона скоординувала свою танцювальну картку, щоб провести найдовші та найромантичніші танці в його обіймах. Абраксас і Мелінда стали партнерами для однієї незграбної мазурки, яка поглибила їхню взаємну ворожнечу. А Оріон і Вальбурга передчували свій шлюб, борючись за домінування в кожному спільному танці, аж поки втомлена Меланія Блек не потягла їх обох до свого столика, щ о б д о б р я ч е в і д ч и т а т и .

Потім була політична інтрига. Джуліус Мелфой і Полакс Блек були на протилежних сторонах у справі Візенгамоту про валлійські заповідники драконів. Корінн Розьє не подобався вплив, який Вінда мала на її чоловіка. Старі вдови Селвін і Паркінсон були запеклими суперниками у виставах трупів.

Нарешті, був Гріндельвальд, який був у своїй власній лізі. Весь вечір він був у доброму гуморі, з чарівністю і плавністю переходив від одного партнера до іншого. Він навіть танцював з

Міністр Спенсер-Мун, який з'явився наприкінці вечері, щоб засвідчити свою повагу. Спостерігати, як міністр кружляє навколо темного лорда, наче витончена леді, було справжнім захопленням.

Чим більше Том спостерігав за ним, тим більше приходив до висновку, що Гріндельвальд був шоуменом. Незважаючи на свою привабливу зовнішність, він поставив себе на недосяжний п'єдестал. Як наслідок, фальш просочувалася крізь кожну його посмішку та жест. Тома дивувало, що мало хто це помічав.

Ні, це було не зовсім так. Інші це бачили, але все одно вирішили залицятися до Ґріндельвальда, сподіваючись потрапити в його милість або стати тим невловимим винятком. Ця шарада здавалася всім жалюгідною.

Вечір наближався, і танцюристи почали робити перерви або переглядати шпаргалки зі складнішими візерунками. Хоча Гаррі з усіх сил намагався не відставати, врешті-решт він досяг межі своїх можливостей. Поява квікстепу стала остаточним смертельним дзвоном для його танцювальних прагнень.

"Думаю, на сьогодні досить", - сказав Гаррі. "Чому б нам не піти трохи не

дослідити?" Том з підозрою звузив очі. "Ти маєш на увазі проникнення."

"Ні, це ціле крило садиби відкрите для відвідувачів. Принаймні, раніше мене ніхто не виганяв. До того ж, що найгіршого може статися?"

"А що, якщо ми пропустимо пана Старійшину Паличку?"

"Наклав на нього закляття стеження, поки ти відволікала його своїми танцями, - Гаррі випнув груди. "Бачиш? Я все спланував заздалегідь."

Том не хотів показувати, що його це вразило. Хоча він усе ще вважав, що залишати Ґріндельвальда позаду було дурною ідеєю, Ібрагім Шафік спостерігав за Гаррі з надто великою цікавістю, і він не мав наміру знову втрачати Гаррі з поля зору.

"Добре", - сказав він. "Показуй дорогу".

Незважаючи на канікули в маєтку Малфоїв, Том мав обмежені можливості блукати під наглядом Ґертруди, тож він не був знайомий зі звивистими коридорами особняка. З іншого боку, використовуючи знання, отримані під час пошуків у ванній кімнаті, Гаррі легко орієнтувався. Зрештою, він провів їх через непоказні двері на невелику закриту веранду з круглим столом, двома плюшевими кріслами і панорамним видом на трояндовий сад Гертруди. Під стелею висіли казкові ліхтарики, що додавали затишку до суворого декору.

"А нам можна тут бути?" запитав Том, впевнений, що вони вторглися в романтичну схованку Малфоїв.

У відповідь Гаррі сів і заплескав у долоні. Майже одразу ж з'явився домовичок з надзвичайно великими очима, з великою тацею і щасливою посмішкою.

"Воббі дуже радий бачити містера Гаррі з його другом, сер!" - пищав він. "Воббі зачекався!"

Він поставив лимонний пиріг, два набори блискучих столових приборів, а в центрі столу - рожеву свічку, аромат якої нагадував улюблені піни для ванни Тома. Том не встиг зреагувати, як опинився на вільному стільці.

"Будь ласка, насолоджуйтеся, пане Гаррі та друже Гаррі!" крикнув Воббі і, вклонившись, з *тріском* зник.

Том зацікавлено обернувся до Гаррі. На відміну від нього, Гаррі сприймав усе спокійно і був зайнятий тим, що відрізав кожному з них по шматочку пирога.

"Поясниш?"

"Я познайомився з Воббі та його друзями раніше, коли знайшов кухню замість туалету. Він пообіцяв залишки десертів, якщо ми зайдемо пізніше". Гаррі підштовхнув тарілку Тома вперед. "Давай, куштуй."

"*Як* ти ще можеш їсти?"

"Я ж казав тобі, що ніколи не варто недооцінювати шлунок Ґрифіндора". Гаррі відкусив величезний шматок і зітхнув у блаженстві. "Дивовижно. Найкращий лимонний пиріг з безе, який я коли-небудь куштував."

"Це не лимонний пиріг з безе. Це цитриновий пиріг з безе". Том тицьнув пальцем у свій шматок. "Бачиш? Скоринка тонша, а сир загущений жовтками, а не кукурудзяним крохмалем, тому текстура. . . "

Гаррі запхав виделку з пирогом до рота, припинивши розповідь Тома.

"Просто насолоджуйся кривавим пирогом, Ріддле, - сказав він, закотивши очі. "Надавати собі французьких манірностей мене не вражає".

Оскільки пиріг уже був у нього в роті, Том виконав прохання і затремтів від задоволення, насолоджуючись смаком. Пиріг був справді смачним, з розсипчастою маслянистою скоринкою та насиченою солодкою начинкою, яка зберігала характерну лимонну терпкість. Єдиним недоліком пирога була трохи підгоріла верхівка з безе, через що його ледь не викинули на смітник.

"Що ти думаєш?"

"Так собі", - сказав Том і взявся за виделку, щоб набрати ще. Він не встиг з'їсти багато десерту перед початком танців і оцінив цю ін'єкцію цукру і масла.

Якийсь час тишу веранди порушували лише скрегіт виделок по порцелянових тарілках і звук їхнього жування. На півдорозі доїдаючи свій шматок, Том помітив, що на боці Гаррі за столом припинився рух. Він підняв погляд і побачив, що інший хлопчик пильно його вивчає.

Серце його прискорено калатало, а шлунок здригався. Іноді він обурювався, як ці проникливі очі викривали його самосвідомість.

"Що тепер?" - запитав він.

"Ти виглядаєш щасливішою", -

зауважив Гаррі. "Що б це мало

означати?

"За вечерею ти був згорблений і нещасний на вигляд, особливо коли Гріндельвальд розмовляв з двома містерами Блеками. Було так очевидно, що ти не хочеш там бути. Тепер ти набагато розкутіший".

"Я не *сутулюся,* і я не був жалюгідним на вигляд. Мені дуже комфортно в компанії чистокровних".

"Слухай, я розумію. Це гра, в яку ти мусиш зіграти". Гаррі встромив виделку в шматочок скоринки, розтрощивши його на крихти. "Я просто думаю, чи воно того варте".

"А чому б і ні?" Том підняв захисні забрала. "Не всі народжуються багатими чи відомими. Декому з нас доводиться працювати, щоб побудувати свою мережу. Навіть якщо це означає страждати на нудних світських заходах. Навіть якщо це означає прикидатися кимось іншим, щоб втертися в довіру".

"Як Гріндельвальд".

Том насупився, йому не сподобалася ця інсинуація. "Ну і що з того?" - зажадав він. "Іноді, щоб досягти своєї мети, необхідно поставити мітку".

"Ви не віддаєте належне простому старому Тому Редлу. Це як... ну, ти як білий павич".

"Білий павич", - спантеличено повторив Том. "Тому що я яскравий і зарозумілий?"

"Тому що ти не такий, як усі", - сказав Гаррі. "Звичайні павичі яскравіші і теоретично привертають більше уваги, але ти - той, хто завжди будеш виділятися, куди б ти не пішов. Не обов'язково бути масовим вбивцею, щоб бути особливим".

Том намагався оцінити, чи був це щирий комплімент, але шампанське і вино затуманили його мозок.

"Я лише хочу сказати, що приємно, коли ти не намагаєшся бути лордом Волдемортом", - сказав Гаррі. "Ти мені більше подобаєшся".

Серце Тома вискочило з грудей, коли вони зустрілися поглядами. Гаррі дивився на нього з такою силою, що йому раптом захотілося зберегти цю мить затишного спілкування. Тільки вони вдвох, сховані від світу на своїй веранді, освітленій зорями.

Гаррі шморгнув носом. Том моргнув.

"У тебе є лимонний сир, - пояснив Гаррі. "А ти кажеш, що *я* варварський їдок".

Том не рухався, не в змозі зібрати докупи жодного роздратування, поки Гаррі покрутив кінчиком носа, щоб зняти рештки сиру. Закінчивши, Гаррі не відходив. Томові не просто здалося, що очі Гаррі припали до його губ, або що на його обличчі з'явилося очікування. Чи що їхні руки зблизилися.

Вони ніби знімалися в одному з тих чорно-білих фільмів, які місіс Коул показувала п'ятничними вечорами, щоб розважити дітей-сиріт. З задумливими героями та гламурними героїнями. З тих, де закохані так млосно вдивлялися в губи одне одного, що не могли не нахилитися до них і -

Гаррі зблиснула чарівна паличка.

"Моє відстежувальне закляття, - сказав Гаррі трохи хрипким голосом. "Ґріндельвальд рухається."

На цьому їхня романтична епопея згасла. Натомість вони стали героями фільму-нуар, готовими відвернути лиходіїв і врятувати світ. Операція "Камінь і паличка" досягла своєї фінальної місії.

Том підвівся. "Я готовий. Поїхали."

Розчаровані, вони пішли за Гарріним закляттям стеження вгору величними сходами і через два коридори. Нарешті вони зупинилися перед арочним дверним отвором. Замість дверних ручок на металевих дверях були хлопавки у формі павичів.

"Гостьова ванна кімната, це має сенс", - сказав безтілесний голос Гаррі. "Навіть Ґріндельвальду потрібно в туалет".

Відчувши, що Гаррі посунувся поруч, Том схопив його невидиму руку, перш ніж встиг відчинити двері. "Зачекай. Що, як він випорожнюється?"

"Мабуть, так. Ось чому люди ходять до туалету".

"І ти не бачиш проблеми в тому, щоб увірватися до нього посеред - ну, посеред того, що він робить?"

"У тебе така дивна чутливість". Гаррі звучало забавно, але водночас і трохи прихильно. Двері відчинилися. "Ти йдеш?"

Зітхнувши, Том не мав іншого вибору, окрім як піти за Гаррі всередину. Коли благородний Гаррі Поттер перетворився на того, хто без жодних докорів сумління викрадав власних родичів і влаштовував засідки на випадкових темних лордів у ванних кімнатах?

Щойно вони переступили поріг, їхні чари розчарування зникли. Очевидно, Малфої передбачливо захистили свої ванні кімнати від невидимих засідок. Але не це привернуло увагу Тома.

"Це ванна кімната?"

Гаррі самовдоволено кивнув. "Я ж казав, що це дивовижно".

Вірний своєму імені, Джуліус Малфой спроектував гостьову ванну кімнату в стилі римської лазні, але з малфоївським чуттям і, на щастя, сучасними зручностями. З передпокою Том побачив, що ванна кімната розділена на три зони. Ліворуч була вбиральня, де окремі туалетні кабінки були відокремлені дерев'яними дверима, вирізьбленими рунами, можливо, для усамітнення та звукоізоляції, щоб допомогти гостям зосередитися на своїх тілесних потребах.

Праворуч була вбиральня з кесонними стелями, білою мармуровою підлогою, інкрустованою емблемою Малфоя, і блискучими керамічними раковинами з золотими кранами. У дальньому кутку стояла велика шкіряна канапа, притулена між невеликою підставкою для журналів і арфою, що грала м ' я к у музику в стилі бароко.

Найбільше вражало те, що було прямо перед ним: величезний басейн, у кілька разів більший за ванну у ванній кімнаті префекта, оточений кам'яними колонами. Том читав про римські лазні, але жодна ілюстрація, маглівська чи чаклунська, не могла зрівнятися з величчю цієї ванни. Не кажучи вже про те, що, на відміну від античних лазень, вода була прозорою і чудово відображала його недовірливий вираз обличчя.

"Навіщо гостьовій ванній кімнаті *ванна*?"

"Це ти мені скажи, це ж ти щодня приймаєш пінні ванни". Гаррі став навколішки і штовхнув воду, ненадовго спотворивши їхні відображення. "О, вона приємна і тепла. Змушує *мене* захотіти прийняти ванну з піною."

Том не звинувачував Гаррі. Він міг проводити нескінченні петлі, лежачи в цій розкішній ванні. Якщо Гаррі хотів приєднатися, це був бонус.

На жаль, було не до фантазій.

Том жестом показав на вбиральні. "То Ґріндельвальд десь там?" "Так

сказано у заклятті стеження."

"Який тоді план? Увірвемося до нього? Вирубити його над унітазом і вкрасти паличку?"

"Ми не такі вже й грубі, - сказав Гаррі, не звертаючи уваги на сарказм Тома. "План такий: коли він вийде, ти його відволічеш, а я його обеззброю. Тоді ми втечемо звідси з бузинною паличкою вчасно, щоб встигнути перенести ключ назад до Гоґвортсу".

"Чому не навпаки? Чому *ти* не можеш бути відволікаючим

фактором?" "Мені потрібно бути Повелителем Смерті, тому я

повинен отримати паличку".

Том склав руки. "То я - жертва?"

"Все буде добре, а якщо ні, то спробуємо завтра". "Але ми

будемо..."

З боку вбиралень почулися кроки. Гріндельвальд закінчив робити - ну, що б він не робив останні десять хвилин. Обидва хлопці напружилися. Том схопився за паличку, на вустах у нього було заклинання від желейно-мозкового наврочення.

Однак Гаррі вніс корективи в їхній план. Щойно з'явився Ґріндельвальд, він кинувся на Тома.

"Зачекайте - ммм!"

Том був настільки шокований, що не усвідомлював, що відбувається, аж поки Гаррі не штовхнув його до найближчої колони і не зім'яв їхні роти.

Усі зв'язні думки вилетіли з голови Тома, на зміну їм прийшла запаморочлива ейфорія. Губи Гаррі були приємнішими, ніж він пам'ятав, такими ж м'якими і менш потрісканими. А головне, цього разу він активно цілувався.

Том обійняв Гаррі за плечі, а Гаррі, у свою чергу, просунув одну з своїх ніг між ніг Тома, щоб тісніше притиснути їхні тіла одне до одного. Одна мозоляста рука піднялася, щоб погладити обличчя Тома, а інша перебирала його волосся, посилаючи мурашки задоволення по спині Тома.

Нестача повітря незабаром далася взнаки, але Том не хотів, щоб поцілунок закінчувався, не хотів в і д п у с к а т и Гаррі, коли той був такий податливий в обіймах Тома. Він ніжно притулився до Гарріних губ, аж поки його язик не просунувся всередину. Гаррі відчув абсолютно гріховний смак, наче найзанепаднішу суміш десерту з вишуканим вином. Його руки опустилися Гаррі на талію, прослизнули під мантію в пошуках оголеної шкіри, і Гаррі тихо застогнав.

Десь у мареві насолоди Том почув ввічливе

покашлювання. "Сподіваюся, я не завадив", - сказав

Гріндельвальд.

Усвідомлення поверталося повільно. Вони намагалися вирватися з часової петлі. Вони були у ванній кімнаті в маєтку Малфоїв. Вони вистежували Ґріндевальда за його паличкою.

Том неохоче опустив руки, і так само неохоче Гаррі відсторонився, окуляри скособочилися, а щоки почервоніли.

"Ви ж не заперечуєте, якщо я пройду, щоб помити руки?" Гріндельвальд простягнув руки, щоб підкреслити це.

"Зовсім ні, містере Ґріндельвальд", - відповів Гаррі. "Будь ласка,

проходьте." Ґріндельвальд не ворухнувся.

"Вбиральня там?"

Ґріндельвальд продовжував спостерігати за ними, щось небезпечне ховалося за його веселими блакитними очима. "Мені шкода, що ми не змогли провести більше часу

разом, містере Ріддл, містере Поттер, - сказав він. "Було дуже приємно познайомитися з вами цього вечора. Ви - чудова пара".

"Взаємно", - відповів Том. "Для нас було великою честю

познайомитися з вами". "Ти ж нічого не скажеш Евфемії,

правда? додав Гаррі.

Гріндельвальд розсміявся, хоча це було більше схоже на пересування м'язів обличчя, ніж на вираз щирої радості. "Я буду взірцем розсудливості. Передавайте їй мої вітання".

"Дякую, вона буде в захваті від того, що ви подумали про неї".

Ґріндельвальд нахилив голову і, не кажучи більше ні слова, попрямував до вбиральні. Щойно він зник з поля зору, Том схопив Гаррі за зап'ясток і витягнув його з ванної кімнати. Він не відпускав Гаррі, поки вони не спустилися на півдорозі вниз по сходах. Тоді він з а к р у ж л я в навколо.

"Що, - запитав він, - це було?"

Гаррі слабко засміявся. "Це був близький виклик, чи не так?"

"Що сталося з твоїм грандіозним планом? Я був готовий відволікти його, а не бути атакованим
тебе."

"Я запанікував, ясно?"

"Ось вам і відвага Гриффіндору". Том зробив паузу. "Ти не панікувала. Ти хотіла мене поцілувати."

Гаррі почервонів. "Я запанікував, бо нам потрібен був привід, щоб сховатися, і я не міг придумати нічого іншого! До того ж, чому ти такий роздратований? Тобі ж сподобалося."

"Ні. Я просто підігравав".

"Ти маєш на увазі, що не будеш проти, якщо я поцілую тебе ще раз?"

"Ні, я - не в цьому справа!" прошипів Том. "Справа в тому, що ми не змогли дістати чарівну паличку, і тепер вечір закінчився".

Щоб підкреслити його думку, кишеня дзижчала. Ключ знову був активний. До перезавантаження дня залишалося дві години.

"Спробуємо ще раз", - сказав Гаррі. "Ми були дуже

близько..." "Але не завдяки тобі."

"- Тож завтра все пройде краще, особливо тепер, коли ми знаємо, в чому

полягають підводні камені". "Підводні камені - це те, що *ти відходиш від*

сценарію".

"О, розслабся, - сказав Гаррі, продовжуючи спускатися сходами. "Припини вдавати, що тобі сьогодні було зовсім не весело".

Том не міг придумати кращої відповіді. Правда полягала в тому, що, незважаючи на бійку в Літтл Хенглтон і незграбний танець у вітальні, сьогоднішній день запам'ятався і

нагороджуючи. Насправді, це була найкраща петля з часів турніру в Гобстоуні. І він з нетерпінням чекав, що принесе наступна петля.

З легким серцем він поспішив вниз сходами, щоб приєднатися до Гаррі.

Повернувшись до вітальні, вони попрощалися: Том - з однокласниками та господарями, а Гаррі - з родиною. Над головою Гаррі Том помітив, як Дорія і Чарлус підморгнули йому.

Родичі Гаррі схвалили. Він відклав це на потім.

Коли ключ повернув їх назад до воріт Гоґвортсу, запаморочення від попередніх пригод минало, а втома підкрадалася все ближче. Думка про те, що завтра все доведеться повторити, була дещо приголомшливою. Вони мовчки попрямували до замку, кожен занурений у власні думки.

Гаррі різко зупинився.

На їхньому шляху стояла постать у капюшоні. Це було незручно, особливо якщо це був Слизоріг або, що ще гірше, Діппет.

Це не було ні тим, ні іншим.

"Привіт, хлопці, - сказав Геллерт Ґріндельвальд. "Виявляється, я ще не готовий до того, щоб наш спільний вечір закінчився".

Перетягування канату

Примітки до розділу

Привіт, з поверненням і дякую за підтримку. Я не хотіла залишати всіх у підвішеному стані надовго. Реальне життя було трохи важким, зокрема, я захворіла на Covid, незважаючи на численні щеплення, що забрало багато часу на написання статті.

На більш радісній ноті, я радий, що ми майже підійшли до кінця. Будь ласка, насолоджуйтесь.

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Гаррі оговтався першим і підійшов ближче до Тома. "Яка приємна несподіванка зустріти вас тут, містере Ґріндельвальд".

"Взаємно, пане Поттер. У мене склалося враження, що ви вже давно покинули Гоґвортс".

"Я проводжаю свого хлопця назад до Гоґвортсу. Я хочу переконатися, що він повернеться до свого гуртожитку в цілості й схоронності".

Щоб підкреслити свою думку, Гаррі схопив і стиснув руку Тома. Том відповів усмішкою, яка, сподіваємось, була ніжною, але не сопливою.

"Як романтично і уважно". Гріндельвальд нахилив голову. "Мушу сказати, що ви - бездоганна пара. Напівкровка, яка, за чутками, походить від Салазара Слізеріна... і самозванець, який з апломбом зіграв роль Флемонта Поттера".

І Том, і Гаррі заклякли. Ґріндельвальд посміхнувся.

"Ваша маленька шарада вже давно закінчилася. У ванній кімнаті Малфоїв з вас зняли маскування, хоча, гадаю, ви обидва були надто заклопотані, щоб це помітити".

Спочатку Том зрозумів, що Ґріндельвальд мав рацію. Він занадто відволікся у ванній, щоб помітити, що Гаррі більше не має сивого волосся і карих очей. Навіть його шрам повернувся, рожевий і гордий на лобі.

"Мушу визнати, я захоплююся вашими зусиллями. Я навіть був ненадовго обдурений". Ґріндельвальд кружляв навколо них з хижістю хижака. "Але я мав би здогадатися, як тільки побачив твою мантію, мій так званий пане Поттер". Його погляд загострився. "Хто ти такий, і чому Альбус послав тебе шпигувати за мною?"

"Дамблдор?" повторив Гаррі з вимушеним сміхом. "Ти ж не маєш на увазі…"

"Я можу розпізнати влучність улюбленого кравця Альбуса Дамблдора за одним ґудзиком. Це якось пов'язано з Дарунками?"

Гаррі промовчав, але щось у його виразі обличчя чи позі видало його. Ґріндельвальд задоволено кивнув.

"Як я і думав. Це пояснює незвичайну присутність магії, яку я відчуваю від тебе". Він зробив крок ближче, жадібність спотворила його обличчя, коли він перебільшено принюхався. "Насправді, якщо я не помиляюся, один з вас в даний час несе в собі Святиню".

Рука Гаррі полетіла до кишені, де лежав Камінь Воскресіння.

Том вирівняв голос. "Ви помиляєтеся, лорде Ґріндевальд. Ми тут за наказом Дамблдора, - Гаррі стрілив у нього недовірливим поглядом, - але це не має ніякого відношення до Дарувань.

"Тоді чого, скажіть на милість, сподівається досягти Альбус?"

"Вибачення. Дамблдор *страшенно* шкодує про те, що сталося між вами, і хоче дати вашому коханню ще одну спробу".

На обличчі Гріндельвальда проступив шок, який супроводжувався - якщо Том не помилявся - легкою вразливістю. Це було все, що потрібно було Тому, щоб відволіктися. Він схопив Гаррі за руку, наклав на них обох закляття Розчарування і кинувся навтьоки.

"Дати своєму коханню ще одну спробу?" прохрипів Гаррі. "Граємось у

сватів, так?" "Заткнися і біжи далі!"

Бігти пліч-о-пліч у ситуації, коли йдеться про життя або смерть, було непрактично. Однак, як тільки Том відпустив руку Гаррі, він зрозумів, що припустився двох тактичних помилок. По-перше, хоча Розчаровуючі чари ховали його і Гаррі від Ґріндевальда, вони також ховали їх один від одного. Незабаром він втратив інформацію про місцезнаходження Гаррі і не міг покликати його, не привернувши до себе небажаної уваги Ґріндевальда.

По-друге, і це ще серйозніше, в о н и мали б бігти до замку, де була б більша ймовірність привернути увагу професорів. Натомість вони бігли до Забороненого лісу, мешканці якого були не менш небезпечні, ніж розлючений Ґріндельвальд.

На узліссі Том завагався. Можливо, йому варто обігнути Гріндельвальд і повернутися до замку від Чорного озера, але не встиг він обміркувати цю ідею, як зловісна магія Гріндельвальда затопила місцевість. Чоловік наздогнав його.

Лише дві години, сказав він собі. Просто протриматися дві години, і ця петля закінчиться.

Відчуваючи, як адреналін пульсує в його жилах, Том попрямував всередину.

Учнів Гоґвортсу завжди утримували від походу до Забороненого лісу вночі, і це було правило, яке Том поважав небезпідставно. Старовинні дерева виросли настільки густими, що ліс не мав ніякого освітлення, окрім рідкісних рослин, що світяться, або блукаючих місячних променів. У темряві на відвідувачів чатували різні небезпеки: від кострубатого коріння, що загрожувало перечепитися, до нічних створінь, які

відрізнялися своєю жорстокістю.

Том ступав обережно, покладаючись на свою ментальну мапу лісу, щоб оминати відомі гарячі точки, такі як скупчення снаргалуфів чи колонії кентаврів. У якийсь момент він побачив попереду сріблястий відблиск і поспішно змінив траєкторію, не бажаючи мати справу з дементорами чи летифольдами.

Раптом стежка посвітлішала і привела до заростої улоговини. Том ступив на трав'янистий схил, кожна клітина його тіла тремтіла від моторошного відчуття дежавю. Він був тут раніше.

А тоді, здригнувшись, він згадав. Це було місце, де його майбутнє - точніше, альтернативне - "я" чекало на Гаррі, щоб принести себе в жертву. Тут Гаррі помер. Озирнувшись, Том майже очікував побачити привид Волдеморта з палаючими червоними очима.

"Час закінчити цю гру в хованки, містере Ріддл".

Том обернувся. Силует Ґріндельвальда, видовжений і спотворений, навис над галявиною. Пам'ятаючи, що він Розчарований, він змусив себе застигнути.

Під підборами черевиків хрустіло опале гілля. "Ховаючись, я не досягну нічого, окрім того, що вичерпаю своє терпіння, - сказав Гріндельвальд. "Я знаю, що ти тут. Як п о к а з а в пан Поттер, заклинання вистежування можуть бути дуже корисними". Він ліниво покрутив чарівну паличку. "Я можу покласти край твоєму Розчаруванню, але я дам тобі можливість розкрити себе і показати мені, що ти не боягуз.

Самозбереження воювало з гордістю, це була битва всього життя Тома, але остання неминуче перемогла. Він покінчив із розчаруванням і взяв себе в руки. Він завжди пишався своїм зростом, але йому все одно доводилося нахиляти голову, щоб зрівняти очі з очима Гріндельвальда.

"Так буде правильніше", - сказав Ґріндельвальд. "Дивись на мене так, як

дивився б Альбус." "*Не порівнюй* мене з Дамблдором."

Губи Ґріндельвальда вигнулися у задоволеній посмішці. "Такий гордий, такий повний вогню. Мені це подобається. Шкода, що хтось такий молодий мусить стати мучеником заради Альбуса. Що він тобі обіцяв? Шляхетність вищого блага? Обіцянку вічної слави? Наставництво могутньої людини?" Його усмішка зблякла. "Дозволь мені сказати тобі, що це лише красива брехня. Вони не варті твоєї жертви, як я дізнався з власного досвіду".

Том насміхався. "Він мені нічого не обіцяв. По правді кажучи, він мені ніколи не подобався".

"Як цікаво. Мабуть, твоя коханка втягнула тебе в цю справу". Ґріндельвальд злегка опустив паличку. "Тоді дозвольте мені запропонувати вам кращий вибір. Приєднуйтесь до мене, містере Редл."

"Приєднатися до *вас*?"

"Не варто так недовірливо ставитися до мене. Ти знаєш, що я ціную справжній талант.

Може, ти й не чистокровна, але демонструєш більшу магічну силу, ніж чаклуни, які черпають задоволення в читанні родоводів. Тобі бракує лише тренувань, але якщо ти приєднаєшся до мене, я зможу і розкрию твій потенціал".

Том стиснув щелепу. Спадкоємець Слізеріна ніколи не міг задовольнитися роллю чужого лакея. Навіть у Ґріндевальда.

"А якщо ні?"

"Якщо ви відмовитеся, то завтра вранці ваш садівник знайде тіло нещасного учня, який заблукав. Це застереже Діппета й Альбуса бути обережнішими в Забороненому лісі".

Тон Ґріндельвальда був розмовним, навіть дружнім, але Том не пропустив той факт, що він знову натренував на ньому Старшу паличку. У м'якому сяйві місячного світла сумнозвісна паличка виблискувала, спокушаючи і погрожуючи.

Він проковтнув. Сказати "ні" було неможливо, а сказати "так" - виграти час. Гріндельвальд все одно не збирався пам'ятати про свою згоду завтра.

Коли він готувався відповісти, позаду Гріндельвальда щось зашелестіло, незважаючи на відсутність попутних вітерців, і знайомий чарівний вусик торкнувся щоки Тома. Його дух піднісся. Розчарований Гаррі був неподалік. Якби він зміг відволікти Ґріндевальда, у них ще був би шанс захопити Бузинну паличку.

"Ну що, містере Ріддл?" Ґріндельвальд не помітив, що Том втратив увагу. "Яка ваша відповідь?"

"Я хочу дізнатися більше про мій набір, - сказав Том. "Як виглядатиме моє навчання? Де я буду жити? Як харчуватимусь? Що я буду носити?"

"Я не люблю, коли зі мною насміхаються".

"Я не знущаюся з вас. Якщо ви провели своє дослідження, то знаєте, що за своєю природою я люблю зважувати варіанти".

Здавалося, Гріндельвальд прийняв це виправдання. "Всі мої нові помічники починають навчання в Нурменгарді, - сказав він. "Ви коли-небудь були в Альпах? Гадаю, що ні, зважаючи на ваше походження. Краєвиди з гір не мають собі рівних, так само як і зручності. Я доручаю найкращим шеф-кухарям і кравцям світу обслуговувати мене і мою родину. Будь-які страви та одяг, які ви забажаєте, будуть у вас під рукою".

Гаррі підійшов ближче. Том не зводив погляду з Ґріндельвальда і продовжував вдавати зацікавленість.

"Ти можеш залишатися в Нурменгарді стільки, скільки тобі потрібно, щоб звикнути до нової посади, і він залишиться твоїм домом і після того, як ти станеш повноправним членом Альянсу. Щодо вашого навчання, то Вінда бере лише найкращих, і ви будете в захваті від того, що будете навчати. Більше того, я особисто буду навчати вас, адже всім відомо, що Гоґвортс не настільки прогресивний у навчанні темних мистецтв, як Дурмстранг".

Гріндельвальд був чудовим продавцем, без сумніву. Кілька сотень петель тому Том міг би навіть спокуситися. Він продовжував ввічливо кивати, весь час чекаючи

Наступний крок Гаррі.

"Нарешті, я налагоджу для вас зв'язки не лише зі Священною Двадцяткою, але й з відомими родинами по всій континентальній Європі, а також у деяких частинах Азії та Африки. У вас великі амбіції, і коли одного дня ви переростете межі мого Альянсу, я буду радий підтримати вас у ваших наступних кроках".

Гаррі кинувся вперед. *"Експелліармус!"*

Для підступного нападу краще підійшло б невербальне Обеззброювальне закляття, але вкрадена Гаррі тернова паличка виявилася вибагливою навіть до вербальних заклинань. На жаль, крик Гаррі вчасно насторожив Ґріндевальда, і закляття ледь зачепило його.

Змахнувши чарівною паличкою, Гаррі розвіяв розчаровувальні чари, що стояли перед ним. Іншим - земля під ногами Гаррі розверзлася кратером, змусивши його відступити. Том стиснув руки.

"Мені не подобається ця маленька витівка", - сказав Ґріндельвальд. "Альбус мав би навчити тебе кращим манерам.

"Принаймні, він не брехун", - відповів Гаррі. Він кинув приголомшуюче закляття, яке Ґріндельвальд легко відбив. "І він набагато краще виглядає!"

Вродливе обличчя Ґріндельвальда перекосилося від люті. "Ти пошкодуєш про свою зухвалість!"

За звичайних обставин Том і Гаррі не мали б жодного шансу проти Ґріндевальда. Чи то двоє на одного, чи то десять на одного, Ґріндевальд мав десятиліття досвіду, з яким не могла зрівнятися жодна практика Дуельного клубу, глибокі знання темних мистецтв, які набагато перевершували знання Тома, і легендарну Палицю Смерті, яка відточувала його магічну доблесть. Як наслідок, його заклинання не залишали жодної можливості для протидії.

Кущі були висаджені в повітря, а їхні палаючі рештки привернули увагу саламандр, що живуть у вогні. Цілі дерева були вирвані з корінням і відкинуті вбік, залишаючи по собі землетруси. Листя перетворилося на гострі, смертоносні диски, змушуючи Тома і Гаррі припинити будь-які спроби наблизитися до Ґріндельвальда. Том зрозумів, що це був навіть не найнебезпечніший Ґріндельвальд. Це Ґріндельвальд випробовував їх, вишукував їхні слабкі місця, щоб потім знищити їх одним махом.

У той же час, Том і Гаррі не були позбавлені власних достоїнств. Том мав чисту магічну силу і роки випередження своїх сусідів по Слізеріну за плечима, тоді як Гаррі мав швидкість, непередбачуваність і грифіндорську хоробрість. Крім того, їм не потрібно було перемагати Ґріндевальда, їм потрібно було лише затримати його. Кожна секунда виживання була ще однією секундою до порятунку опівночі.

Поки ліс навколо них вигоряв, їхня стратегія зводилася до одного простого принципу: зв'язати докупи якомога більше заклинань, навіть якщо це будуть дурні шкільні зурочення, щоб Ґріндельвальд не зміг зв'язати докупи свої власні заклинання і завдати ще більшої шкоди.

"Експелліармус!"

"Фурнукулус!" "Трупне

окоченение!"

"Wingardium leviosa!" крикнув Ґріндельвальд, піднімаючи в повітря найближчий пеньок. Його рух був млявим, майже лінивим. *"Geminio!"*

Пеньок розмножувався, і кожна копія блокувала одне з заклинань Тома і Гаррі. Ґріндельвальд похитав головою.

"Школярські витівки мене не зупинять. Альбус мав би краще тебе тренувати, перш ніж посилати проти мене."

Його паличка розпливалася, коли він вигукував заклинання за заклинанням давньою германською мовою. Одне з них викликало серію торнадо, які розлучили Тома і Гаррі. Інше викликало три батоги з гострими зубцями, які він відправив за Гаррі.

Гаррі з вражаючою спритністю ухилявся від батогів. Один промахнувся і врізався в палаючий пеньок, спалюючи себе в процесі. Другий заплутався в гілках, що впали. Третій був спійманий і розібраний Гарріною влучною *бомбардою*.

"Та годі тобі, Геллерте, - насміхався Гаррі. "Це так ти бився на дуелі з Дамблдором? Не дивно, що він
-"

"Авада кедавра!"

Зелене світло заморозило посмішку Гаррі.

Серце Тома завмерло, а в голові затьмарилося. Він спробував кинутися до Гаррі, але торнадо відкинуло його на землю. Час поповз у нестерпному темпі, і він прийшов до тями від звуку власного крику.

"Гаррі!"

Гаррі лежав зім'ятий, як зламана лялька. Він не реагував.

Том, спотикаючись, звівся на ноги і підбіг до нього. Він впав на коліна, ігноруючи пильний погляд Ґріндельвальда.

"Гаррі! Вставай!" - кричав він, трясучи Гаррі за

плечі. Все ще ніякої реакції.

Голова Тома пішла обертом, а дихання стало короткими, панічними сплесками. Цього не могло статися. Гаррі не міг померти.

Якщо Гаррі помре, петля перезапуститься. Хіба не так працюють часові петлі?

Якщо тільки це не петля Гаррі, - пролунав у його голові глузливий голос, страшенно схожий на Гріндельвальда. Якщо тільки *це не була твоя петля весь цей час, і тепер ти справді сам по собі.*

"Ні!" закричав Том. "Вставай!"

"Припини істерику, ти ставиш себе в незручне становище", - сказав Гріндельвальд. "Всі помирають, хтось раніше, а хтось менш мудро, ніж інші". Том підняв голову і кинув на нього грізний погляд. Ґріндельвальд лише знизав плечима. "Нехай смерть твоєї коханої стане для тебе уроком. Я недоторканний."

Змахнувши чарівною паличкою, Ґріндельвальд вибив Тома з тіла Гаррі, наче він був лише пір'їнкою. Він сам підійшов до тіла і наклав діагностичні чари.

"Я так і думав, що він несе Святе Письмо", - сказав він задоволено. "Дурний хлопчисько. Такий слабкий ніколи не може бути Володарем Смерті".

Коли Ґріндельвальд нахилився і сягнув рукою до кишені Гарріної мантії, Том загарчав: "Не смій. *Редукто!"*

Хоча прокляття Редуктора було заблоковано, йому вдалося відволікти Ґріндельвальда від пошуків Каменя Воскресіння.

Це також розлютило його.

"Хіба ти не засвоїв урок, Томе Ріддл?" Голос Ґріндельвальда був холодним. "Я був готовий пощадити тебе, розуміючи, що ти просто слідував за своїм коханим. Якщо ти продовжуватимеш протистояти мені, то приєднаєшся до свого коханого у потойбічному світі". Він посміхнувся. "Якщо припустити, що потойбічне життя існує для моїх жертв".

"Пішов ти. *Confringo!*"

Ґріндельвальд смикнув головою і клацнув пальцями. Вибухове закляття зупинилося, не долетівши до нього, і розвернулося, щоб націлитися на того, хто його заклинав. Том ледве встиг ухилитися і здригнувся, коли сусідній валун вибухнув від удару прокляття.

"Несфокусована лють не допоможе, мій хлопчику, - сказав Гріндельвальд. "Але, мабуть, більшість дурнів засвоюють цей урок надто пізно. *Круціо!* "

Дуель з Ґріндевальдом, на боці якого був Гаррі, була вже неможливою. Битися з Ґріндевальдом самотужки було безнадійною справою. Том застосував найтемніші закляття, які мав у своєму арсеналі.
- Нутрощі вивергалися, голова вибухала, кров кипіла - але незабаром він опинився притиснутим до дерева. Ця частина лісу вже майже палала. Дим наповнював повітря, а полум'я палахкотіло біля його ніг. Це було пекло, що ожило, і якщо він виживе, то скаже місіс Коул, що пекло його більше не лякає.

"Ти програв", - сказав Гріндельвальд. "Хочеш сказати щось наостанок?"

"Ні", - сказав Том. "Я не програв. І ніколи не програю, бо Лорд Волдеморт ніколи не здається".

"Лорд Волдеморт?" Рот Ґріндевальда скривився від огиди. "Ти можеш дарувати собі вигадливі титули, але ти ніколи не зможеш змінити те, ким ти є насправді.

Слизеринський ти виплодок чи ні, ти лише брудна напівкровка".

"Ви стверджували, що вас не хвилює стан крові".

"Я вірю в магічну вищість, а разом з нею і в огиду до нечистот. Не ваша кров робить вас нечистим, містере Ріддл. Це ваші переконання, ваша сліпа віра, і яка ганьба". Ґріндельвальд зітхнув з удаваним жалем. "Погляньте на себе, колись такого гордого і чарівного, а тепер пониклого і виснаженого".

Том випростався. Ґріндельвальд помилявся. Він не падав духом, і його магія не вичерпалася. Вона вирувала в його крові, готуючись до нападу, до *поглинання*.

"Останній шанс, містере Ріддл. Ви зі мною, чи зі своєю коханкою?"

"Ось моя відповідь", - сказав Том і продовжив вкладати в наступне заклинання кожну унцію магії та люті, яку він міг викликати. *"Запалюй!"*

З його палички вирвався вогонь, але це був не просто струмінь, а вулканічний вибух. Полум'я розлетілося на всі боки, палаючи з такою силою, що серед червоного і помаранчевого з'явилися смуги блакитного і білого кольору.

Ще більш вражаючим було те, що полум'я починало жити власним життям, перетворюючись на маленьких чуттєвих звірят. Мантикору. Рунепура. Громовержця. Вони розставляли кінцівки і вищиряли зуби, полюючи за новим паливом для свого вогнища. Навіть попіл перетворювався на мініатюрних істот, відлякуючи саламандр, що харчувалися вогнем, і проганяючи тріумф з обличчя Гріндельвальда.

І тоді Том зрозумів. Це був не *Інсендіо*. Він замовив

Fiendfyre.

І він контролював це.

Його охопило хвилювання. Вперше він прочитав про Фіендфайр у родинній бібліотеці Блеків і був зачарований ідеєю контролювати вогонь - контролювати *природу* - але відклав її на більш віддалену перспективу, бо розумів, що ще не готовий опанувати таке небезпечне закляття. І ось тепер, навіть не намагаючись, йому це вдалося.

"Вражаюче, - пробурмотів Ґріндельвальд. "Керувати Вогнепалом у такому юному віці. Уяви, чого ми можемо досягти разом".

Том не зволив відповісти, лише змусив вогняних істот щільніше оточити Гріндельвальда.

"Тим не менш, - продовжував Гріндельвальд, - *кожен може* обпектися, якщо не буде обережним".

Він здійняв ще один потужний торнадо, який відкинув полум'я від себе і спрямував його на Тома. Деяких менших створінь здуло, а більші боролися, втрачаючи з поля зору, хто ворог, а хто їхній творець.

Том кусав губи і намагався відновити контроль над вогнем, але магія Гріндельвальда була невблаганною. Здригнувшись, він вчепився за свою паличку, що заламалася.

"Ви були дуже близько, містере Ріддл. Віддаю вам належне. Але зараз... *Ventus maximus!"*

Торнадо посилився і об'єднався з Fiendfyre у вогняний ураган, який оточив Тома. Спека і тиск магії Ґріндельвальда переповнювали його. Коли паличка Тома впала на землю, він впав на коліна, задихаючись. Ув*'язнення* Ґріндельвальда майже принесло полегшення, бо разом з ним відступив і ураган.

"Я дозволю тобі швидко померти", - сказав Ґріндельвальд. "Таку ж смерть, яку я дозволив твоєму коханцеві".

Здійнялася паніка - що, як петля часу *не* оживить його? - але Том відмовився показувати страх. Він сильно прикусив нижню губу, щоб не видати жодного звуку, коли Ґріндельвальд вимовив своє останнє прокляття.

"Авада кедавра!"

Ось воно, подумав Том, дивлячись на зелене світло, що мчало до нього. Це була смерть, що прийшла за ним, за століття до того, як він був готовий.

Перед ним промайнула темна постать, і Вбивче закляття вилетіло з

неї. "О, добре", - сказав Гаррі. "Я вже боявся, що вдруге не вийде.

Том роззявив рота. Так само, як і Ґріндельвальд. Гаррі був весь у кіптяві, але дуже

живий і міцний. "Як ти - *Авада кедавра!*"

Очі Тома не брехали. Зелене світло рвонулося до Гаррі, але щойно наблизилося до нього на відстань одного фута, як зупинилося. З якоїсь дивовижної причини чарівна паличка відмовилася діяти проти Гаррі.

Як таке могло статися? Гаррі не був Повелителем Смерті в цій часовій

лінії. Не те, щоб Том збирався зазирнути дарованому тестралу в рот.

"Це неможливо", - сказав Гріндельвальд.

"Мене не так легко вбити, - насміхався Гаррі. "Багатьом Темним Лордам це не вдалося. Власне, цим я і відомий. Хлопчик, що вижив."

"Це, мабуть, якийсь трюк, ілюзія".

"Неправда, - сказав Гаррі, підходячи ближче. "Спробуй убити мене десять разів, і десять разів тобі це не вдасться. Хочеш знати правду?"

"Гаррі, *ні!*"

Чого б Том не очікував, він не був готовий до оглушливого крику Гріндельвальда.

Або те, чим бризнули в обличчя Гріндельвальду -

Гобстоунська гидота?

"Це наш шанс", - сказав Гаррі. Він перевів ув'*язнених* до кричущого Ґріндевальда і передав Тому його паличку, що впала. "Ходімо."

"Як, як ти..." "Гаррі-Камінь і

Загадка-Камінь".

"Це не те, що я..." Том витріщився на Гаррі. "Ти приніс *гобстони*?

Якби ситуація не була такою жахливою, він би впав в істерику. Могутній Гріндельвальд, повалений улюбленою грою Ейлін Принс.

Гаррі сміявся, коли вони піднімалися по схилах на свій початковий шлях. "Я думав, що вони принесуть удачу. І я мав рацію!" Він смикнув Тома за руку. "А тепер ходімо, забираймося з цієї пекельної діри".

Вони пірнули назад у ліс, рука Гаррі міцно стискала зап'ястя Тома, заспокоюючи його. Том змістився, щоб стиснути руку Гаррі у своїй. Цього разу він не відпускав його.

Приблизно через милю їх знову огорнула темрява, і цікавість взяла гору над Томом.

"Чому Вбивче прокляття не вбило тебе?" - запитав він.

"Чесно кажучи, я не впевнений. Може, власник часової петлі не може померти абощо". Над їхніми головами пролетіло вбивче прокляття, змусивши їх в унісон пригнутися. "Але я майже впевнений, що *ти* все одно можеш померти, і ми обоє можемо отримати серйозні поранення, тому давай більше бігати і менше говорити".

Гаррі мав рацію. Якщо Ґріндельвальд і був розлючений, то зараз він просто палав від люті. Змивши з обличчя слиз від гобітів, він гарячково сідав їм на хвости, посилаючи вбивче закляття за вбивчим закляттям. Деякі промахувалися повз них, інші відбивалися від Гаррі - явища, яке не переставало бути сюрреалістичним.

"Не зупиняйся!" крикнув Гаррі.

Вихід з лісу здавався ще більш нескінченним, ніж вхід до нього. З одного боку, Гріндельвальд залишив слід руйнування, тому шлях назад був чітко окреслений і здебільшого не порушувався лісовими істотами. З іншого боку, втеча з лісу не була їхньою останньою перешкодою, адже вони все ще мали справу з Ґріндельвальдом. Садівник навряд чи був достатньо сильним, щоб витримати хоча б одну сутичку з Темним Лордом.

Але у Тома не вистачало розуму, щоб про це турбуватися. Він міг лише підштовхувати свої зболілі ноги, щоб вони продовжували бігти, продовжували рухатися.

Просуваючись уперед, вони відстрілювалися від перешкод, коли траплялася нагода сповільнити просування Ґріндельвальда. Нічого вигадливого, здебільшого швидкі заклинання та заклинання, які зачаровували лози або товсті гілки. Том шкодував, що не додумався прихопити з собою бичачі камінці - з них виходили досить зручні міні-бомби.

Вдалині з'явився сріблястий відблиск, що нагадував той, який Том бачив раніше. Він напружився. "Нам треба піти в інший бік", - сказав він Гаррі. "Це може бути дементор."

Гаррі не змінив курсу. "Це не дементор. Це друг."

Який друг? Том не встиг запитати, тож йому не залишалося нічого іншого, як іти за ним. Сріблястий силует збільшувався, поки не набув форми оленя.

"Пронґс!" гукнув Гаррі. "Ми тут!"

На подив Тома, велична тварина схилила свою рогату голову на знак подяки і галопом побігла до нього. Гаррі сповільнив крок, щоб вона могла торкнутися мордою його щоки.

"Ти доставив моє повідомлення?" Він кивнув. "Ми майже вийшли з лісу?" Воно знову кивнуло. "Гріндельвальд прямо за нами. Можеш його відволікти?"

З останнім кивком олень стрибнув у напрямку, звідки вони прийшли. Незабаром його сріблясta тінь зникла з поля зору.

"Ходімо, - сказав Гаррі, знову підганяючи Тома. "Ти чув, що сказав Пронґс. Ми майже

вибралися звідси." "Ви... знаєте один одного?

"Так, це мій Патронус. Я вистрілив з нього раніше, щоб покликати Дамблдора, тож те, що він повернувся - добрий знак".

Том мало не спіткнувся. "Ти можеш заклинати Патронуса?"

І не лише Патронуса. Гаррі створив тілесного Патронуса, який передав послання *і* повернувся, щоб допомогти відволікти могутнього чарівника. Том не міг пригадати жодного однокласника, колишнього чи теперішнього, який би здійснив подібний подвиг. Вальбурга ледве змогла створити сріблястий клаптик, а найкращою спробою Лайнуса була сміхотворна крихітна білочка.

"О, мабуть, я ніколи не згадував. На третьому курсі у мене був не найкращий досвід спілкування з дементорами, тож мене навчив мій професор із захисту."

" *Третій* курс?"

"Твоє благоговіння справді лестить мені, - сказав Гаррі, надуваючись, - але повну історію доведеться зачекати".

Він мав рацію. Легені Тома боліли від вдихання диму і тривалих навантажень, а кожен м'яз його ніг зводило судомою. Рішучість могла нести їх лише доти, доки їхні тіла фізично не зруйнувалися.

Хатина Оґґа з'явилася в полі зору. Натхнений, Том відчув останній приплив енергії, коли ще одна спроба Гріндельвальда підкорити їх пролетіла повз його вухо, надто близько, щоб він міг почуватися комфортно.

Приголомшуюче закляття вдарилося об мерехтливий золотий щит і розлетілося на нешкідливі іскри.

"Здається, я прибув вчасно", - сказав Альбус Дамблдор.

Том мало не впав з полегшенням. Він ніколи не очікував, що так зрадіє, побачивши цього набридливого чоловіка. Вони з Гаррі негайно сховалися за Дамблдором за кілька секунд до того, як з лісу вийшов сам Ґріндельвальд. Його розпатланий вигляд різко контрастував з дебелим почесним гостем, який вимагав аудієнції в маєтку Малфоїв, але замість того, щоб принизити його, це підкреслювало його дикість.

"Облиш, Геллерте, - сказав Дамблдор, хитаючи головою. "Невже ти опустився так низько, що ганяєшся за школярами?"

"Школярі?" Гріндельвальд сплюнув. "Це ваші шпигуни. Той хлопчисько Ріддл зачаклував вогняну стихію і мало не спалив ліс".

"Просте непорозуміння, я впевнена. Ти завжди була надто підозрілою, моя люба. Завжди була переконана, що весь світ хоче тебе знищити. Ось чому ми ніколи не могли бути разом".

"Не переписуй історію, Альбусе. Ти покинув мене лише тому, що я тебе знаю. Я бачу тебе таким, який ти є. І через свою нездатність визнати свої недоліки, ти малюєш мене лиходієм".

"Я не робив з тебе лиходія. Ти зробив це сам".

"Ходімо, - пробурмотів Гаррі. "Давай сховаємося на гарбузовому полі. Інакше ми будемо заважати."

Том неохоче відірвав погляд. Не щодня двоє найбільших чарівників двадцятого століття виносили свою брудну білизну на публіку.

"Чому ми ховаємося серед гарбузів?" - запитав він. "Якщо ми хочемо зійти з дороги, ми повинні повернутися до замку".

"Інші професори ще не прийшли. Що, як Дамблдору знадобиться підмога? Крім того, якщо ми залишимося і поспостерігаємо, то зможемо дати підказки завтрашньому Дамблдору для *його* дуелі з Ґріндевальдом".

Том зітхнув. Гаррі і його розбите серце. "Я досі не розумію, чому ти вибрав гарбуза".

"Тому що вони захистять нас. Поглянь на це. *Егорджіо!*"

Найближчі гарбузи засвітилися і збільшилися вдесятеро від своїх початкових розмірів. Незабаром грядка лопнула від величезних гарбузів.

Гаррі посміхнувся. "Схоже, що ми все-таки Попелюшка".

Том закотив очі, але дозволив Гаррі тягнути себе за гарбузом завбільшки з карету.

Гарбузова грядка виявилася ідеальною, хоч і безглуздою ареною, з якої можна було спостерігати за найзахопливішою дуеллю, свідком якої Том коли-небудь був. Дамблдор і Ґріндельвальд змагалися на зовсім іншому рівні завдяки своїй креативності, майстерності, а головне - синхронності. Вони бездоганно поєднували світлі чари і темні прокляття, а також маніпулювали і трансформували навколишнє середовище відповідно до власних потреб.

Спершу вдарив кислотний дощ, який висмоктав квіти з найближчих кущів, але його відбили бур'яни, що перетворилися на парасольки. Потім пронісся торнадо, здійнявши шквал смертоносного листя, яке перетворилося на танцюючих метеликів. Після цього в повітрі зіткнулися вогняний язик і крижаний вінок, в результаті чого виник яскравий барвистий феєрверк, який осяяв нічне небо.

Їхній поєдинок був прекрасною вітриною можливостей магії і, більше того, це був танець, більш романтичний, ніж будь-коли бачили у вітальні Малфоїв. І якимось чином, незважаючи на напругу обміну цими потужними заклинаннями, Дамблдор і Ґріндельвальд примудрялися жартувати.

Ні, не просто жартували. Вони *фліртували,* вступаючи в дуель не на життя, а на смерть з його колишнім коханцем. Повага Тома до обох чоловіків неохоче зростала.

"Це було близько, Альбусе", - сказав Ґріндельвальд, коли серія пернатих стріл встромилася в плече Дамблдора. "Я бачу, вік тебе наздогнав".

"І тобі, Геллерте, - відповів Дамблдор, вистріливши у відповідь зливою фіолетових зірок, які тимчасово засліпили Ґріндельвальда. "Ці стріли втратили свій колишній блиск. Ти що, не мав достатньо практики? Не думаю, що люба Вінда має такий хист, як у мене."

"Якщо Вінді бракує хисту, вона компенсує це вірністю".

"Так, вірність - це чудова риса. Пробач мені."

"Якби я не знала тебе краще, Альбусе, я б сказала, що ти *ревнуєш*".

"Ти так добре мене читаєш, Геллерте. Я справді пригадую, як *ми з тобою* щовечора билися на дуелі. Це завжди призводило до приємних розваг у спальні".

Том поперхнувся і намагався ігнорувати приглушений сміх Гаррі. Гарріна дурна теорія про позиції Дамблдора і Ґріндевальда в спальні виявилася правильною. Заради Салазара, він ніколи не почує кінця цієї історії.

Якщо відкинути флірт і натяки, дуель ставала дедалі напруженішою. Час від часу до гарбузового поля долітало випадкове закляття, яке давало Томові цінний урок, що з гігантських гарбузів виходять гарні щити, *але вони* смердять, коли вибухають. Коли двоє чоловіків то з'являлися, то зникали з поля зору, йому спала на думку ідея.

"У мене є план", - оголосив він.

"Що таке?" запитав Гаррі, не відводячи погляду від Дамблдора.

"Ми роззброїмо того, хто переможе, і заберемо

чарівну паличку". Гаррі обернувся і втупився.

"Що?"

"Не дивись на мене, як на божевільного. Ти ж маєш бути Повелителем Смерті, чи не так? Щоб ні Ґріндельвальд, ні Дамблдор не могли втримати паличку, і якщо вони відволікатимуться одне на одного, нам буде легше їх обеззброїти".

"Я можу просто попросити у Дамблдора чарівну паличку, якщо він переможе. Це було б ввічливо після того, як він врятував нам життя".

"А якщо він програє?"

Гаррі закусив нижню губу. "Гаразд, обеззброїти Ґріндевальда - це чесна гра".

Хоча в теорії план був простим, насправді знайти можливість обеззброїти Ґріндельвальда було непросто. Крім того, на той час на місце події прибули професори на чолі з директором Діппетом. За негласною домовленістю, всі трималися осторонь, щоб дати Дамблдору і Ґріндевальду спокій.

Двоє дуелянтів, здавалося, не помічали, що їхня аудиторія зростає, оскільки вони продовжували намагатися перехитрити один одного. Скелі та каміння перетворилися на лицарів і коней, щоб взяти участь у повітряному поєдинку. Зрубані дерева стали автономними луками та стрілами. Пошкоджені гарбузові карети зіштовхувалися і розбивалися, розсипаючи насіння.

"Точнісінько як наше літо, - сказав Гріндельвальд. "Я й досі бачу ті залиті сонцем поля. Наші дуелі м о г л и т р и в а т и годинами, бо ніхто з нас не здавався першим. Твоя мама і моя двоюрідна бабуся дуже засмучувалися".

"Я пам'ятаю ті золоті літні дні, - погодився Дамблдор. "На жаль, це було дуже давно, і ми обидва змінилися.

"Безумовно, так. Я, мабуть, найбільше".

Щоб підкреслити свою заяву, Старша паличка здригнулася і випустила хвилю магії, яка розтрощила останнього кам'яного лицаря Дамблдора, розбризкуючи пил на всіх, хто був поблизу.

Вперше Дамблдор втратив самовладання, що дало змогу Ґріндевальду накинутися на нього.

"Вибач, Альбусе, - сказав Ґріндельвальд, коли його чарівна паличка заіскрилася початком нового прокляття. "Наш останній танець закінчується тут. Я дуже за тобою сумуватиму."

Том впився нігтями в руку Гаррі, а в голові проносилися різні варіанти. Дамблдор потребував допомоги, але що вони могли зробити?

Вони могли б спробувати відвернути прокляття, але фізично були надто далеко.

Вони могли б спробувати відволікти Ґріндевальда, але це також могло б стати перешкодою для Дамблдора.

Вони могли б дочекатися втручання професорів, але навіть досвідчені дуелянти, такі як Флітвік і Веселун, не мали жодних шансів проти Гріндельвальда.

Вони можуть...

Павук завбільшки з собаку протаранив Гріндевальда. Він був недостатньо великим, щоб збити Гріндевальда з ніг, але його спотикання - це все, що було потрібно Дамблдору.

"Експелліармус!"

Ґріндельвальд заплакав від безсилої люті, але, як і Вальбурга під час першої дуелі Гаррі, не зміг встояти перед Обеззброювальним закляттям. Бузинна паличка перелетіла в руку свого нового господаря, і в ту ж мить чари Ґріндевальда розвіялися. Торнадо вщухли, листя та гілки повернулися до своїх первинних форм, а камінчикова армія втихомирилася.

Не звертаючи уваги на болісне *"Арагог!"* Геґріда, акромантула побігла до Забороненого лісу.

- або це.

Том поділився з Гаррі здивованим поглядом. Він зовсім забув, що Гаррі й Геґрід планували випустити його домашню акромантулу сьогодні ввечері. Час не міг бути більш вдалим.

"Гру закінчено, мій любий Геллерте", - сказав Дамблдор, спрямовуючи свою щойно здобуту зброю на її колишнього господаря. "Я переміг.

"Як ти завжди наполягаєш", - сказав Гріндельвальд, і вираз його обличчя був сповнений такої уїдливості, що Том здивувався, як їхні стосунки спочатку розірвалися.

"Чи не бажаєте чаю з солодощами, поки ми чекаємо на наших друзів-аврорів? У мене все ще є твоя улюблена заварка".

Здавалося, Ґріндельвальд серйозно обмірковує пропозицію. Дві пари блакитних очей втупилися один в одного довгим поглядом. Потім, дуже повільно, він похитав головою.

"Як би гарно це не звучало, мушу тебе розчарувати".

Перш ніж хтось встиг відреагувати, Гріндельвальд вихопив щось з рукава і кинув на землю. Білий дим піднявся, щоб затулити його, а коли він розвіявся, він зник.

Глядачі перейшли на шепіт. "Як

йому вдалося втекти?"

"Як він взагалі сюди потрапив? У Хогвортс не можна зачаровувати."

"Це був акромантул?"

Дамблдор сховав у кишеню бузинну паличку і повернувся до натовпу, його вираз

обличчя був безтурботним. "Знаючи Геллерта, Армандо, він би не прийшов до Гоґвортсу без численних втеч.

механізми. Ймовірно, у нього було заготовлено кілька ключів. Дійсно, Галатея, той факт, що він взагалі був тут, вимагає перегляду безпеки наших підопічних, щоб наступного разу Геллерт не привів своїх поплічників. І так, Філіусе, це, здається, була молода акромантула, яка прийшла мені на допомогу".

Усі погляди звернулися до овечого вигляду Геґріда, який притискав до грудей пошматовану картонну коробку. "Його звуть Арагог, - покірно запропонував він.

Діппет зітхнув. "Рубеусе, мій любий хлопчику, ти повинен переглянути своє визначення "домашніх тварин, придатних для школи".

"Ми повинні попередити міністерство, щоб вони зловили цього монстра, - підхопив Флітвік, - поки він не розмножився і не захопив ліс".

"Враховуючи її внесок у поразку Геллерта, - сказав Дамблдор, - можливо, нам вдасться знайти альтернативну і більш взаємовигідну угоду. У колах чарівників відчувається нестача отрути акромантули, і я знаю одного магізолога, який буде зацікавлений в отриманні живого екземпляра".

Діппет стиснув губи, але кивнув. "Дуже добре, я скористаюся послугами містера Скамандера, щоб зловити його і перенести в більш відповідне середовище. Десять балів від Гриффіндору за приховування небезпечної тварини, пане Геґрід. Ми ще поговоримо пізніше".

Геґрід з полегшенням зітхнув. "Дякую, пане."

"Але спершу я хотів би поговорити з містером Евансом і Томом. Хлопці, якщо ви не проти, пройдіть зі мною до мого кабінету".

"Дозволь мені розібратися з цим, Армандо. Я ж заступник директора, врешті-решт". Дамблдор швидко підморгнув у бік Тома. "Аврори незабаром прибудуть на місце події і потребуватимуть твоїх вказівок. Галатея, Філіус, було б непогано забезпечити безпеку школи і попередити старшокласників, перш ніж допитливі юні друзі приєднаються до нашої забави. Огг, будь ласка, супроводь Рубеуса назад до Гриффіндорської вежі. Він може зустрітися з Армандо завтра після уроків".

Хоча колеги Дамблдора відчували, що їх звільняють з невідомих причин, вони виконували його вказівки. Навіть Діппет відмовився від опіки над Томом і Гаррі без особливого протесту.

Хлопці знову опинилися в уже знайомому кабінеті Дамблдора. Цього разу Том був надто виснажений, щоб відмовитися від Дамблдорових солодощів. Навпаки, кислувато-солодкий смак лимонів у щербетах освіжав і приємно нагадував Гаррі лимонний пиріг.

Дамблдор стиснув долоні і почав телепортуватися. "Я з нетерпінням чекаю, коли ви розповісте мені про свою сьогоднішню пригоду", - зауважив він. "Але спершу я мушу вибачитися перед вами обома. Я повинен був передбачити, що Геллерт може стежити за вами тут, враховуючи його природну підозрілість. Ви могли бути серйозно поранені або й гірше".

"Вибачення прийнято", - сказав Том, упиваючись своєю милістю.

"Не треба вибачатися, професоре, - сказав Гаррі. "Ви врятували нас і навіть дістали бузинну паличку. Але я хочу попросити вас про одну послугу".

Дамблдор жестом наказав йому

продовжувати. "Я хотів би отримати

бузинну паличку".

"О?" Дамблдор подивився поверх окулярів. "І для чого тобі така паличка?"

"Я вже згадував, що ми перебуваємо в часовій петлі. Ми з одним із твоїх минулих "я" погодилися, що я повинен стати Володарем Смерті, щоб її розірвати. Інакше, як тільки петля перезапуститься, Гріндельвальд поверне свою паличку, і всі наші зусилля будуть стерті".

"А, я розумію, що ви маєте на увазі. Згоден, це було б досить незручно".

Цікаво, що Дамблдор не зробив жодного руху, щоб віддати чарівну паличку. Натомість його рот смикався у придушеному сміху. Можливо, дуель і перемога над колишнім коханцем остаточно підштовхнули його до краю. Можливо, їхньою справжньою перешкодою цієї ночі було роззброєння Дамблдора.

Насупившись, Гаррі нахилився вперед. "Ви щось від нас приховуєте, професоре. *Ви ж* не вірите мені про Повелителя Смерті, так?"

Дамблдор розплився в широкій посмішці. "Влучно підмічено, Гаррі, але ти неправильно зрозумів моє джерело розваг. Я не витримаю інтриги. Перевір свій годинник".

Гаррі, все ще зберігаючи спантеличений вираз обличчя, подивився на свій зап'ясток.

Він голосно зітхнув. Том одразу ж перехилився через його плече. Усвідомлення так

само приголомшило його. Годинник Гаррі показував п'ятнадцять хвилин по півночі.

У минулому вони б повернулися до своїх ліжок, готові прокинутися в абсолютно новому циклі, але вони все ще були в кабінеті Дамблдора, вкриті брудом сьогоднішніх пригод.

Нарешті настав понеділок, 31 травня.

Примітки до розділу наприкінці

Як дехто з вас уже здогадався з підрахунку розділів, ми (нарешті) вийшли з петлі. Це був нелегкий шлях, але я сподіваюся, що розв'язка історії вас задовольнить.

Бінго!

Примітки до розділу

Як завжди, дякуємо всім за терпіння та підтримку. Ми дуже близькі до завершення, і тепер ми можемо почати підбивати підсумки.

Будь ласка, насолоджуйтесь!

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

"Я підозрював, що це може бути так", - сказав Дамблдор. "Вітаю вас. Ви виконали свою місію."

Том і Гаррі перезирнулися, спантеличені одним і тим же питанням: як їм вдалося вирватися з часової петлі? Гаррі не став Повелителем Смерті.

"Давай обговоримо твій насичений подіями день, - запропонував Дамблдор. "Мені цікаво дізнатися, що сталося між тим, як я позичив мантію, і появою Геллерта в Гоґвортсі. Це може допомогти розгадати таємницю того, як закінчилася петля часу".

Таким чином, вони по черзі переповідали свій фінальний цикл, починаючи від здобуття Каменя Воскресіння в Літл Генглтоні, до маєтку Малфоїв і танго Тома з Ґріндевальдом, до їхньої нещасливої зустрічі в гостьовій ванній кімнаті, і, нарешті, до несподіваної появи Ґріндевальда. За негласною домовленістю вони замовчують свою конфронтацію з Морфіном і не згадують про їхні поцілунки у ванній кімнаті.

Дамблдор уважно слухав, час від часу перериваючись, щоб поставити уточнюючі запитання, його очі сяяли яскравіше з кожною відповіддю. Коли вони закінчили, була вже перша година.

"Дякую, що поділилися цією дивовижною історією, - сказав він, погладжуючи бороду. "Ви зробили неймовірну кількість справ протягом одного дня, і я не сумніваюся, що Геллерт дуже шкодує, що недооцінював вас".

"Шкода, що він втік", - сказав Гаррі. "Ти майже закінчив цю війну раніше, ніж у моїй часовій лінії".

"Я не надто хвилююся. Без Бузинної палички Геллерта буде легше затримати. Я вже з нетерпінням чекаю нашої наступної дуелі". Дамблдор поклав до рота лимонний щербет. "А тепер повернемося до нашої розмови. Як ви гадаєте, що призвело до розриву часової петлі?"

"Ну, спочатку я думав, що мені потрібно стати Володарем Смерті, тому що це поверне мене назад на залізничну станцію в підвішеному стані. Але ця теорія була явно хибною." Дамблдор хмикнув. "Тепер я думаю, що петля закінчилася, бо я помер на тій самій галявині, де мене вбив Волдеморт. І як Волдеморт, Ґріндельвальд - темний лорд,

який наклав смертельне закляття за допомогою

Бузинну паличку. Тож я відтворюю умови, які привели мене сюди, а це означає, що я знайшов спосіб повернутися в майбутнє". Він насупився. "Я не опинився в лімбі, коли помер".

"Тим не менш, переконлива теорія. Що ви думаєте, містере Ріддл?"

Том схрестив руки, відмовляючись потрапити в Дамблдорову пастку. "Це може бути що завгодно, професоре, і в мене таке відчуття, що ви вже знаєте відповідь".

Дамблдор хихикнув. "Я б не сказав, що маю відповідь. Точніше було б сказати, що маю лише здогадку."

"Не тримай нас у напрузі, - в'їдливо сказав Том, ігноруючи несхвальне насуплене

обличчя Гаррі. "Часова петля, наскільки я розумію, загалом є буквальною у тому, як

вона визначає свою
умови ініціації та завершення. Тому, якою б цікавою не була друга теорія Гаррі, але відтворення його смерті в оригінальній часовій лінії, швидше за все,

занадто тонке, щоб його можна було зареєструвати". Гаррі нахилив голову.

"А як ти думаєш, що це тоді?"

"Можливо, нам варто спробувати поглянути на це простіше. Згадайте ту ніч, коли ви запустили петлю. Що ви робили, і що ви робили вчора, що можна було б розцінити як відповідь?"

Том пригадав. Тієї ночі, коли вони запустили петлю, він зіткнувся з Гаррі та Міртл Уоррен у жіночому туалеті на другому поверсі. Після того, як Уоррен пішла, він зіткнувся з Гаррі щодо його потягу до Тома - Том здригнувся від збентеження - і поцілував його. Гаррі не оцінив поцілунку, і в подальшій сутичці "Чари *Тайму"* було пошкоджено.

Що вони зробили сьогодні такого, що могло б... *ох*. Щоки Тома палали від спогадів.

Судячи з виразу обличчя Гаррі, він дійшов такого ж висновку. "Ти хочеш сказати, що весь цей час все, що нам потрібно було зробити, це..."

Він зупинився, але, судячи з того, як сіпалися Дамблдорові губи, він міг би так само сказати,
цілуватися у ванній.

"Дійсно, правильне рішення часто буває простим, хоча, як це часто буває з магією, ми ніколи не можемо знати напевно".

Гаррі застогнав і ляснув себе долонею по лобі. "Не можу повірити, що ми змарнували стільки часу".

"Гадаю, ваші дії мають бути щирими, щоб бути визнаними як законний стан, та хто ми такі, щоб сперечатися з примхами часу?" Дамблдор посміхнувся. "Більше того, твої зусилля, щоб зібрати Дарунки разом, безумовно, не пропали даремно. Якби вони були

у нашому розпорядженні, а не у Геллерта, це могло б змінити результат війни".

"Це здебільшого йде на користь *тобі*", - пробурмотів Том, заробивши собі ще один хмурий погляд.

"Так, але це мені нагадало. Є ще дещо, що я хочу обговорити з тобою". Дамблдор узяв у руки Бузинну паличку і покрутив її між пальцями. "Як ти знаєш, я консультувався зі своїми колегами з Відділу Таємниць про скрутне становище Гаррі.

"Невимовні?" сказав Гаррі, і Том згадав, що Дамблдор у минулих циклах згадував про післяобідні зустрічі.

"Так, вони досліджували методи повернення тебе в твою часову лінію, але, як ти можеш собі уявити, зациклення на одному і тому ж дні не сприяє прогресу. У наших попередніх розмовах вони згадували, що не можуть встановити стабільний зв'язок з твоїм виміром. Враховуючи велику кількість паралельних всесвітів, неправильний або нестабільний зв'язок може дорого коштувати".

"Це має сенс. Тобто, я опинився тут, бо сів не на той потяг".

Дамблдор кивнув. "Щоб уникнути подібної помилки, в ідеалі ми повинні мати якір у вашій часовій шкалі, щоб гарантувати, що наш портал створює посилання на правильний пункт призначення".

"І ти думаєш, що Святі могли б стати цим якорем?"

"Не зовсім. У багатьох часових лініях існують власні версії Дарувань, тому вони не настільки унікальні, щоб слугувати якорем. А от Повелитель Смерті - так."

У Тома перехопило подих. Чи Дамблдор припускав...

"Ти хочеш сказати, що я Володар Смерті?" Гаррі вигукнув.

"Очевидно, що так, Гаррі, адже ти пережив вбивче закляття Геллерта".

"Але я не маю всіх Дарувань у цій часовій лінії.

"Це правда, і моя теорія полягає в тому, що вашої власності у вашій часовій лінії достатньо. Дарунки налаштовані на свого господаря, і для них час і простір не мають значення. У поєднанні з іншими фактами, якими ви поділилися, такими як дата вашого народження і час початку війни Волдеморта, ми зможемо визначити правильний всесвіт".

Гаррі виглядав приголомшеним. "Я й досі не розумію. Як я можу бути і мандрівником у часі, і ведучим?"

"Насправді все дуже просто. Ти, як ти є в поточній часовій лінії, будеш мандрівником у часі, в той час як ти, як Володар Смерті в твоїй початковій часовій лінії, будеш якорем".

Хоча логіка Дамблдора звучала заплутано, вона мала сенс. Один з основних принципів паралельних всесвітів полягав у тому, що існує кілька версій однієї і тієї ж людини, які визначають точну точку в часі і просторі.

"Я можу йти додому", - сказав Гаррі, сяючи. "Я знову зможу всіх побачити". Раптом його обличчя опустилося і набуло такої вразливості, що Том стиснув руки. "Але я вже був тут цілий місяць. Якщо я повернуся, чи не буде занадто пізно?"

"Ні. Пам'ятай, що перебіг часу в цій часовій лінії ортогональний до перебігу часу у твоїй. У твоєму випадку ми націлені на той самий момент у твоїй часовій лінії, коли ти став Володарем Смерті".

"Тож портал відправить мене до Забороненого лісу, туди, де я вперше використав Камінь Воскресіння".

"Саме так. Отже, це означає, що ви не повинні показувати себе, поки ваше минуле - е-е, майбутнє?
- вмирає". Дамблдор поклав до рота ще один лимонний щербет. "Подорожі в часі - це щось неймовірне, чи не так?"

Гаррі видихнув. "Весь цей час я вже був у лісі, спостерігаючи за своєю смертю". На його обличчі розпливлася блискуча посмішка. "Але Волдеморт більше не зможе мене вбити. Я зможу перемогти його і врятувати всіх".

"Я б все одно був обережним, оскільки ви все ще можете бути поранені або виведені з ладу іншими способами. Однак я згоден, що існує велика ймовірність того, що Бузинна паличка Волдеморта не зможе діяти проти вас, що дасть вам велику перевагу".

Гаррі охоче кивнув. У Тома скрутило нутро.

"Я поговорю з Невимовними, як тільки зможу, тож очікуйте новин з цього приводу найближчими тижнями, - додав Дамблдор. "Тим часом, я рекомендую вам відвідувати заняття у звичайному режимі. Гарна освіта - це привілей, і я чув, як багато професорів скаржилися на ваші прогули".

Гаррі потер потилицю. "Вибач, але тепер, коли мені більше не треба досліджувати подорожі в часі, я обіцяю, що буду краще ходити на заняття".

"Чудово. І вам, містере Ріддл, рекомендую наступного місяця зосередитися на шкільних, а не на позашкільних дослідженнях. Наближається O.W.L., і після стількох циклів старий навчальний матеріал потребуватиме перегляду. Усі професори дуже на вас розраховують".

"Я ціную вашу турботу", - сказав Том, стримуючи бажання закотити очі.

"Дуже приємно. Зараз вже дуже пізно, а вранці у вас обох заняття. Я пропоную вам повернутися до гуртожитків і відпочити, а за потреби ми зможемо зустрітися знову. Якщо я більше нічим не можу вам допомогти?"

"Ні, дякую", - сказав Гаррі. "Ви дуже допомогли, професоре.

"Це я маю тобі подякувати. Я дуже пишаюся вами. Вами обома." Дамблдор подивився на Тома з рідкісним схваленням. "Гарно вам сьогодні відпочити. Побачимося в класі пізніше сьогодні".

Коли Гаррі вийшов з кабінету, Том затримався з імпульсивним запитанням на вустах. Однак, перш ніж Дамблдор зміг допитатися далі, він передумав і пішов, поспіхом побажавши Гаррі на добраніч.

Гаррі чекав надворі. Вони дивилися один на одного.

"Що ж, - сказав Гаррі. "Ось і все."

"Мабуть, так, - відповів Том, не знаходячи нічого красномовного, щоб сказати. Радість від того, що вдалося вирватися з часової петлі й уникнути Ґріндельвальда, згасала, на зміну їй приходило неясне передчуття.

"Мабуть, треба було зробити домашнє завдання. Упс." Гаррі зняв окуляри, щоб потерти очі, а потім змусив себе розсміятися. "Принаймні меню нарешті зміниться".

"Так. Це було б добре".

Запала незручна тиша, яку милостиво порушив величезний позіх Гаррі.

"Мені треба повертатися до Грифіндорської вежі. Бережи себе. Ще

побачимося".

"Ще побачимося", - відлунав у відповідь Том, намагаючись ігнорувати щем у грудях, коли вони з Гаррі розходилися в різні боки.

Прокидатися в понеділок було жахливо, і не в останню чергу через ранкову балаканину Абраксаса. Він повернувся з ночівлі у батьків і застав Тома, коли той одягався.

"Доброго ранку, мілорде. Як вам сподобався бал? Вибачте, я не бачила вас перед від'їздом."

"Нічого страшного, - відповів Том, знизуючи плечима, - я пішов раніше, бо сьогодні заняття, але я чудово провів час. "Я пішов раніше, бо сьогодні у нас заняття, але я чудово провів час. Будь ласка, передайте мої слова подяки вашим батькам за те, що вони мене запросили".

"Звісно, вони завжди раді тебе прийняти". Абраксас обвів поглядом гуртожиток, щоб переконатися, що вони були самі. "А як там Флімонт?"

"Гадаю, він також приємно провів час".

"Знаєте, що було дивно? Мама запитала Дорію, чому Флемонт передумав і пішов на бал, а Дорія лише розсміялася. Хіба це не було грубо? Мама була трохи ображена".

Том хмикнув і почав зав'язувати краватку.

"Знаєте, що ще було дивним? Гріндельвальд мав виголосити тост на завершення ночі, але він зник і не повернувся до ранку. Домовики сказали, що він був у п о г а н о м у настрої. Сподіваюся, м'яч його не образив".

"Я дуже сумніваюся, що м'яч зробив щось подібне, - сказав Том, заспокоюючи Абраксаса, який мав схильність до безглуздого хвилювання. "Можливо, з'явилися справи, пов'язані з переговорами про договір".

"Це правда. Напевно, це все. Дякую, мілорде."

"Звичайно, - великодушно відповів Том. "Ваш бал мав великий успіх".

"Так і було, чи не так? У нас була така дивовижна явка, і я познайомився з Еліною!" Абраксас захоплено зітхнув. "Вона - справжнє одкровення. Така мила, така чудова, навіть якщо вона хаффлпаффка. Треба було від самого початку приділяти більше уваги Ґрінґресам, а не зациклюватися на Макмілланах. У них з Мірандою був незручний момент, коли вони обидві думали, що будуть танцювати зі мною. У мене ніколи не було такого, щоб дві дівчини ледь не билися через мене на дуелі, це було досить лестиво..."

Том стримано зітхнув, коли Абраксас заговорив далі. Понеділок обіцяв бути довгим.

День тягнувся. Насправді, весь тиждень тягнувся.

У попередніх циклах Том сумував за структурою та нормальним життям у школі. Тепер же все здавалося нудним. Матеріал у класі був нудним, а домашні завдання - безглуздими. Його Лицарі були порожніми, а догляд за ними перетворився на рутинну роботу. Він навіть втратив інтерес до дослідження Таємної кімнати і діадеми Рейвенкло, їхня містика потьмяніла порівняно з петлями часу і Смертельними дарами.

Найбільше йому не вистачало постійності Гарріного товариства. Йому не вистачало спільних прогулянок до бібліотеки після сніданку, щоб покепкувати один з одного над дослідженнями; не вистачало перегляду безглуздих схем і вправляння вальсів у військовій кімнаті; не вистачало тихих моментів на кухні Гоґвортсу і їхнього місця біля озера.

Однак, як і він, Гаррі повернувся до своєї рутини, що передувала циклу, рутини, в якій він залишав для Тома лише побіжні погляди.

Настала неділя. Неспокійний і не маючи кращого варіанту, Том погодився прогулятися з Абраксасом, що виявилося помилкою. Абраксас не переставав хвилюватися за Гріндельвальда після балу, а передчасний від'їзд Гріндельвальда до Німеччини посилював його тривогу.

"Мама не в собі, - сказав Абраксас. "Вона витратила стільки часу і грошей, щоб переконатися, що все було ідеально для перебування Гріндельвальда, і це не рахуючи павичів, яких ми спеціально привезли. Тепер всі думають, що ми якось образили Гріндельвальда і прогнали його, і звинувачують нас у відсутності мирних договорів. Уявляєте, яке нахабство? Після того, як вони приїхали на бал і скористалися нашою гостинністю? Чесно кажучи, якщо вже на те пішло, то це була провина Корінн Розьє. У них з Віндою виникла напружена ситуація під час балу, і *це,* ймовірно, відштовхнуло Гріндельвальда від переговорів".

Том перестав слухати. Гаррі в супроводі Геґріда та Міртл перетинав галявину. Побачивши Тома, він помахав йому рукою.

"Привіт, Томе! Привіт, Малфою!"

Абраксас зупинився на півслові і витріщився. Щоки Тома потеплішали.

"Привіт, Гаррі, - сказав він, зберігаючи рівний і невимушений тон. "Привіт, Рубеусе, привіт, Міртл. Чудовий день, чи не так?"

Геґрід невпевнено посміхнувся, а Уоррен хихикнув, як ошелешений. Гаррі, з іншого боку, не виказував жодних ознак дискомфорту.

"Так, це так. Ми йдемо на гарбузове поле. Ми з Міртл хочемо допомогти Геґріду пересадити кілька гарбузів після того, як - ну, ти знаєш. А ви?"

Абраксас беззвучно відкрив рота, такий же надійний, як і завжди.

"Ми їдемо до озера", - сказав Том. "Я знаю гарне і тихе місце".

Якщо він сподівався на якісь ознаки ревнощів, то був глибоко розчарований. Гаррі не змінив свого дружнього виразу обличчя. "Звучить заманливо. Сподіваюся, вам сподобається. Ходімо, Геґріде, Міртл, Оґґ чекає на нас".

Поки Гаррі вів до хатини Оґґа, Уоррен не відставала від нього, її рука час від часу піднімалася, щоб почистити йому зуби. Том зціпив зуби. Технічно вона не підпадала під дію Гарріної незламної обітниці. Чи буде Гаррі страшенно переймthemся, якщо з нею щось трапиться?

Очі Абраксаса бігали між Томом і Гаррі. "Мілорде, - пискнув він, - коли ви з Евансом *подружилися*?"

"З минулої неділі", - відповів Том і отримав велике задоволення від здивування Абраксаса.

Незважаючи на дружелюбність Гаррі, яка забавно збивала з пантелику сусідів Тома, він не проводив з ним багато часу. У шкільні години він навчався або грав у квідич з Шафіком, Лонгботтомом і Прюеттом. У позаурочний час він допомагав Геґріду відновлювати гарбузове поле або гуляв з Уорреном. Він навіть продовжував керувати командою "Принцові камені". Тепер, коли сонце сідало пізніше, вони тренувалися на галявині, і Том кипів від зради щоразу, коли бачив, як Гаррі грає з випадковими однокласниками.

Невже ніхто з цих людей не розумів, що Гаррі належав Тому? Вони не заслуговують на його товариство. Вони не повинні забирати його час.

Минали дні, і до мене підкрадалися сумніви. Може, проблема була в Гаррі. Може, Гаррі не хотів бачити Тома. Зрештою, вони були змушені перебувати в компанії один одного під час часової петлі. Може, Том ніколи не був його першим вибором.

Том кипів.

"Ти повинен повернутися в команду Gobstones, Томе", - сказав Прінс одного вечора в загальній кімнаті. "У тебе є потенціал, щоб стати зіркою".

"Мені треба зосередитися на моїх О.В.Л." Том погойдував підручником зілля, щоб підкреслити свою увагу, хоча вже цілу годину дивився на розділ про Амортенцію, не запам'ятавши жодного речення.

"Всі знають, що з твоїм О.В.Л. все буде гаразд". Принц плюхнувся поруч з ним на диван. "Ти маєш спробувати мій новий набір Gobstones. Минулого тижня тато подарував мені

лімітовану серію, і всі *люблять з* нею гратися".

Щелепа Тома стиснулася. Вона не розуміла і ніколи не зрозуміє. Вони з Гаррі охрестили той дурний набір "Гобстоунз" легендарною грою. І хоча вона була програна в одній з їхніх численних петель, він все ще пам'ятав трепет, який охопив його, коли вони з Гаррі тріумфально посміхалися один одному і насолоджувалися захопленням глядачів.

"Тут багато чого треба вивчити", - сказав він і перегорнув сторінку. Чому глава про Аморентію була такою довгою?

"Ти не хочеш побачити Гаррі? Він ще не

прийшов." "Радий за нього."

"І я знаю, що Гаррі розчарований тим, що ти перестала приходити".

Ну, добре. Якщо це була правда, Гаррі мав розшукати Тома. Передати повідомлення через шкільних сов чи якось інакше було неважко.

З іншого боку, Том міг зробити те ж саме, але яке у нього було виправдання тепер, коли петля часу закінчилася і Дамблдор знову допомагав Гаррі досліджувати подорожі в часі?

Гей, Гаррі, танці та поцілунки були веселими, давай як-небудь повторимо?

Це було смішно. І жалюгідно. Йому не потрібен був Гобстоун. Йому не потрібен був Гаррі. Йому краще було відсторонитися і зосередитися на тому, що йому потрібно зробити, щоб стати Лордом Волдемортом.

Навіть якщо він відчував себе втраченим.

Том відклав книгу. "Можливо, іншим разом". Принц

вже пішов.

"Еванса сьогодні немає на обіді", - сказав Абраксас.

"Чудова спостережливість", - промовив Том, хоча й сам це помітив. Насправді, коли він заходив до Великої зали, його очі завжди спочатку шукали грифіндорський стіл.

"Останнім часом він пропустив чимало обідів, ви помітили?"

Том знав, але не надавав цьому значення. Гаррі, мабуть, хотів провести час з домовиками чи Оґґом, чи ще з кимось, хто не був Томом.

"Абраксас, - затягнув він, хапаючи виделкою пиріг зі свининою та штильтом, - я був би вдячний, якби ти припинив втручатися в справи Гаррі".

"Але, мій Господи, - сказав Абраксас, опустивши очі, - ви просили мене дослідити його, і у мене є нові дані, якими я можу поділитися".

Том проковтнув шматок пирога, який виявився м'якшим на смак, ніж його аналоги з часової петлі.

Абраксас сприйняв мовчання Тома як заохочення. Він нахилився. "Еванс зустрічається з Поттерами за вечерею.

Тарілка Тома заскреготала на знак протесту, коли столові прилади скреготіли по порцеляні. "Поттери?"

"Так, Флімонт, Чарлус та їхні родини, хоча вони й відмовчуються, коли мама намагається дізнатися більше. Але хіба це не доводить, що він їхній родич?"

"Я здивований, що Поттери майже не визнають його легітимність, - прокоментував Ітан, підслухавши. "Це має наслідки для бізнесу зілля. Досить складно розділити сімейний статок між двома синами, а тут ще й бастард з'явився".

"Схоже, Еванс скоро стане популярною серед незаміжніх відьом", - хихикає Оріон.

Це було останньою краплею. Том різко підвівся.

"Мій пане, все гаразд?" стурбовано запитав Абраксас. "Чудово,

але мені потрібно патрулювати".

"Час вечері", - зауважив Ітан, хоча Том уже виходив з Великої зали.

На своє щастя, він зіткнувся з Гаррі у передпокої. Гаррі, мабуть, нещодавно повернувся з подорожі, бо все ще був у плащі, а щоки його були рум'яні від вечірнього повітря, що робило його живим і красивим.

Незважаючи на роздратування, серце Тома завмерло.

"Том!" сказав Гаррі, розплившись у щасливій усмішці. "Я сподівався, що натраплю на тебе".

"Чому?" Том ледь не сплюнув. "Ти хотів розповісти мені про свою чудову вечерю з Поттерами? Вони вже почали зводити тебе з дітьми своїх чистокровних друзів?"

Гаррі моргнув. "Я не знав, що новини у Слізеріні поширюються так швидко, але якщо хочеш знати, я можу розповісти тобі іншим разом. Я щойно був у Міністерстві".

"Чому Міністерство?"

"Дамблдор взяв мене на зустріч з Невимовними. Вони дуже близькі до того, щоб встановити зв'язок з моєю часовою лінією. Я скоро зможу повернутися додому."

Серце Тома занурилося в крижану воду. Дослідження Дамблдора з Відділом Таємниць затягнулися настільки, що він уже переконав себе, що план провалиться. Він мав би знати, що Дамблдор зруйнує його сподівання.

Нестримне запаморочення Гаррі тільки погіршувало ситуацію.

"Я не вірив, поки вони не показали мені портал, - продовжував він, переступаючи з ноги на ногу **в і д** хвилювання. "Хотів би я, щоб ти його побачив. Він трохи схожий на двері до гостьової ванної кімнати Малфоїв, за винятком того, що тут є руни, які допомагають використовувати магію від Бузинної палички та Каменя Воскресіння до..."

"Замовкни." Том не міг витримати більше жодної секунди Гарріної маячні. "Я не хочу

цього чути." Обличчя Гаррі сповнилося болю. "Я думав, що тобі буде цікаво, після

наших спільних досліджень. "Ну, ти помиляєшся. Мені це анітрохи не цікаво."

"Ти не в гуморі. Що сталося?"

"Що сталося? *Що сталося?*" Том загарчав. "Ходімо зі мною."

Не чекаючи згоди, він схопив Гаррі за руку і грубо затягнув його в першу-ліпшу відкриту кімнату. Гаррі вирвався і обхопив себе руками.

"Що це з тобою і дівочими туалетами?" - пробурмотів він.

У запалі Том не помітив, що обрав дівочу вбиральню на другому поверсі. Що ж, хай буде так, він не збирався соромитися чи перериватися. Змахнувши чарівною паличкою, двері туалету зачинилися, і замок клацнув на місці.

"Ну, Ріддл?" зажадав Гаррі з похмурим обличчям. "Чому ми у ванній?"

"Очевидно, це єдине місце, де ми можемо відверто поговорити". "І що *це*

означає?"

Вийшла плутанина слів, але Том не дбав про послідовність і такт. "Це означає, що ми розмовляємо вперше за два тижні, а ти просто хочеш втерти мені, що їдеш!"

"Про що ти говориш? Ми вже не вперше розмовляємо. Я завжди з тобою вітаюся". "Як

мило з твого боку, що ти знайшов час привітатися зі мною у своєму щільному графіку з

іншими людьми".

"Ми провели разом кілька сотень петель. Хіба це не природно, що ми хочемо побачити інших друзів для р і з н о м а н і т н о с т і? До того ж, якщо ти хотіла мене побачити, то могла б попросити".

Том стиснув руки. Чому Гаррі не зрозумів? Том не повинен був *питати*. Том не повинен був так легко відмовлятися від нього.

Ніби їхні петлі не мали

значення. Ніби *Том не мав*

значення.

"Я не думав, що мені доведеться благати вас про увагу після всього, через що ми пройшли разом, - сказав Том. "Я не очікував, що мене відкинуть, як вчорашнє сміття, як тільки

ти знайшов шлях

додому". Гаррі завмер.

"Чому так тихо?" насміхався Том. "Я занадто близько підійшов до істини?"

Він просунувся вперед, аж поки не притиснув Гаррі до раковини. Аромат Гаррі був п'янкий, і Том хотів його вдихнути.

Гаррі штовхнув його. "Це те, що ти думаєш?" - крикнув він. Вираз, що охопив його обличчя, був не провини, а люті. "Як для легілименця, ти жахливо погано розбираєшся в людях".

"Просвіти мене".

"Твоєму егоцентричному мозку ніколи не спадало на думку, що мені важко? Що я сумую за спілкуванням з тобою? Що мені *сумно* залишати цю часову лінію позаду?" Гаррі затремтів, його зелені очі стали неприродно яскравими. "Що я відчуваю провину через те, що з усіх людей, за якими я сумуватиму, той, за ким я сумуватиму найбільше, виросте і вб'є моїх батьків?"

Том боявся дихати. "Ти маєш на увазі мене?"

"Так, дурню, я, чорт забирай, маю на увазі тебе! Заради Мерліна, я мав би *вбити* Волан-де-Морта, я мав би *ненавидіти* тебе, а не - не -"

Гаррі поперхнувся, і решта його речення розчинилася в придушеному

хрюканні. "Тоді залишайся, - прохрипів Том.

"Що?"

"Залишайся". Таке просте слово, але йому довелося зібрати всі наявні залишки хоробрості. "Залишайся тут. Залишайся зі мною."

Гаррі вивчав його, і поступово, болісно, його гнів і розгубленість пом'якшувалися,

перетворюючись на смуток. "Пробач, що я нехтував тобою, Томе, - прошепотів він.

"Але я не можу залишитися. Ти знаєш, що не можу".

"Так, ти *можеш,* - наполягав Том. "Не йди через портал. Скажи їм, що передумав".

"Ти забув? Волдеморт чекає на мене."

"Нехай хтось інший закінчить роботу. Ти вже так багато зробив." Том відчайдушно вчепився пальцями в мантію Гаррі. "Залишайся зі мною. Я тебе захищу."

Гаррі підняв руки, щоб прикрити його. Під тонкою тканиною він відчував глухі удари Гарріного серця. "Навіть якби Лорда Волдеморта не існувало, я б все одно повернувся. Мої друзі чекають на мене".

Він говорив без жодних вагань. Том занурив пальці глибше, гадаючи, чи побачить Гаррі згодом його сліди.

"У тебе тут є друзі", - сказав Том.

У тебе є я.

"Так, і я буду сумувати за ними. Я буду сумувати за вами. Але всім я завдячую любові та доброті моїх друзів. Я не покину їх".

"Вони народяться в цій часовій лінії. Ти будеш бачити їх знову. Постійно. Коли захочеш." Том белькотів, роздаючи дикі обіцянки, про які згодом міг пошкодувати. "Я захищу їхні сім'ї, щоб у них було найкраще дитинство і найкращі можливості. Ми зможемо відвідувати їх і спостерігати, як вони ростуть. Читати їм казки на ніч, вчити їх магії та грати з ними в квідич.
Все, що захочеш." "Вони

вже не будуть такими, як

раніше."

"Чому ні? У них буде те саме ім'я, та сама кров, та сама магія".

"Том. Тон Гаррі був твердим. "Ти знаєш, що цього недостатньо. Вони не будуть такими, як мої друзі, так само, як ти не будеш таким, як Волдеморт".

Відчай переростав у лють.

"Якщо ти не залишишся, я буду гіршим за Лорда Волдеморта, - погрожував Том. "Я вб'ю кожного Поттера. Я вб'ю кожного Візлі. Я вб'ю всіх, кого ти любиш. Світ згорить дотла. І все через тебе."

Гаррі мовчки дивився на нього. Потім похитав головою, хвилі меланхолії накочувалися на

нього. "Ти не можеш. Пам'ятаєш обітницю?"

"Я знайду спосіб це обійти".

Щойно він вимовив ці слова, Том зрозумів, що блефує. З обітницею чи без неї, він ніколи не зможе змусити себе нашкодити Поттерам, бо колись у *цьому* майбутньому народиться інший Гаррі.

Не його Гаррі, але найближча заміна.

Якщо його Гаррі не залишиться.

"Будь ласка", - сказав Том. "Не йди."

Він ненавидів, що його голос набув текстури наждачного паперу, шорсткий і дряпаючий. Він ненавидів те, що майже плазував перед ним. Але благання накопичувалося місяцями, і тепер воно жадало, щоб його почули.

"Дай мені шанс".

Дайте нам шанс.

"Томе, я..."

Не чекаючи, поки він закінчить, Том рвонувся вперед і притиснув їхні губи один до одного. Гаррі видав смішний звук у глибині горла, але не пручався, коли Том маневрував, притискаючи його до стіни. Навпаки, коли руки Тома прослизнули під його сорочку і притиснулися до оголеної шкіри, він застогнав і притягнув Тома ближче.

Спонукуваний бажанням заявити про себе, Том нахилив підборіддя Гаррі під кутом і впився язиком у внутрішню частину його рота, шукаючи той виразно гарріанський смак і вкарбовуючи його в пам'ять. Він цілував багато людей, і міг би цілувати ще більше, але якими б приємними не були ці поцілунки, вони вже ніколи не будуть такими, як раніше. Цей поцілунок лише закріпив те, що він знав від самого початку: такого, як Гаррі, більше ніколи не буде.

Він уже уявляв собі порожнечу Гоґвортсу без Гаррі; уявляв, як повернеться до життя позерів-однокласників і підлабузників-професорів, залишивши йому лише розрізнені спогади. Тим часом Гаррі посяде своє місце у своєму світі; він переможе Волдеморта, одружиться і стане аврором, а про Тома згадають лише в низці милих, але вицвілих анекдотів.

Чим більше Том уявляв собі це майбутнє, тим сильніше він притискав Гаррі до грудей, щоб знищити будь-яку відстань, що залишилася між ними. Поцілунок міг тривати вічність, і цього було б недостатньо.

На противагу своїй жорстокості, Гаррі цілував так солодко, так обережно, наче запам'ятовував обриси Томових губ, каталогізуючи смак Тома в роті. Навіть коли руки Тома владно блукали по його тілу, він залишався терплячим і податливим в його обіймах, однією рукою обіймаючи обличчя Тома, а іншою перебираючи ніжними пальцями волосся Тома.

І ця капітуляція більше, ніж будь-що інше, підказала Тому, чого він боявся: Гаррі прийняв рішення.

Зрештою, Гаррі стиснув зап'ястя Тома і м'яко відштовхнув його від себе. Змучені карі очі зустрілися з жалюгідними зеленими. На мить стало чутно лише їхнє уривчасте дихання.

"Вибач, - сказав Гаррі. "Але я мушу йти. Я готовий."

Але це не так.

Том припав до холодної плитки, виснажений і не впевнений у тому, що може говорити. Гаррі присунувся, щоб притулитися до нього. Хоча у Тома була спокуса відсторонитися, щоб висловити свою думку, він залишився, щоб насолодитися теплом Гарріного тіла.

"А що, як ти - що, як ти вирушиш у майбутнє зі мною?" Гаррі поставив запитання тихо й нерішуче, наче вже знав відповідь, але про всяк випадок мусив запитати. "Тобі може сподобатися. Чарівний світ майже не змінився. Гоґвортс все ще там, і Слизоріг все ще

викладати зілля. Я також можу показати тобі світ маґлів. Ми можемо гуляти Лондоном, грати у відеоігри і..."

Том похитав головою. Його життя було тут. Його лицарі, його амбіції, зв'язки, в які він вклав багато зусиль. Покинути все, щоб прийняти заплямовану особистість деінде, було немислимо.

Він побачив понуре, але розуміюче обличчя Гаррі.

"Зрозуміло", - сказав він, бо нарешті зрозумів. Вони обидва були надто вперті, надто вкорінені у свої часові рамки, щоб піти на компроміс.

Тільки один результат був можливий, як би боляче це не було.

Рука прослизнула в його руку, мозоляста і трохи спітніла. Пальці сплелися. Том *вчепився*.

"Ну, ніколи не знаєш, - сказав Гаррі. "Може, ми колись знову зустрінемося. У цьому й полягає магія часу, чи не так? Усе можливо."

У той момент Том дав власну обітницю. Вони з Гаррі знову знайдуть одне одного. Колись, коли його імперія процвітатиме, а світ схилятиметься перед ним, коли він опанує кожну галузь магії і збере всі рідкісні артефакти, він здійснить це. Він розширить дослідження "Невимовних", знайде ту станцію в лімбі і пересяде на кожен клятий потяг, поки не знайде той, що веде до світу Гаррі. До Гаррі.

Колись.

Щодо сьогоднішнього дня...

Дверна ручка скрутилася. Якийсь бідолаха намагався потрапити до ванної кімнати, але не був достатньо компетентним, щоб зняти замок Тома.

"Треба йти, - сказав Гаррі. "Буде недобре, якщо нас знайде сторож або префект".

"Якщо ми змогли обдурити Ґріндельвальда, то зможемо придумати виправдання".

"Навіть якщо так, я не хочу провести решту ночі в дівочому туалеті, коли ми можемо зайнятися чимось приємнішим". Гаррі повернувся до нього, і його рішуча посмішка похитнулася. "Давай я покажу тобі Гоґвортс?"

Том насміхався. "Я вже знаю Гоґвортс, мабуть, набагато краще за тебе".

"Не обов'язково. Мій тато і його друзі зробили дуже гарну мапу з таємними проходами, які можуть вас зацікавити".

Благальні зелені очі чекали з нетерпінням. Це був жахливий втішний приз, але Том мусив його прийняти. Його гордість не дозволяла більше влаштовувати істерики.

"Гаразд, - погодився він, - але ти маєш знати, що у мене високі стандарти щодо "цікавого".

"Виклик прийнято."

Вони несміливо посміхнулися.

"Отже, якщо ти сьогодні не патрулюєш, - почав Гаррі.

"Я - ні." Коридори п'ятого поверху могли б обійтися без нагляду Тома хоча б одну ніч.

"Тоді ходімо", - сказав Гаррі, смикаючи його за руку. "Я маю показати тобі таємний тунель до Ханідукса".

Примітки до розділу наприкінці

Напевно, саме тут я нервово сподіваюся, що ми всі маємо однакове визначення щасливого кінця...

З приємних новин: дякуємо всім, хто здогадався, що поцілунок розірве часову петлю (всупереч заплутаним теоріям Гаррі). Дякую, що продовжуєте читати фік, і якщо все піде добре, сподіваюся, ми зможемо завершити роботу над ним до кінця року.

Рулетка

Примітки до розділу

> Привіт всім востаннє! Вибачте, що змусив вас засмутитися в останньому розділі, але ми підійшли до кінця.
>
> На честь дня народження Тома ця глава присвячується всім, хто знайшов час, щоб підбадьорити і підтримати мене. Щиро дякую і насолоджуйтеся оновленням.

Додаткові примітки див. наприкінці розділу

Час мав кумедну властивість розширюватися і стискатися всупереч власному бажанню. Під час циклу він буквально тягнувся нескінченно і тягнувся протягом тих болісних двох тижнів, коли Том і Гаррі майже не розмовляли. Тепер, коли на горизонті замаячив дедлайн, він прискорився.

Гаррі дотримав своєї обіцянки поділитися таємними ходами, більшість з яких Том так і не побачив, незважаючи на те, що місяцями вивчав креслення замку. Невибагливий пергамент, який Гаррі назвав Картою Мародера, був магічним дивом і викликав багато заздрощів. У Тома промайнула думка відтворити щось подібне для горокраксів, але її швидко відкинули. Кожна секунда, що залишалася з Гаррі, була дорогоцінною. Пізніше він досліджуватиме магічну картографію.

Його живіт стискався від думки про те, що буде *далі*.

Час, проведений з Гаррі, мав зворотний бік спілкування з його друзями, хоча цей досвід виявився менш болючим, ніж очікувалося. Хоча Том ніколи не вважав їх людьми свого калібру, він також більше не сприймав їх як групу невдах, випадково зібраних Гаррі. За післяобіднім чаєм на кухні Гоґвортсу Гаррі розповів, що вони для нього означали. Том дізнався, що Геґрід був його першим другом у світі чарівників, і приніс йому перший торт на день народження, який він пам'ятає. Що внучатий племінник Лонґботтома був одним із найвірніших друзів Гаррі. Що син принца присягнувся захищати Гаррі ціною власного життя. Що домовик Гоґвортсу прийняв ніж у груди за нього. Що Уоррен був першим вбивством Волдеморта.

Том так багато не знав про інше життя Гаррі, *справжнє* життя Гаррі, і він вбирав у себе ці уривки, шкодуючи, що не поставив більше запитань під час циклу.

Тим не менш, хоча Том виживав, відвідуючи матчі з квідичу та збори команди "Гобстоунз", він був абсолютно впевнений, що прийти в гурток в'язання до Геґріда було жахливою помилкою. Там було так багато пряжі, хихотіння і витріщання. Принаймні Геґрід не змушував його в'язати, бо його публічний імідж ніколи б не відновився.

Натомість Том був змушений спостерігати, як Гаррі незграбно в'яже шарф, причому

"в'яже" - *це* щедрий вибір слова, щоб передати те, що він насправді робить: клацає двома спицями.

Зрештою, він відклав свій стос конспектів з О.В.Л., не в змозі більше мовчки спостерігати за вбивством пряжі.

"Це справді шарф?" - скептично запитав він.

"Так. Гаррі примружився, підносячи свою роботу до світла. "Я сподівався, що зможу закінчити до кінця семестру, але прогрес повільніший, ніж очікувалося. Я не розумію, чому в мене всі ці дірки".

Говорячи, він упустив ще один стібок.

"Боже мій, віддай мені це", - огризнувся Том, вихоплюючи у Гаррі жалюгідний на вигляд шарф. "Якщо ти продовжуватимеш смикати за нитку, то все розплутається. Треба зачепити голку ззаду, ось так, і висмикнути її. А потім, якщо вивести її через петлю сюди, то можна врятувати ряд. Бачиш?"

Він потряс відремонтованим шарфом, випадково привернувши увагу інших.

"Ти в цьому талановитий!" сказав Геґрід, а кілька гафелпафців дивилися на Тома з чимось схожим на поклоніння герою. "Точно нічого не хочеш зробити?

"Ні, дякую", - приємно сказав Том і кинув у Гаррі кинджали, щойно Геґрід відвернувся. "*Не* коментуй."

Гаррі невинно моргнув. "Я й не збирався."

"Саме так! Ти, мабуть, хотів запропонувати мені вести гурток в'язання разом з Геґрідом".

"Ти такий підозрілий", - сказав Гаррі, повторюючи свою версію в'язання. "Я хотів сказати, що якщо твоя кар'єра Темного Лорда не вдасться, у тебе є запасний варіант - майстер по ремонту шарфів".

Том пирхнув і закотив на Гаррі величезні очі, щоб показати, що саме він думає про його пропозицію. *Смішно.*

Гаррі незворушно висолопив язика в дитячій помсті, але вираз його обличчя був щирим.

І Том не міг не причепуритися. Матрони у Вулі таки навчили його корисним життєвим навичкам.

"Мілорде, у нас не було зустрічі лицарів Вальпургії вже більше тижня".

Том хмикнув і перегорнув сторінку "*Нумерології та граматики"*. Він прийшов до бібліотеки, щоб спокійно вчитися, а не вислуховувати причіпки Малфоя.

"Ні, не бачилися. Я особисто був зайнятий *навчанням*".

І якщо Абраксас знав, що для нього корисно, він теж повинен вчитися, якщо не хоче повторення минулорічного фіналу з гербології.

Не зрозумівши натяку, Абраксас, як завжди, опустився на сидіння навпроти нього. "Зараз саме час зустрітися і скласти плани. Ти стежив за новинами в континентальній Європі? Ґріндельвальд скасував заплановану кампанію в Австрії та три публічні виступи у Скандинавії".

"Так, читав. Я читав "*Щоденного пророка*".

"І не тільки це!" Абраксас пожвавішав. "Очевидно, його апостоли покидають його в рекордній кількості. Лайнус згадував, що навіть Вінда Розьє починає хвилюватися, що Ґріндельвальд втрачає вплив".

Зітхнувши, Том відклав підручник. "Це знову через м'яч? Я тобі вже казав, що від'їзд Ґріндельвальда і його істерика - не твоя провина".

"Це не стосується м'яча!" сказав Абраксас, почервонівши. "Зовсім не через м'яч! Ходять чутки, що колись у Ґріндельвальда була дуже могутня паличка, але він її загубив. І відтоді його магія вже не така, як раніше".

"*Це* причина?"

Не дивно, що мало хто з Темних Лордів протримався більше кількох десятиліть, якщо втрати однієї чарівної палички було достатньо, щоб звести нанівець багаторічні зусилля і зруйнувати імперію Ґріндевальда. Або, можливо, тріщини у фундаменті накопичувалися протягом певного часу, і втрата Бузинної палички лише спровокувала їхній занепад.

Це ще раз підтвердило переконання Тома, що бути Темним Лордом не для людей зі слабкими нервами.

"Бачиш, мій пане?" сказав Абраксас, знову збуджуючись. "Це може бути нашою можливістю розширити Лицарів Вальпургії. Кожен у Гоґвортсі, хто міг би приєднатися до Ґріндельвальда, шукає нового лідера, а хіба ви не казали, що хочете розширити набір?"

Том потер скроні, розриваючись між тим, щоб нагородити Абраксаса за його наполегливість і покарати за мігрень.

"Щось не так?" запитав Абраксас, помітивши відсутність ентузіазму у Тома. "Після балу ти поводишся якось... інакше.

"Як я вже неодноразово заявляв, я був зайнятий. Невже це так важко зрозуміти?"

"Ти був зайнятий з *Евансом*". Очі Тома спалахнули. "Ви проводили багато часу разом. І з його друзями. Всі про це говорять."

"Він давав мені корисні поради з питань оборони", - гладко збрехав Том. "Ти ж пам'ятаєш, що він чудовий дуелянт. А зв'язки Прюетта і Шафіка в міністерстві роблять їх корисними союзниками".

"Звісно. Я подумав, що на це має бути причина". Абраксас з полегшенням зітхнув. "Знаєш, Воллі поширює чутки, що ви двоє... ну..."

"Абраксас. Викладай."

"Що ви двоє *трахалися*". Абраксас мимоволі здригнувся. "Обурливо, чи не так?"

"І?"

Очі Абраксаса вирячилися. "My Lord?"

"Що я роблю у вільний час - не твоя справа. І хіба не ти казав мені, що Гаррі стоїть у черзі на успадкування бізнесу з виробництва зілля Поттерів? Навряд чи я відмовлюся від такої фінансово вигідної пропозиції".

"Фінансово... вигідно..."

"І так сталося, - сказав Том, із задоволенням спостерігаючи, як корчиться Абраксас, - що Гаррі незабаром приєднається до мене, тож, якщо ти не проти, я був би вдячний, якби ти звільнив його місце".

Гаррі вибрав ідеальний момент, щоб з'явитися. "Привіт, Томе. О, привіт, Малфой. Ти вчишся з нами?"

"Ні", - сказав Том, посилаючи погляд. "Абраксас їде. А ти ні?"

Абраксас мудро зрозумів послання. "Так, я йду. Доброго вечора, Евансе. Побачимося пізніше, мілорде."

Він побіг геть, мабуть, щоб розпустити ще більше пліток у підземеллях

Слізеріна. От і зрозуміло. Нехай Вальбурга поскаржиться на щось свіже.

"Ти йому погрожував, чи що?" спантеличено запитав Гаррі. "Він виглядав наляканим.

"Ти ж знаєш, як це буває з Малфоями. Вони такі нервові."

Гаррі хихикнув. "Так, нервовий - це правильне слово. Я ж тобі мало розповідав про його онука, так?"

"Якщо не брати до уваги той факт, що він копія

Абраксаса, то ні". "Хлопче, у мене є для тебе історія!"

І незабаром Том почув іскрометну історію про те, як один Драко Мелфой став тхором-стрибунцем.

Коли наближався кінець червня, Том і решта його однокласників з п'ятого курсу готувалися до відважних двох тижнів O.W.L. Незважаючи на жахливі розповіді старшокласників, Том знайшов іспити майже тривіальними, і залишив кожного з них впевненим, що він заробив принаймні E, якщо не O.

У п'ятницю, після уроку Древніх Рун, який залишив третину класу в сльозах, прийшла записка від Гаррі.

Невимовні поінформували Дамблдора про свій прогрес, і я збираюся зустрітися з ним сьогодні о п'ятій годині пополудні, щоб обговорити деталі. Він сказав, що ти можеш приєднатися.

(Сподіваюся, ви зможете прийти).

Гаррі не треба було благати. У тому, що Том з'явиться, не було жодних сумнівів.

Дамблдор не висловив жодного здивування, побачивши їх обох. "Я буду коротким, - сказав він, як тільки вони зайняли свої місця. "Невимовні проводять останні випробування порталу і очікують, що він буде готовий 28 червня. Якщо тебе це влаштовує, Гаррі, я можу відвезти тебе вранці до міністерства за допомогою ключа-перепустки".

Це мало статися наступного понеділка, тобто менш ніж за тиждень, але час мав сенс. Більшість студентів були б надто заклопотані випускними іспитами та заходами наприкінці семестру, щоб помітити зникнення сьомого курсу, особливо того, хто навчався менше двох місяців.

"Мені підходить", - сказав Гаррі. "Я можу сказати комусь, куди я йду?" "Це

залежить від тебе, хоча, якщо ти це зробиш, ми повинні будемо заприсягтися,

що вони будуть зберігати таємницю".

"Я не вмію придумувати історії для прикриття. Особливо перед моїми дідусем і прадідусем, вони миттєво винюхають мою брехню".

"Я згоден, що Поттери не відпустять тебе без справжньої причини. Я з радістю допоможу тобі донести це послання".

"Дякую. Я думаю, що почути від вас це допоможе".

"Звичайно, я запишу, щоб домовитися про зустріч з Флімонтом і Чарлусом", - сказав Дамблдор. "Що ще я можу вам відповісти?

Гаррі пожував нижню губу. "Чи можу я взяти щось із собою в майбутнє?"

"Я вважаю, що все, що ви носите з собою, повинно бути в змозі здійснити подорож

неушкодженим". "А портал... Він залишиться відкритим?

Дамблдор похитав головою. "На жаль, потрібно багато магічної енергії, щоб підтримувати зв'язок між двома всесвітами. Було б непрактично підтримувати портал, який активно не використовується".

"Чи можна його використовувати в майбутньому?" Гаррі наполягав на своєму.

"Теоретично, але дуже ймовірно, що вам знадобиться новий якір, щоб врахувати зміни в обох всесвітах".

Коли обличчя Гаррі потьмяніло, Том випустив подих, який тримав у грудях.

Відповідь була невтішною, але не несподіваною, і принаймні розпачлива реакція Гаррі послабила стискання в грудях.

"Мені шкода, що це не та відповідь, яку ви хотіли б почути, - лагідно сказав Дамблдор. "Як би мені не хотілося, щоб ви знову змогли відвідати своїх друзів і родину, магія часу надзвичайно мінлива, і для того, щоб її по-справжньому опанувати, потрібні подальші дослідження".

"Будь ласка, не вибачайтеся, професоре. Я знаю, що ви вже зробили все, що було в ваших силах, і я вам дуже вдячний".

"Якщо я можу ще чимось допомогти..."

"Взагалі-то, у мене є два прохання, якщо ви не проти, - сказав Гаррі. Том, який дивився на дальню стіну, відчув вагу його погляду.

"Будь ласка, продовжуйте, я можу задовольнити все, що завгодно в межах розумного".

"Камінь Воскресіння належить родині Тома. Чи може він залишити його собі? Якщо пообіцяє не зловживати ним?"

Том смикнув головою, забувши, що Камінь Воскресіння був сімейною реліквією. Хоч і заплямований його дядьком, він все одно був би вражаючою прикрасою для носіння.

Дамблдор розчепірив пальці. "Так, тепер, коли камінь успішно використано для встановлення зв'язку з вашим всесвітом, його можна повернути у володіння містера Рідла, хоча я раджу використовувати його з обережністю".

"Дякую", - жорстко сказав Том.

Дамблдор нахилив голову і знову звернув увагу на Гаррі. "Яке твоє друге прохання?"

Гаррі дістав свою торбинку з тютюнової шкіри, яку Том бачив, як він носив з собою, але ніколи не відкривав, і перевернув її догори дном. На стіл Дамблдора впали дві половинки палички падуба, ледь з'єднані серцевиною пера фенікса.

Дамблдор вдихнув. "Це…?"

"Це моя оригінальна чарівна паличка, - сказав Гаррі, з любов'ю проводячи рукою по скрученому дереву. "А перо мені подарував Фоукс.

Почувши своє ім'я, Фоукс защебетав і пурхнув до Дамблдора на плече. Він витягнув шию, щоб краще роздивитися чарівну паличку, відчуваючи присутність хвостового пера.

"А, - задумливо промовив Дамблдор. "Гаррі сказав мені, що дві чарівні палички були зроблені з пір'я Фоукса.

Він коротко глянув на Тома.

"Моя зламалася під час сутички зі змією Волдеморта, і її не можна було полагодити звичайними чарівними паличками, - пояснив Гаррі. "Але я подумав... оскільки Старша паличка така могутня..."

"Варто спробувати". Дамблдор постукав старшою паличкою по Гарріній. *"Репаро"*.

На їхніх очах стара чарівна паличка Гаррі знову запечаталася і, коли Гаррі взяв її в руки, випустила дощ червоних іскор. Паличка Тома завібрувала у відповідь.

Брати-чарівники, подумав він, пригадуючи золоте павутиння зі спогадів Гаррі. Десь у похмурій крамничці Оллівандера на свого власника чекала точна копія цієї чарівної палички в цій часовій лінії.

Він проковтнув зростаючий клубок у горлі.

Немов прочитавши його думки, Гаррі посміхнувся. "Твій Гаррі Поттер знайде її чудовою паличкою". Він повернувся до Дамблдора. "Частина мене хотіла б залишитися довше, щоб допомогти тобі перемогти Ґріндевальда".

"Я ціную цю думку, але Геллерт завжди був моїм обов'язком. Хто знає? Після того, як я почув, що сталося під час твоєї петлі часу, я починаю думати, що для мого старого друга ще не все втрачено".

"Дуже дякую, професоре, за все".

"Не треба мені дякувати. Ви чудовий молодий чоловік, і для мене було привілеєм бути вашим професором. Я з нетерпінням чекаю зустрічі з Гаррі Поттером цієї часової лінії, хоча, сподіваюся, за щасливіших обставин".

Студент і професор обмінялися посмішкою.

Їхня зустріч з Дамблдором добігала кінця. Гаррі підвівся, щоб піти, і спантеличено закрутив головою, коли Том не пішов слідом за ним.

"Йди вперед", - сказав йому Том. "Я хочу поговорити з професором Дамблдором наодинці."

Гаррі підняв брови, але не протестував. Коли двері за ним зачинилися, Том наклав закляття конфіденційності, щоб бути в безпеці.

Дамблдор, що сидів за столом, дивився на нього знаючими очима. "Чим я можу вам допомогти, містере Редл?"

"У мене є одне питання про портал. Чи тільки Володар Смерті може подорожувати через нього?"

"Ні", - просто відповів Дамблдор, і серце Тома

підскочило. "Зрозумів."

Блакитні та карі очі зустрілися в довгому погляді. "Ти ще щось хочеш мене запитати?" запитав Дамблдор.

"Ні. Дякую за допомогу, професоре."

Надворі крокував Гаррі. Він підбіг, щойно побачивши Тома. "Що сталося? Усе гаразд?"

"Так, у мене питання щодо моєї Преображенської

грамоти". "Ох. Гаррі насупився. "Ти отримав відповідь?

Том замислився. "Так", - повільно сказав він. "Думаю, що так.

В останній день, коли вони були разом, вони втекли до Хогсміду і відвідали свої улюблені місця. Вони купили шоколадні пироги з патокою в "Honeydukes". Вони насолоджувалися масляним пивом і жирною їжею в пабі "Три мітли". Прогулюючись по Хай-стріт, Гаррі вказував на місця, де будуть зведені нові магазини.

Щоб поностальгувати, вони відвідали "Лігво Лоретти". Коли вони блукали між книжковими полицями, Том відчував власницьку гордість. Через десятиліття Гаррі ходитиме на побачення до мадам Падділфут, але в п е в н о м у с е н с і Том привів його сюди першим.

Коли вони закінчили оглядати книжковий магазин, небо заливалося помаранчевим сяйвом. Гаррі перевірив годинник. "Нам уже час повертатися до школи. Може, ти хочеш ще чимось зайнятися?"

"Так". Том вже давно виношував цю ідею. "Я хочу побачити свого батька".

Вираз обличчя Гаррі змінився. "Я не впевнений, що відвідини Малого

Хенглтона - це гарна ідея.

"Можливо, це не так, - погодився Том, - але мені потрібно поставити крапку, і я хотів би її поставити, поки ти ще тут. Ти можеш переконатися, що я не зроблю нічого необачного. Можеш навіть взяти мою паличку, про всяк випадок".

Гаррі подивився на запропоновану паличку і натомість потягнувся до руки Тома. "Ні, залиш її собі. Я тобі довіряю."

І знову Привид висадив їх перед кованими воротами. Маєток Ріддлів виглядав практично так само, як і під час їхнього попереднього візиту, височіючи на самотньому пагорбі над селом. Єдиною зміною було те, що сьогодні червневі троянди були в повному розквіті, забарвлюючи галявину перед будинком у рожеві та фіолетові кольори, які приємно контрастували з суворим цегляним особняком.

Втім, Тома мало цікавило захоплення ботанічною майстерністю садівника. На щастя, Том Ріддл-старший був на вулиці, вирізаючи самотню фігуру на тлі зелені п і д ч а с своєї вечірньої прогулянки.

Том завмер. Було сюрреалістично бачити батька на власні очі, бачити власне майбутнє в рисах аристократичного обличчя, сивині в темному волоссі та легкій кульгавості ходи.

Проте, незважаючи на їхню фізичну схожість, його батько не був ним. Навіть з цієї відстані проглядалася його слабкість характеру. Те, як він безтямно дивився в далечінь. Як він ухилявся від шанобливих привітань своїх підлеглих. Як він ходив, наче людина, що заблукала у власному саду.

Цей чоловік не був членом сім'ї, як і Морфін Гонт.

Цей чоловік майже не був частиною його життя, а тепер він ніколи не стане його частиною.

Дивний спокій оселився над Томом, і "*як ти посмів", яке* він колись уявляв собі, що скаже батькові, випарувалося. Він не бачив жодного задоволення у помсті, окрім як у тому, щоб жити власним життям на повну. Якщо Гаррі зміг подолати своє нещасливе дитинство і нелюблячу сім'ю, то і Том зможе.

Гаррі крадькома поглядав на нього, тримаючи одну руку на чарівній паличці. Том зустрівся з ним поглядом.

"Знаєш, - промовив він, - цей сад переоцінений".

"Переоцінений?" обережно повторив Гаррі.

"Так, дуже переоцінений. Тут навіть павичів немає. Я б ніколи не був щасливим, якщо б виріс тут".

Борозна між бровами Гаррі розгладилася, коли до нього прийшло розуміння. "Так, це не справжній маєток, якщо в ньому немає всіляких павичів".

Том відвернувся від садиби Ріддлів. "Я готовий йти."

Гаррі відірвав погляд від Тома Редла-старшого і поклав руку на руку Тома. "З тобою справді все гаразд?"

"Так і є." Він засунув руки в кишені, нарешті готовий назавжди залишити Маленького Ганглтона позаду. "Абсолютно."

У передпокої Тома охопив страх розлуки. Вдалині пролунав бій годинника, сповіщаючи про початок комендантської години. Вже не вперше він мріяв про повернення петлі, про можливість розтягувати свій день до нескінченності.

"Ну, ось і все, мабуть". Гаррі знизав плечима, демонструючи незворушність, але його видала тремтяча нижня губа. "Так і є. Мені було весело сьогодні. Дякую, і я сподіваюся, у тебе буде гарний вечір..."

"Ні. Зачекай." Том не міг допустити, щоб їхній останній день разом закінчився. Не таким чином. "Ходімо зі мною."

"Куди б ви ще хотіли поїхати?"

"Наша військова кімната. Проведи ніч зі мною. Не так, не так, - виправив Том, почервонівши, коли Гаррі нахилив голову. "Я просто хочу... я просто хочу..."

Я просто хочу тебе.

Він проковтнув, готуючись до відмови. Гаррі мав на це цілком законні причини. Йому треба було збиратися. Попрощатися з іншими друзями. Йому потрібно було підтвердити логістику з Дамблдором.

Гаррі не сказав нічого з цього. Натомість він обдарував Тома розуміючою усмішкою, такою унікальною для нього, усмішкою, яку Том хотів закарбувати у своїй пам'яті.

"Гаразд. Тоді у військову кімнату."

На відміну від того, як вона виглядала під час попередніх візитів, сьогодні ввечері Кімната схованок перетворилася на спальню в поєднанні кольорів Гриффіндору та Слізеріну. Штори були сріблясті з зеленим, килим - золотий з червоним, а постільна білизна - смарагдово-зелена та багряно-червона.

В іншій реальності ця спальня могла б належати їм.

На подушках були розкладені дві пари піжам. Вони перевдягнулися і разом залізли під ковдру, зберігаючи цнотливу відстань між собою, коли лежали обличчям один до одного. Гаррі підклав руку під щоку і вивчав Тома, його зелені очі світилися, незважаючи на тьмяне світло.

"Як ти себе почуваєш?" запитав Том.

"Нервую, як ви можете собі уявити. Я б'юся з одним із найвеличніших темних чарівників усіх часів".

Тон Гаррі був нейтральним, але Том знав, що він мучився над своїм планом перемоги над Волдемортом з таким же запалом, як і над операцією "Камінь і паличка". Без часової петлі права на помилку було мало.

"Ти переможеш його, - запевнив його Том. "Ти ж Володар Смерті, врешті-решт".

"Сподіваюся, що так. Ну, якщо нічого не вийде, я можу його поцілувати. Мабуть, це досить ефективно."

"Не схоже, щоб його можна було поцілувати". Том *не* ревнував до свого потворного альтернативного "я". "Хіба він не безгубий?"

"Якщо це те, що потрібно, щоб закінчити війну, я можу впоратися. До того ж, я цілувався й гірше." Гаррі посміхнувся, побачивши кислий вираз обличчя Тома, а потім протверезів. "Іноді я думаю, чи не варто було зробити більше для цієї часової лінії".

"Чому ти так кажеш? Ти і так багато зробив."

Гаррі перекинувся на спину і втупився в стелю. "Якби ви знали, що когось чекає жахлива доля, чи спробували б ви їй запобігти? Чи дозволиш цьому статися, бо не хочеш порушити часову лінію?"

Він, мабуть, думає про Принца, який опинився в жахливому шлюбі з маглівською скотиною. Хоч яка вона була дратівлива, але заслуговувала на краще.

Водночас Том розумів скрутне становище Гаррі. Син принца ніколи б не народився, я к б и вона вийшла заміж за іншого чоловіка. Чи був би такий результат кращим? Ніхто не міг передбачити ефект метелика іншого вибору.

"Ви не можете контролювати долю кожного, - зазначив він. "Це занадто велика відповідальність для однієї людини, Хлопчика, який вижив чи ні. Ти не можеш вальсувати, як герой, і врятувати всіх".

"Це правда." Гаррі грайливо штовхнув Тома в руку. "Принаймні, я зміг увійти і врятувати *тебе*".

"Продовжуй переконувати себе в цьому", - сказав Том, навіть коли його шлунок затремтів.

"Привіт." Гаррі напівпіднявся на лікті, щоб мати кращий огляд. "Пообіцяй мені дещо."

"Що?"

Що завгодно.

"Пообіцяй мені, що не будеш бавитися з горокраксами. Воно того не варте."

Вони вже мали різні варіанти цієї розмови в минулому. Хоча Том скептично ставився до проповідей Гаррі та Дамблдора про красу чистої душі, поява Лорда Волдеморта змусила його переосмислити розщеплення своєї душі.

Він простягнув руку і легенько торкнувся шраму від блискавки на лобі Гаррі. Залишок старої магії поколовся, породивши в його свідомості дивне прозріння, яке він вирішив поки що не озвучувати.

"Що ж, мені подобається мій грецький ніс, тож ніякого горокракса в осяжному майбутньому, - сказав Том. "Але я не можу обіцяти, що не піду за Бузинною паличкою.

"Тоді мені байдуже. Я не бачу, щоб ти перевершив Дамблдора."

"Це ми ще побачимо". Ще кілька десятиліть, і Том був упевнений, що стане кращим дуелянтом.

Гаррі, сміючись, збивав подушку і притискався до неї. "Нам треба поспати. У тебе ж є О.В.Л. завтра, чи не так?"

"Так, "Історія магії".

Що, чесно кажучи, було безнадійною справою. Окрім гоблінських війн, Том дізнався набагато більше про історію чаклунства з досліджень Таємної кімнати -

Зачекай.

Він сів. "Вхід до камери знаходиться в жіночому туалеті на другому поверсі, чи не так?"

Антикліматично, Гаррі лише позіхнув. "І ти тільки зараз це зрозумів? Я думав, що це було до біса очевидно."

Можливо, так воно і було, але Том завжди був заклопотаний тим чи іншим питанням, коли мова заходила про цю ванну кімнату.

"То що ж за монстр був у Слізеріні?"

"Якщо я скажу тобі, ти будеш пов'язаний

обітницею". "Гаразд."

Чесно кажучи, Том не мав наміру повертатися до ванної кімнати, оскільки вона назавжди асоціюватиметься з Гаррі та поцілунком, з якого все почалося.

"Це був василіск".

"Хммм. У цьому є сенс. Підходить під бренд Салазара Слізеріна."

Том намагався уявити, як він наздоганяє чарівну Британію з могутнім знайомим на чолі. Чомусь перед очима поставали лише образи Воланда та Ґріндельвальда в оточенні нікчемних підлабузників, які сповідують порожні та безглузді ідеї.

Гаррі знову позіхнув. "Нам справді треба поспати", - сказав він, заплющивши очі. "Добраніч, Томе."

Його мізинець торкнувся пальця Тома і залишився на ньому. Невдовзі кімната наповнилася його тихим хропінням.

Том намагався не заснути якомога довше, не бажаючи випускати Гаррі з поля зору, але врешті-решт його наздогнала темрява.

Том прокинувся від поштовху і простягнув руку. Вона наштовхнулася на холодне повітря і прохолодні простирадла. Гаррі зник.

На його подушці лежала записка. *Дорогий Томе, я вирішила написати тобі записку, бо ніхто з нас не вміє прощатися сентиментально.*

Він перестав читати. Час був дуже важливий.

Недбало одягнувшись, він кинувся до підземель Слізеріна, ловлячи на собі здивовані погляди студентів і викладачів, що проходили повз. Йому було байдуже. З ясністю прийшло визнання, а з визнанням прийшла свобода.

Його тренери стукали по камінню, кожен крок зміцнюючи його рішучість. Його лицарі, його амбіції, його часові рамки. Колись вони були важливими для нього, але не визначали його майбутнього.

Гаррі був його майбутнім, і він не хотів його

відпускати. Том побіг швидше.

Він увірвався до гуртожитку, налякавши Абраксаса, який метушився над своїм волоссям. "Мій Господи, ти повернувся!" - вигукнув він. "Я вже занепокоївся, коли ви не повернулися минулої ночі".

"Я ціную вашу турботу, але, як бачите, зі мною все гаразд".

Том відкрив багажник і почав перекладати його вміст до шкільного портфеля. Незважаючи на те, що його портфель чарівним чином збільшився, у ньому було небагато цінних речей, які він хотів би покласти до нього. Щоденник, підручники, невеличкий гаманець з чаклунськими та маглівськими грошима, які він заощаджував роками, і його улюблені комплекти мантій.

Абраксас дивився на нього, розгублено скрививши обличчя. "Де ти був, якщо

можна запитати?" "З Гаррі.

"З..." Абраксас поперхнувся, коли побачив розстебнуту сорочку Тома і розв'язану краватку. "То ви двоє *трахаєтесь*?"

Том не удостоїв його відповіддю. Він натягнув дорожній плащ і спробував згадати, що ще потрібно взяти з собою. А, так, кілька інструментів, які він поцупив з минулих мандрівок до провулку Ноктюрн. Вони можуть стати в нагоді, і Гаррі не треба знати, звідки вони взялися.

"Мілорде?" В голосі Абраксаса закралася тривога. "Ти кудись збираєшся?"

"Так, десь дуже далеко". Том закрив сумку і встав. "Я не сподіваюся повернутися."

У Абраксаса відвисла щелепа, слова Тома явно не вкладалися в голові. "Що? Чому? Ти покидаєш Гоґвортс? Ти покидаєш Британію?"

"У певному сенсі, так".

"А як же школа? А як же Лицарі?"

"Я ходитиму до іншої школи, і я радий, що ви згадали про лицарів". Том рушив до сходів, а Абраксас поспішив за ним. "Від сьогодні Лицарі офіційно розпущені. Будь ласка, передайте усім мої найкращі побажання. Було приємно познайомитися з вами".

"Розформували? Але що ми будемо робити без вас?" "Ви

могли б навчитися думати самостійно", - запропонував

Том. "Думати самостійно?" ошелешено повторив

Абраксас.

Гаразд, можливо, Том очікував занадто багато від розпещених чистокровних, не кажучи вже про те, що його лідерство було незамінним. Він кинув погляд на спустошений вираз обличчя Абраксаса і зітхнув. За п'ять років вірності і чималу суму кишенькових грошей він міг би залишити йому кілька перлин мудрості.

"Можу дати кілька порад, якщо тобі цікаво", -

запропонував він. Абраксас одразу ж похитав головою.

"У тебе дуже специфічний смак на відьом, - почав Том, спускаючись сходами. "Такими темпами у тебе скоро закінчаться біляві чистокровні відьми, і весь рід Малфоїв стане виродженим.

"Я урізноманітнив свої смаки, мій лорде. Якщо ви пам'ятаєте, Еліна - хаффлпаффка."

Гафелпаф, така ж білявка, як і всі інші, за якими мріяв Абраксас, і яка навряд чи надовго втримала б його інтерес. Не те, щоб Том був настільки дурним, щоб відкрити цю банку з черв'яками.

"Якщо у вас коли-небудь виникнуть проблеми з приручennям павичів, - продовжував він, - подумайте про те, щоб найняти Рубеуса Хаґріда дресирувальником тварин. Він творить чудеса."

"Напівкровка? Мати буде в захваті, але, гадаю, я можу зробити пропозицію".

"Команда Prince's Gobstones подає великі надії. Подивіться, чи зможете ви інвестувати в неї, пообіцявши розподіл прибутку. Ви не пошкодуєте".

"Інвестувати в *Gobstones*?"

Заключна лекція Тома тривала, поки він прямував до виходу зі спільної кімнати. На відміну від Гаррі, він не мав жодних сумнівів щодо впливу на майбутнє. Люди самі творили свої долі, а він вже розніс значну частину своєї часової лінії на друзки, чи не так?

"Дамблдор стане директором школи, а Ґріндельвальд програє війну, якщо вже не програв. Обирай свій бік з розумом.

"У Хогсміді, де знаходиться Лігво Лоретти, буде яскрава чайна крамниця. Ваші майбутні кавалерки або дружина можуть насолоджуватися чаєм там.

"Тобі потрібні додаткові заняття з фітології та зілля. Інакше ти ніколи не складеш ЗНО.

"Гармати Чадлі" не вигравatимуть наступні п'ять десятиліть, якщо ви наполягатимете на тому, щоб витрачати "Галеони" на ці букмекерські контори.

"О, і нарешті?" Том зробив паузу для

драматичного ефекту. "Так, мій лорде?"

затамувавши подих, запитав Абраксас. "Ваш

почерк справді жахливий".

Абраксас здригнувся. "Я знаю, мама завжди скаржиться, що він нерозбірливий. Присягаюся, я виправлюся.
-"

"Ти не розумієш, - сказав Том, піднявши руку і поблажливо посміхнувшись своєму колишньому фавориту. "Твій почерк і так бездоганний. Ніколи не змінюйся".

І, надійно закинувши сумку через плече, він вийшов зі слизеринських підземель, не озирнувшись назад.

Том дійшов до кабінету Дамблдора якраз тоді, коли група грифіндорців та Ейлін Прінс виходила з нього. Помітивши його, Прюветт і Шафік підморгнули, а Лонгботтом і Прінс посміхнулися. З іншого боку, Хаґрід ридав у велетенську хустинку і вимагав, щоб Принс вела його за собою.

Він ледве кинув на них погляд, перш ніж грюкнути дверима кабінету. Гаррі підскочив, витріщивши очі. Дамблдор залишався спокійним.

"А, містере Ріддл, якраз вчасно. Я якраз казала Гаррі, що ми чекаємо на вас з хвилини на хвилину, але він мені не дуже повірив".

"Ми вже попрощалися вчора ввечері, - сказав Гаррі, а потім люто почервонів. "Тобто, професоре, я маю на увазі, що це не те, що ви думаєте..."

Дамблдор делікатно кашлянув. "Дати вам двом хвилинку?"

"Не треба". Том зустрівся з ним поглядом. "Професоре, ви казали, що будь-хто може пройти через портал, а не тільки Володар Смерті".

"Так."

Том повернувся до Гаррі. "Я піду з тобою. Ми переможемо Вольдеморта разом."

Будь-які сумніви, які він мав щодо свого рішення, були швидко розвіяні блискучою посмішкою, що розпливлася по обличчю Гаррі.

"Ви передумали?"

"Я не довіряю тобі повертатися в майбутнє наодинці. Ти жахливо орієнтуєшся на місцевості. Що, як ти знову заблудишся?" Том зробив крок ближче, опираючись бажанню торкнутися Гаррі на очах у Дамблдора. Пізніше буде ще багато нагод. "Крім того, ти обіцяв показати мені Лондон, відеоігри та світ чарівників. Я затримую тебе на цьому".

"Ми зробимо все це, і навіть більше!" Гаррі злегка здригнувся від усмішки. "А як же

школа? "Ти казав, що Гоґвортс все ще існує у твоїй часовій лінії.

"Так, але твої оцінки - твої O.W.L."

"Я знову доведу свою академічну перевагу". Це, мабуть, не займе багато часу, враховуючи те, що він дізнався про однокласників Гаррі.

"А твої поплічники? Вони будуть спустошені."

"Я їх розпустив. Вони мене більше не цікавлять".

"Ти справді не пошкодуєш про це?" прошепотів Гаррі, його очі сяяли

надією. "Ні", - твердо сказав Том. "Я роблю правильний вибір.

"Дійсно, саме наш вибір показує нам, хто ми є, набагато більше, ніж будь-що інше", - сказав Дамблдор, аплодуючи. "Я дуже радий за вас і майже не сумніваюся, що ви переможете Темного Лорда в часопросторі Гаррі, після того, як ви об'єдналися, щоб перемогти Темного Лорда в цьому часопросторі".

"Ми це зробимо, - сказав Гаррі, і його обличчя застигло від рішучості. "Зі мною, як Володарем Смерті, і Томом з іншого всесвіту..."

"І бичків".

"І "Гобстоунз", - погодився Гаррі, хоча Том мав на увазі це як жарт. "Айлін подарувала мені свій лімітований набір Gobstones, тож Волдеморт точно не матиме жодного шансу".

Том мало не розсміявся. Волдеморта чекало б потрясіння, якби він насмілився недооцінити силу гобітів. Справжню силу, якої він не знав.

"І, містере Ріддл, у мене є дещо, що має полегшити ваш перехід у новий всесвіт". Дамблдор дістав з шухляди конверт і простягнув його Тому. "Тут твій академічний табель, перші результати твоїх ЗНО, а також рекомендаційний лист від мене до мого наступника. З ними ти зможеш продовжити навчання в Гоґвортсі, якщо захочеш, не боячись, що твій зв'язок з Волдемортом завадить тобі".

"Ви все продумали", - вражено сказав Гаррі. "Дякую, професоре."

Том був менш вражений і більш підозрілий. "Ти знав, чи не так? Ти сподівався, що я прийду до цього рішення. Таким чином, ти також позбудешся мене".

"Містер Ріддл переоцінює мене", - сказав Дамблдор, але показово не заперечив звинувачення Тома.

Настирливий чоловік, втомлюючий до кінця. На щастя, це була одна людина, з якою йому більше не довелося мати справу.

"Тепер, якщо все в порядку". Дамблдор простягнув портключ, і його блакитні очі заблищали. "Ми не повинні запізнитися на зустріч з Невимовними. Як тільки ти будеш готовий."

Том глибоко вдихнув. Це відбувалося. Протягом години він подорожуватиме крізь час і простір. Він залишить свій світ і все, що знав, заради незнайомого і потенційно підступного світу.

Але він не боявся. Він не сумнівався, що майбутнє поставить перед ним багато викликів, але його потенціал був безмежним, доки вони з Гаррі зустрічали його разом.

Гра почалася, Вольдеморт.

Том першим дістався до Дамблдора і вихопив чарівний ключ. Він

посміхнувся до Гаррі. "Твій хід."

Примітки до розділу наприкінці

Мораль історії: гарний почерк переоцінюють (кажу як людина з надзвичайно акуратним почерком).

А якщо серйозно, то я сподіваюся, що мені вдалося досягти обіцяного хепі-енду. На початку я накидав різні варіанти закінчення, в тому числі й той, в якому вони возз'єднуються після стрибка в часі, але врешті-решт відчув, що цей варіант підходить найкраще. Спочатку Том повинен був відмовитися від запрошення Гаррі, щоб визнати, що, незважаючи на те, що в його часовій лінії є речі, за якими він сумує, Гаррі означає для нього більше, ніж все інше разом узяте.

Можливо, я напишу коротке продовження, але поки що мені потрібно відпочити від цього всесвіту. Можна сміливо припустити, що хлопцям вдасться разом перемогти Волдеморта (можливо, за допомогою гобстонів) і жити довго і щасливо, в той час як його друзі завжди будуть трохи спантеличені.

Щиро дякую вам за те, що пройшли зі мною цей шлях: ваші схвальні відгуки та коментарі були безцінними для мене під час *багатьох* нападів невпевненості в собі та письменницького блоку. Сподіваюся, вам сподобався мій вигадливий погляд на троп подорожей у часі, і я був би радий почути вас востаннє.

Всіх з Новим роком! Сподіваюся побачити вас у наступних фіках :)

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!